

TRANSPARENCY DOCUMENT

**POLICIES, PRACTICES AND CONDITIONS OF CONTRACTING
PARTIES LISTED IN**

ANNEX ID

**NOT ALLOWING AN INVESTOR TO RESUBMIT
THE SAME DISPUTE TO INTERNATIONAL ARBITRATION
AT A LATER STAGE**

AS PROVIDED BY CONTRACTING PARTIES
(in accordance with Article 26(3)(b)(ii) of the Energy Charter Treaty)

**POLICIES, PRACTICES AND CONDITIONS OF CONTRACTING PARTIES
LISTED IN ANNEX ID NOT ALLOWING AN INVESTOR TO RESUBMIT
THE SAME DISPUTE TO INTERNATIONAL ARBITRATION
AT A LATER STAGE**

Article 26(3)(b)(ii) of the Energy Charter Treaty binds all Contracting Parties listed in Annex ID to provide, for transparency reasons, a written statement of their policies, practices and conditions which do not allow an investor to resubmit the same dispute to international arbitration at a later stage in accordance with Article 26(3)(b)(i).

Such information can be provided to the Secretariat any time but no later than the date of the deposit of a Contracting Party's instrument of ratification, acceptance, approval or accession. The following survey provides information regarding the status in all eligible Contracting Parties/Signatories listed in Annex ID of the Treaty as amended by the Decisions of the Charter Conference.

Signatories or acceding States which have not yet ratified the Treaty and which have not provided such information to the Secretariat are indicated with "not yet applicable".

1. Australia

(not yet applicable)

2. Azerbaijan

**(Statement sent by Ministry of Economy 26.08.98;
Translation provided by the Ministry)**

Article 42 of the Law of the Azerbaijani Republic "On Protection of Foreign Investments" states that: "The disputes between foreign investors or enterprises with foreign investments and government bodies of the Azerbaijani Republic, enterprises, public organisations and other legal persons of the Azerbaijani Republic, the disputes between the participants in an enterprise with foreign investments, as well as the disputes between the participants in an enterprise with foreign investments and the enterprise itself, fall in the Azerbaijani Republic under the competence of courts, or by the parties' consent - under the competence of arbitration tribunals, including foreign ones, and in cases provided for by the legislation of the Azerbaijani Republic - under the competence of the bodies competent to deal with economic disputes".

Article 22 paragraph (4) of the Law of the Azerbaijani Republic "On Property in the Azerbaijani Republic" states: "The property rights are protected by courts, arbitration courts or arbitration tribunals".

Article 18 of the "Economic and Procedural Code of the Azerbaijani Republic" states that: "the disputes falling under the competence of arbitration courts of the Azerbaijani Republic by agreement of the parties on the basis of mutual consent can be submitted to an arbitration tribunal".

It should be noted that Article 43 of the Law "On Protection of Foreign Investments" states: "If an International Treaty of the Azerbaijani Republic establishes the rules that differ from those of this Law, the rules of an International Treaty apply".

Thus, the legislation of the Azerbaijani Republic provides for the possibility of the foreign investor to take the dispute with the Azerbaijani Republic to international arbitration whereas it does not provide for the resubmission of the same dispute by foreign investors to international arbitration at a later stage.

В Статье 42 Закона Азербайджанской Республики «О защите иностранных инвестиций» говорится: «Споры иностранных инвесторов и предприятий с иностранными инвестициями с государственными органами Азербайджанской Республики, предприятиями, общественными организациями и другими юридическими лицами Азербайджанской Республики, споры между участниками предприятия с иностранными инвестициями, а также споры между участниками предприятия с иностранными инвестициями и самим таким предприятием подлежат рассмотрению в Азербайджанской Республике в судах, либо по договоренности сторон-в порядке третейского разбирательства, в том числе за границей, а в случаях, предусмотренных законодательными актами Азербайджанской Республики - в органах по рассмотрению хозяйственных споров».

Пункт 4 Статьи 22 Азербайджанской Республики «О собственности в Азербайджанской Республике» предусматривает, что «Права собственника защищаются судом, арбитражным судом или третейским судом».

В Статье 18 «Хозяйственно-процессуального кодекса Азербайджанской Республики» сказано, что споры, относящиеся к рассмотрению в арбитражных судах Азербайджанской Республики, по договоренности сторон, на основе взаимного согласия, могут быть переданы на рассмотрение в третейский суд.

Необходимо отметить, что Статья 43 Закона «О защите иностранных инвестиций» гласит: «Если международным договором Азербайджанской Республики установлены иные правила, чем те, которые содержатся в настоящем Законе, применяются правила международного договора».

Таким образом, законодательство Азербайджанской Республики предусматривает возможность для иностранного инвестора представлять спор с Азербайджанской Республикой на международный арбитраж, но не предусматривает повторного представления иностранным инвестором того же спора на международный арбитраж на более поздней стадии по Статье 26.

3. Bulgaria

(Statement sent by Ministry of Economy and Energy on 08.07.08; Translation provided by Ministry)

The order of Art. 26, §3. letter “a” of the Energy Charter Treaty (ECT) stipulates that, a state party of the Treaty, gives its agreement about the Investor’s proposal (physical or juridical person from a state- party of ECT) for litigation settlement before an international arbitration. In case that the litigation concerns investments, made by this person on the territory of the country itself. The Republic of Bulgaria is among the countries, which have not given their consent for this type of litigation settlement due to the fact that our state legislation offers a different set of rules for litigations settlement.

The fundamental law of the state – Constitution of the Republic of Bulgaria (CRB), gives competence to the National Assembly to juridical ratification and denouncement of the international treaties, which envisage the state participation in arbitration or court settlement of international litigations (Art. 85, par. 1, it. 5 CRB). The National assembly has ratified the ECT through an Energy Charter Treaty Ratification Act and Energy efficiency and its related nature protecting aspects Protocol (Promulgated in State Gazette, issue 64 of 30.07.1996).

Pursuant to the Constitution of the country, the general subordination for juridical litigations settlement is given to the independent court authority, which must defend the rights and juridical interests of its citizens, juridical persons and state (Art. 117, par. 1 CRB). The jurisdiction is performed by the Supreme Cassation Court, Appellate, Regional, Military and District courts. Thus, the settlement of each juridical matter arisen, on which the state is a party, is submitted to the court competence, pursuant to the subordination and jurisdiction rules. This principle is endorsed both by the abrogated and the lately adopted New Civic Procedure Code (CPC, Promulgated, SG, issue 59 of 20.07.2007, has been in force since 1.03.2008, pursuant to Art. 14, par. 1 of CPC. These are: litigation, based on contracted relations, when the duty execution is in the Republic of Bulgaria, claims on illegal damage, performed in the Republic of Bulgaria, as well as suits which are of extreme subordination of the Bulgarian courts.

The arbitrary agreement is included in CPC as a department opportunity to litigation settlement between the contracted countries. In order to provoke activity, the arbitrary agreement shall be negotiated, in written form, between the countries. Pursuant to Art. 19 of CPC, the parties in property litigation can agree that it should be settled by arbitrary court, except for the case when the subject of litigation is real claim or immovable property possession, alimony or labor rights. The arbitrary can be performed abroad, whether one of the parties has its habitual place of residence according to its establishment act, or residence of its real government abroad. The International Commercial Arbitrary Act also envisages similar to this rule (ICAA, promulgated in SG, issue 60 of 5.08.1988, sequence amendments, issue 59 of 20.07.2007, in force since 1.03.2008). The law is applied for the international commercial arbitrary, based on arbitrary agreement, in the case when the place of arbitrary is on the territory of the Republic of Bulgaria. The International Commercial Arbitrary settles civic property litigations, as a result of foreign commercial relations, as well as litigations to fill in some gaps in a contract or its adaptation to the new circumstances, when the residence or headquarters is, leastwise of one of the parties, not in the Republic of Bulgaria. A party of the international commercial arbitrary can

be also a state or a state institution. In any case, in order to apply this law, the parties on some litigation arisen, must have concluded explicit agreement between themselves. Pursuant to Art. 7, par. 1 of the ICAA, arbitrary agreement is considered the consent of the parties to assign the arbitrary the task to settle all or some of he litigations, which can arise or have been arisen between them, concerning a specific contract or beyond contract juridical case. It can be an arbitrary clause in another contract or an individual agreement, and it must have obligatorily written form, in order to be considered actual (Art. 7. par. 2 of ICAA).

Разпоредбата на чл. 26, § 3, б. „а“ от договора за Енергийна Харта (ДЕХ) предвижда, че държава – страна по договора, се съгласява с предложеното от Инвеститор (физическо или юридическо лице от държава страна по ДЕХ) решаване на спор пред международен арбитраж, когато спорът е свързан с извършени от него инвестиции на територията на същата страна. Република България е сред страните, които не са дали съгласието си за това разглеждане на възникнали спорове, тъй като законодателството в страната предвижда различен ред за разглеждане на спорове.

Основният закон на страната – Конституцията (К), предоставя компетентност на Народното събрание да ратифицира и денонсира със закон международните договори, които предвиждат участие на държавата в арбитражно или съдебно уреждане на международни спорове (чл. 85, ал. 1, т. 5 К). Народното събрание е ратифицирало ДЕХ със Закон за ратифициране на Договора към Европейската енергийна харта и на Протокола за енергоефективност и свързаните с нея природозащитни аспекти (Обн., ДВ, бр. 64 от 30.07.1996 г.). Съгласно Конституцията на страната, общата подведомственост за решаване на правни спорове е предоставена на независимата съдебна власт, на която е вменено да защитава правата и законните интереси на гражданите, юридическите лица и държавата (чл. 117, ал.1 К). Правораздаването се осъществява от Върховния касационен съд, Върховния административен съд, апелативни, окръжни, военни и районни съдилища. В този смисъл, решаването на всеки възникнал правен спор, по който страна е държавата, е предоставен в компетентността на съда, в съответствие с правилата за подведомственост и подсъдност. Този принцип е утвърден както с отменения, така и с приетия наскоро нов Граждански процесуален кодекс (ГПК, Обн., ДВ, бр. 59 от 20.07.2007 г., в сила от 1.03.2008 г.). Съгласно чл. 14, ал.1 ГПК, на съдилищата са подведомствени всички граждански дела. Българският съд е компетентен и по искове, по които страна е чужда държава в определените в чл. 18, ал. 1 ГПК случаи. Това са искове, основани на договорни отношения, когато изпълнението на задължението е в Република България, искове за вреди от неправомерно увреждане, извършено в Република България, както и дела, които са от изключителна подведомственост на българските съдилища.

Арбитражното споразумение е въведено в ГПК като факултативна възможност за решаване на спорове между страните по едно договорно отношение. За да породи действие, арбитражното споразумение трябва да е уговорено писмено между страните. Съгласно чл. 19, ГПК, страните по имуществен спор могат да уговорят той да бъде решен от арбитражен съд, освен ако спорът има за предмет вещни права или владение върху недвижим имот, издръжка или права по трудово правоотношение. Арбитражът може да има седалище в чужбина, ако една от страните има обичайно местопребиваване, седалище според устройствения си акт или местонахождение на действителното си управление в чужбина. Подобна уредба предвижда и Закона за международния търговски арбитраж (ЗМТА, обн., ДВ, бр. 60 от 5.08.1988 г., посл. изм. бр. 59 от 20.07.2007 г., в сила от 1.03.2008 г.). Законът се прилага за международния търговски арбитраж, основан на арбитражно споразумение, когато мястото на арбитража е на територията на Република България. Международният търговски арбитраж разрешава граждански имуществени спорове, възникнали от външнотърговски отношения, както и спорове за попълване празноти в договор или приспособяването му към нововъзникнали обстоятелства, ако местожителството или седалището на поне една от страните не е в Република България. Страна по международния търговски арбитраж може да бъде и държава или държавно учреждение. Във всеки случай, за да бъде приложен този закон, страните по възникнал спор следва да са сключили помежду си изрично арбитражно споразумение. Съгласно чл. 7, ал. 1 ЗМТА, арбитражно споразумение е съгласието на страните да възложат на арбитраж да реши всички или някои спорове, които могат да възникнат или са възникнали между тях относно определено договорно или извъндоговорно правоотношение. То може да бъде арбитражна клауза в друг договор или отделно споразумение, като задължителна е писмената форма за действителност (чл. 7, ал. 2 ЗМТА).

4. Bosnia and Herzegovina

A written statement of the relevant policies, practices and conditions of Bosnia and Herzegovina in accordance with Article 26(3)(b)(ii) of the ECT has not yet been submitted to the Secretariat, although the ratification instrument was deposited on 17 May 2001.

5. Croatia

(Statement sent by Ministry of Economic Affairs on 02.02.1998 in English only)

For the settlement of a dispute with an international element, either domestic or foreign institutional or ad hoc arbitration may be agreed upon (CCP, 469). An arbitration agreement shall be legally valid only if it is concluded in writing. An arbitration agreement shall be considered to have been concluded in writing if it was concluded by an exchange of letters, telegrams, telefaxes or through telecommunication means which allow for proof that arbitration agreement was concluded in writing (CCP, 470). It follows from this that in the contract-making phase, a foreign investor has the possibility to elect to apply, by agreement with the Croatian side, some of the procedures stated in Article 26 of the Energy Charter Treaty. Contracting Parties having concluded a particular arbitration agreement may agree at any time to change the provisions of that agreement. However, this may only be done before a final decision of the Croatian courts (LSCL, 80).

Decisions by foreign courts are regarded as having equal force to decisions of the courts of law of the Republic of Croatia, and shall have legal effect in the Republic of Croatia provided that the arbitration agreement clearly provides that for the settlement of a dispute foreign arbitration was agreed upon (LSCL, 97-99). A decision by a foreign court shall not be recognized if a court of law, or other organ of the Republic of Croatia, has adopted a decision on the same issue which has the force of final judgment (LSCL, 90).

Relevant laws:

- 1) The Code of Civil Procedure (CCP), OG 53/91, 91/92;
- 2) The Law on Settlement of Conflicts between Croatian Laws and Legal Provisions of Other Countries Concerning Specific Matters (LSCL), OG 53/1991;
- 3) The Rules of the Foreign Trade Court attached to the Croatian Chamber of Commerce, OG 25/1992.

6. Cyprus

(Statement sent by Ministry of Commerce, Industry and Tourism on 22.06.98 in English only)

The Republic of Cyprus has opted to be included in Annex ID of the Treaty and thus not to allow a dispute between an investor and the Republic of Cyprus to be submitted to international arbitration or conciliation, if that dispute has already been submitted to

a competent Court of law in Cyprus or to a previously agreed arbitration procedure for the settlement of the dispute.

The above position is maintained and based on the principles of two legal impediments which are well founded in the legal system of Cyprus through a long-standing judicial ruling.

The first legal impediment relates to the so called doctrine of *litispence*, which may be invoked by any party to the proceedings for the dismissal of a case on the grounds that proceedings for the same dispute have already been pending in another competent judicial body.

The second legal impediment relates to the well-known doctrine of *res judicata*, which may be invoked by any party to the proceedings so as to avoid duplicity of proceedings and judgments or arbitration awards for the same dispute.

Finally, it may be argued that the adoption of a different position than that adopted by the Republic of Cyprus would cast doubt upon the reputation, authority, dignity and credibility of the national system of administration of justice.

7. Czech Republic

(Statement sent by Ministry of Trade and Industry on 15.06.98; Translation provided by Ministry)

Pursuant to the Charter of Fundamental Rights and Freedoms, article 36, paragraph 1, every person is entitled to defend his/her rights in the stipulated manner before an independent and impartial court or, in stipulated cases, before another authority.

In accordance with articles 81 and 90 of the Constitution of the Czech Republic, the independent courts are in particular charged with ensuring the protection of these rights in accordance with the law.

Law No 99/1963, Coll. of Laws (the Civil Court Order), as amended, directly stipulates in its § 83 that the commencement of court proceedings is a condition which prevents the initiation of another set of court proceedings on the same matter (the so called impediment of *litispence*, i.e. the case already initiated). The same Law in its § 159, paragraph 3 also stipulates that once the court has adopted a final judgment on the matter in question, the same matter may not be heard again (the so called impediment of *res iudicata*, i.e. the matter is already legally settled).

In accordance with the relevant provisions of the Law No 216/1994 Coll. of Laws on the Arbitral Proceedings and the Exercise of Arbitral Awards (in particular with the provision of § 30 and in connection with the provisions of § 14, paragraph 1 and § 28, paragraph 2), the impediment to the case already initiated and the matter already settled applies also in arbitration proceedings and to arbitration awards issued in such proceedings.

It therefore follows that in cases where a dispute has already been referred to a civil court or arbitration court, the same dispute may not be submitted to international arbitration or conciliation. According to Czech legislation, such a procedure is not allowed and would constitute a violation of the relevant amendment to the legal rules.

Such a procedure would also represent a violation of the equality of entrepreneurial subjects (natural and legal persons) undertaking business in the Czech Republic in the enforcement of their right to the solution and settlement of disputes in accordance with the Treaty. It would also cast doubt upon the common right of all to defend their rights in court as stipulated in the Constitution and the Charter of Fundamental Rights and Freedoms. It would also violate fundamental principles of civil legal proceedings which guarantee, in a given matter, protection of the rights of participants in the proceedings and which, in accordance with article 90 of the Constitution, impose an obligation upon courts to be governed by them, namely the above mentioned impediment to the case already initiated (*litispence*), or the impediment to the matter already legally settled (*res iudicata*).

Podle Listiny základních práv a svobod článek 36 odst. 1 se každý může domáhat stanoveným způsobem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu.

Z článků 81 a 90 Ústavy ČR vyplývá, že především nezávislé soudy jsou povolány k tomu, aby zákonem stanoveným způsobem poskytovaly ochranu právům.

Zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, v § 83 přímo stanoví, že zahájení řízení brání tomu, aby o téže věci probíhalo u soudu jiné řízení (překážka tzv. *litispence*, tj. věci již zahájené). Výše citovaný zákon dále ve svém § 159 odst. 3 rovněž stanoví, že jakmile bylo soudem o věci pravomocně rozhodnuto, nemůže být projednávána znovu (překážka tzv. *rei iudicatae*, tj. věci již pravomocně rozhodnuté).

Z příslušných ustanovení zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a výkonu rozhodčích nálezů, především z ustanovení § 30 a též v souvislosti s ustanovením § 14 odst. 1 a § 28 odst. 2 vyplývá, že překážku věci již zahájené i překážku věci rozhodnuté je třeba uplatnit též v rozhodčím řízení a pro rozhodčí nálezy vydané v tomto řízení.

Z výše uvedeného je tedy třeba mít za to, že pokud již investor dříve předal spor civilnímu soudu nebo rozhodčímu soudu, nemůže být tentýž spor předložen mezinárodní arbitráži nebo smírčímu řízení, neboť to naše právní předpisy neumožňují a takový postup by byl současně v rozporu s příslušnou úpravou našeho právního řádu.

Takový postup by rovněž znamenal porušení rovnosti podnikatelských subjektů (fyzických a právnických osob), činných v ČR, při uplatňování jejich práva na řešení a urovnávání sporů z Dohody. Bylo by tím též zpochybněno i právo každého domáhat se svého práva u soudu stanoveným způsobem, deklarovaným v naší Ústavě i v Listině základních práv a svobod. Současně by tím byly porušeny základní procesní zásady našeho občanského soudního řízení, které zaručují ochranu práv účastníků řízení v dané věci a v souladu s článkem 90 Ústavy ukládají soudům se jimi řídit, a to již zmíněná překážka věci již zahájené (*litispence*) popř. překážka věci již rozhodnuté (*res iudicata*).

8. European Union

**(Statement submitted to the Energy Charter Treaty (ECT) Secretariat on 17 July 2019 pursuant to Article 26(3)(b)(ii) of the ECT replacing the statement made on 17 November 1997 on behalf of the European Communities;
Translation into 22 languages also provided)**

The European Union and Euratom are regional economic integration organisations within the meaning of the Energy Charter Treaty. The European Union and Euratom exercise the competences conferred on them by their Member States through autonomous decision-making and judicial institutions.

The European Union, Euratom and their Member States are internationally responsible for the fulfilment of the obligations contained within the Energy Charter Treaty, in accordance with their respective competences.

On 23 July 2014 Regulation (EU) No 912/2014¹ of the European Parliament and of the Council establishing a framework for managing financial responsibility linked to investor-to-state-dispute settlement tribunals established by international agreements to which the European Union is party was adopted ('Regulation (EC) No 912/2014')². The Regulation applies to investor-to-state disputes initiated by a claimant from a third country under the Energy Charter Treaty. This Regulation provides, in particular:

- A. In accordance with Article 4(1) of Regulation (EC) No 912/2014, in the case of disputes concerning treatment afforded by the institutions, bodies, offices or agencies of the European Union, the European Union shall act as respondent.
- B. In the case of disputes concerning treatment afforded, fully or partially, by a Member State, Article 8 of Regulation (EC) No 912/2014 provides that
 1. *Where the Commission receives notice by which a claimant states its intention to initiate arbitration proceedings, in accordance with an agreement, it shall immediately notify the Member State concerned. When a claimant states its intention to initiate arbitration proceedings against the Union or a Member State, the Commission shall inform the European Parliament and the Council, within 15 working days of receiving the notice, of the name of the claimant, the provisions of the agreement alleged to have been breached, the economic sector involved, the treatment alleged to be in breach of the agreement and the amount of damages claimed.*
 2. *Where a Member State receives notice by which a claimant states its intention to initiate arbitration proceedings, it shall immediately notify the Commission.*

Article 9 of Regulation (EC) No 912/2014 further provides that:

¹ Regulation (EU) No 912/2014 of the European Parliament and of the Council of 23 July 2014 establishing a framework for managing financial responsibility linked to investor-to-state dispute settlement tribunals established by international agreements to which the European Union is party, OJ L 257, 28.8.2014, p. 121-134

² For greater certainty, this statement is intended to address the consequences of the adoption of Regulation (EC) No 912/2014 in relation to cases initiated by a claimant from a non-EU Contracting Party under the Energy Charter Treaty. Disputes between an investor of a Member State and a Member State under the Energy Charter Treaty do not fall within the scope of this statement. The EU and its Member States may address this matter at a later stage.

1. *The Member State concerned shall act as the respondent except where either of the following situations arise:*

(a) *the Commission, following consultations pursuant to Article 6, has taken a decision pursuant to paragraph 2 or 3 of this Article within 45 days of receiving the notice or notification referred to in Article 8; or*

(b) *the Member State, following consultations pursuant to Article 6, has confirmed to the Commission in writing that it does not intend to act as the respondent within 45 days of receiving the notice or notification referred to in Article 8.*

If either of the situations referred to in point (a) or (b) arise, the Union shall act as the respondent.

2. *The Commission may decide by means of implementing acts, based on a full and balanced factual analysis and legal reasoning provided to the Member States, in accordance with the advisory procedure referred to in Article 22(2), that the Union is to act as the respondent where one or more of the following circumstances arise:*

(a) *the Union would bear all or at least part of the potential financial responsibility arising from the dispute in accordance with the criteria laid down in Article 3; or*

(b) *the dispute also concerns treatment afforded by the institutions, bodies, offices or agencies of the Union.*

3. *The Commission may decide by means of implementing acts, based on a full and balanced factual analysis and legal reasoning provided to the Member States in accordance with the examination procedure referred to in Article 22(3), that the Union is to act as the respondent where similar treatment is being challenged in a related claim against the Union in the WTO, where a panel has been established and the claim concerns the same specific legal issue, and where it is necessary to ensure a consistent argumentation in the WTO case.*

[...]

5. *The Commission and the Member State concerned shall immediately after receiving the notice or notification referred to in Article 8 enter into consultations pursuant to Article 6 on the management of the case pursuant to this Article. The Commission and the Member State concerned shall ensure that any deadlines set down in the agreement are respected.*

C. *Having made a determination of who shall act as respondent in a dispute in accordance with the above provisions of Regulation (EC) No 912/2014, the European Union will inform the claimant within 60 days from the date on which the claimant has given notice of its intention to initiate a dispute. This is without prejudice to the division of competences between the European Union and the Member States for investment.*

The Court of Justice of the European Union, as the judicial institution of the European Union and Euratom, is competent to examine any question relating to the application and interpretation of the constituent treaties and acts adopted thereunder, including international agreements concluded by the European Union and Euratom, which under certain conditions may be invoked before the Court of Justice.

Any case brought before the Court of Justice of the European Union by a claimant of another non-EU Contracting Party in application of the forms of action provided by the constituent treaties of the Union falls under Article 26(2)(a) of the Energy Charter Treaty³. Given that the Union's legal system provides for means of such action, neither the European Union nor Euratom has given its unconditional consent to the submission of a dispute to international arbitration or conciliation.

As far as international arbitration is concerned, it should be stated that the provisions of the ICSID Convention do not allow the European Union and Euratom to become parties to it. The provisions of the ICSID Additional Facility also do not allow the European Union and Euratom to make use of them. Any arbitral award against the European Union and Euratom will be implemented by the Union's institutions, in accordance with their obligation under Article 26(8) of the Energy Charter Treaty.

³ Article 26(2)(a) is also applicable in the case where the Court of Justice of the European Union may be called upon to examine the application or interpretation of the Energy Charter Treaty on the basis of a request for a preliminary ruling submitted by a court or tribunal of a Member State in accordance with Article 267 of the Treaty on the Functioning of the European Union.

II

(Незаконодателни актове)

МЕЖДУНАРОДНИ СПОРАЗУМЕНИЯ

Изявление, представено в секретариата на Договора за Енергийната харта (ДЕХ) в съответствие с член 26, параграф 3, буква б), подточка ii) от ДЕХ, заменящо изявлението от 17 ноември 1997 г. от името на Европейските общности

Европейският съюз, Европейската общност за атомна енергия (Евратом) и техните държави членки правят следното изявление:

1. Европейският съюз и Евратом са регионални организации за икономическа интеграция по смисъла на Договора за Енергийната харта. Европейският съюз и Евратом упражняват компетентностите, предоставени им от техните държави членки, чрез автономни институции за вземане на решения и съдебни институции.
2. Европейският съюз, Евратом и техните държави членки носят международна отговорност за изпълнението на задълженията, съдържащи се в Договора за Енергийната харта, в съответствие с предоставените им компетентности.
3. На 23 юли 2014 г. беше приет Регламент (ЕС) № 912/2014 ⁽⁴⁾ на Европейския парламент и на Съвета за създаване на рамка за уреждането на финансовата отговорност, свързана с арбитражните съдилища за уреждане на спорове между инвеститор и държава, учредени по силата на международни споразумения, по които Европейският съюз е страна (наричан по-нататък „Регламент № 912/2014“) ⁽⁵⁾. Регламентът се прилага при спорове между инвеститор и държава, образувани по инициатива на ищец от трета държава съгласно Договора за Енергийната харта. Регламентът предвижда по-специално:

A. В съответствие с член 4, параграф 1 от Регламент № 912/2014, в случай на спорове относно третиране от страна на институциите, органите, службите или агенциите на Европейския съюз, Съюзът се явява като ответник.

B. В случай на спорове относно третиране, цяло или частично, от страна на държава членка член 8 от Регламент № 912/2014 предвижда следното:

1. Когато Комисията получи уведомление от ищеца, с което той заявява намерението си да започне арбитражно производство, в съответствие с дадено споразумение, тя незабавно уведомява съответната държава членка. Когато ищец заяви намерението си да започне арбитражно производство срещу Съюза или държава членка, Комисията в рамките на 15 работни дни от получаването на уведомлението съобщава на Европейския парламент и Съвета цялото на ищеца, разпредбите от споразумението, за които се твърди, че са нарушени, засегнатия икономически сектор, третирането, за което се твърди, че е в нарушение на споразумението, и размера на исканото обезщетение за вреди.
2. Когато държава членка получи уведомление, с което ищцът заявява намерението си да започне арбитражно производство, тя незабавно уведомява Комисията за това.

Освен това член 9 от Регламент № 912/2014 предвижда следното:

1. Съответната държава членка се явява ответник, с изключение на случаите, когато възникне която и да е от следните ситуации:
 - a) Комисията, след като проведе консултации по член 6, е взела решение съгласно параграфи 2 или 3 от настоящия член в срок от 45 дни от получаването на уведомлението, посочено в член 8; или

⁽⁴⁾ Регламент (ЕС) № 912/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. за създаване на рамка за уреждането на финансовата отговорност, свързана с арбитражните съдилища за уреждане на спорове между инвеститор и държава, учредени по силата на международни споразумения, по които Европейският съюз е страна (ОВ L 257, 28.8.2014 г., стр. 121-134).

⁽⁵⁾ От съображения за по-голяма сигурност целта на настоящото изявление е справянето с последиците от прилагането на Регламент № 912/2014 във връзка с производства, образувани съгласно Договора за Енергийната харта по инициатива на ищец от договаряща се страна, която не е членка на ЕС. Споровете между инвеститор от държава членка и държава членка съгласно Договора за Енергийната харта не попадат в обхвата на настоящото изявление. ЕС и неговите държави членки могат да решат този въпрос на по-късен етап.

- б) държавата членка, след като проведе консултации по член 6, е потвърдила писмено пред Комисията намерението си да не се яви като ответник в срок от 45 дни от погласяването на уведомлението, посочено в член 8.
- Ако възникне някоя от посочените в букви а) или б) ситуации, като ответник се явява Съюзът.
2. Комисията посредством актове за изпълнение може да реши, въз основа на изчерпателен и балансиран основан на факти анализ и правна обосновка, предоставени на държавите членки в съответствие с процедурата по консултиране, посочена в член 22, параграф 2, Съюзът да се яви като ответник, когато са налице едно или няколко от следните обстоятелства:
- а) Съюзът поема цялата или поне част от потенциалната финансова отговорност, грозираща от страна, в съответствие с критериите, предвидени в член 3, или
- б) спорът се отнася също и до третиране от страна на институциите, сразните, службите или агенциите на Съюза.
3. Комисията посредством актове за изпълнение може да реши, въз основа на изчерпателен и балансиран основан на факти анализ и правна обосновка, предоставени на държавите членки в съответствие с процедурата по разглеждане, посочена в член 22, параграф 3, Съюзът да се яви като ответник, когато подобно третиране се оспорва в свързан иск срещу Съюза гред СТО, когато вече е създадена експертна група и искът се отнася до същия правен въпрос, и когато е необходимо да се гарантира последователност на аргументацията по делото гред СТО.
- [...]
5. Веднага след погласяване на уведомлението, посочено в член 8, Комисията и съответната държава членка започват консултации съгласно член 6 относно воденето на случая в съответствие с настоящия член. Комисията и съответната държава членка гарантират спазването на всички срокове, определени в споразумението.
- В. След като определи кой се явява като ответник по даден спор в съответствие с юриспосочените разпоредби на Регламент № 912/2014, Европейският съюз информира ищеца в срок от 60 дни от датата, на която същият е уведомен за намерението си да образува спор. Това не засяга разпелението на компетентностите между Европейския съюз и държавите членки в областта на инвестициите.
4. В качеството си на съдебната институция на Европейския съюз и Евратом Съдът на Европейския съюз е компетентен за разглеждането на всички въпроси, свързани с прилагането и тълкуването на уредителните договори и актовете, приети в съответствие с тях, включително международните споразумения, сключени от Европейския съюз и Евратом, позоваване на които може да бъде правено, при определени условия, пред Съда на Европейския съюз.
5. Всяко дело, заведено пред Съда на Европейския съюз от ищец от друга договаряща се страна, която не е членка на ЕС, при прилагане на формите на действие, предвидени в уредителните договори на Съюза, попада в обхвата на член 26, параграф 2, буква а) от Договора за Енергийната харта^(*). Тъй като правната система на Съюза предвижда средства за такова действие, нито Европейският съюз, нито Евратом са пали безусловно съгласие за отнасянето на спор за международен арбитраж или помрение.
6. По отношение на международния арбитраж следва да се посочи, че разпоредбите на Конвенцията за уреждане на инвестиционни спорове между държави и граждани на други държави (ICSID) не позволяват на Европейския съюз и Евратом да бъдат страни по нея. Разпоредбите на допълнителния механизъм на ICSID също не позволяват Европейският съюз и Евратом да се ползват от него. Всяко арбитражно решение срещу Европейския съюз и Евратом се изпълнява от институциите на Съюза в съответствие със задължението им съгласно член 26, параграф 8 от Договора за Енергийната харта.“

(*) Член 26, параграф 2, буква а) се прилага и в случаи, когато от Съда на Европейския съюз може да бъде поискано да разгледа прилагането или тълкуването на Договора за Енергийната харта въз основа на искане за преюдициално заключение, отправено от юрисдикцията на държава членка в съответствие с член 267 от Договора за функционирането на Европейския съюз.

II

(Actos no legislativos)

ACUERDOS INTERNACIONALES

Declaración presentada a la Secretaría del Tratado sobre la Carta de la Energía con arreglo al artículo 26, apartado 3, letra b), inciso ii) del Tratado sobre la Carta de la Energía, que sustituye a la declaración formulada el 17 de noviembre de 1997 en nombre de las Comunidades Europeas

La Unión Europea, la Comunidad Europea de la Energía Atómica (Euratom) y sus Estados miembros formulan la siguiente declaración:

1. La Unión Europea y Euratom son organizaciones regionales de integración económica en el sentido definido en el Tratado sobre la Carta de la Energía. La Unión Europea y Euratom ejercen las competencias que les han sido otorgadas por sus Estados miembros, mediante instituciones decisorias y judiciales autónomas.
 2. La Unión Europea y Euratom son responsables internacionalmente del cumplimiento de las obligaciones contenidas en el Tratado sobre la Carta de la Energía, de acuerdo con sus respectivas competencias.
 3. El 23 de julio de 2014 fue adoptado el Reglamento (UE) n.º 912/2014 del Parlamento Europeo y del Consejo ⁽¹⁾ por el que se establece un marco para gestionar la responsabilidad financiera relacionada con los tribunales de resolución de litigios entre inversores y Estados establecidos por acuerdos internacionales en los que la Unión Europea sea parte (el "Reglamento 912/2014") ⁽²⁾. El Reglamento se aplica a los litigios entre inversores y Estados iniciados por un demandante de un tercer país en virtud del Tratado de la Carta de la Energía. Este Reglamento dispone, en particular, lo siguiente:
 - A. Conforme a lo dispuesto en el artículo 4, apartado 1, del Reglamento 912/2014, en caso de litigio relativo al trato dispensado por las instituciones, órganos, oficinas u organismos de la Unión Europea, la Unión Europea actuará como parte demandada.
 - B. En los casos de litigio relativo al trato dispensado, total o parcialmente, por un Estado miembro, el artículo 8 del Reglamento 912/2014 dispone lo siguiente:
 1. Cuando la Comisión reciba el aviso de que un demandante ha declarado su intención de iniciar un procedimiento de arbitraje de conformidad con un acuerdo, lo notificará inmediatamente al Estado miembro afectado. Cuando un demandante declare su intención de iniciar un procedimiento de arbitraje contra la Unión o un Estado miembro, la Comisión informará al Parlamento Europeo y al Consejo, en el plazo de 15 días hábiles a partir de la recepción del aviso, del nombre del demandante, de las disposiciones del acuerdo a ya supuesta infracción se alega, del sector económico de que se trate, del trato supuestamente contrario al acuerdo y del importe de los daños y perjuicios reclamados.
 2. Cuando un Estado miembro reciba el aviso de que un demandante ha declarado su intención de iniciar un procedimiento de arbitraje, lo notificará inmediatamente a la Comisión.
- El artículo 9 del Reglamento 912/2014 dispone además lo siguiente:
1. El Estado miembro afectado actuará como parte demandada, salvo que se plantee una de las siguientes situaciones:
 - a) la Comisión, tras mantener consultas con arreglo al artículo 6, ha adoptado una decisión con arreglo a los apartados 2 o 3 del presente artículo en el plazo de 45 días a partir de la recepción del aviso o notificación mencionados en el artículo 8, o

⁽¹⁾ Reglamento (UE) n.º 912/2014 del Parlamento Europeo y del Consejo de 23 de julio de 2014 por el que se establece un marco para gestionar la responsabilidad financiera relacionada con los tribunales de resolución de litigios entre inversores y Estados establecidos por acuerdos internacionales en los que la Unión Europea sea parte (DO L 257 de 28.8.2014, p. 121-134).

⁽²⁾ En aras de una mayor claridad, la presente declaración tiene por objeto atender las consecuencias de la adopción del Reglamento 912/2014 en relación con los casos iniciados por una parte contratante exterior a la UE en virtud del Tratado de la Carta de la Energía. Los litigios entre un inversor de un Estado miembro y un Estado miembro en virtud del Tratado de la Carta de la Energía escapan al ámbito de aplicación de la presente declaración. La UE y sus Estados miembros podrán tratar este asunto más adelante.

b) el Estado miembro, tras mantener consultas con arreglo al artículo 6, ha confirmado a la Comisión por escrito que no tiene intención de actuar como parte demandada en un plazo de 45 días a partir de la recepción del aviso o la notificación mencionados en el artículo 8.

Si se plantea cualquiera de las situaciones mencionadas en las letras a) o b), la Unión actuará como parte demandada.

2. La Comisión podrá decidir mediante actos de ejecución, basándose en un análisis fáctico, exhaustivo y equilibrado y un razonamiento jurídico que se facilitarán a los Estados miembros, con arreglo al procedimiento consultivo contemplado en el artículo 22, apartado 2, que la Unión actúe como parte demandada cuando se dé una o varias de las circunstancias siguientes:

a) la Unión asume totalmente o al menos en parte la posible responsabilidad financiera derivada del litigio de conformidad con los criterios establecidos en el artículo 3, o

b) el litigio está relacionado también con un trato dispensado por las instituciones, órganos, oficinas u organismos de la Unión.

3. La Comisión podrá decidir mediante actos de ejecución, basándose en un análisis fáctico, exhaustivo y equilibrado y un razonamiento jurídico que se facilitarán a los Estados miembros con arreglo al procedimiento de examen contemplado en el artículo 22, apartado 3, que la Unión actúe como parte demandada cuando se haya impugnado un trato similar en una reclamación conexa contra la Unión ante la OMC, cuando se haya creado un grupo especial y la reclamación se refiera a la misma cuestión jurídica concreta, y cuando sea necesario para garantizar la coherencia de una argumentación en un asunto presentado ante la OMC.

[...]

5. Inmediatamente después de recibir el aviso o la notificación mencionados en el artículo 8, la Comisión y los Estados miembros afectados entablarán consultas en virtud del artículo 6 sobre la gestión del asunto con arreglo al presente artículo. La Comisión y el Estado miembro afectado garantizarán el cumplimiento de los plazos establecidos en el acuerdo.

C. Habiendo determinado quién actuará como parte demandada en un litigio con arreglo a las disposiciones citadas del Reglamento 912/2014, la Unión Europea informará al demandante dentro de un plazo de sesenta días desde la fecha en la que el demandante haya anunciado su intención de iniciar un litigio. Lo anterior se entiende sin perjuicio del reparto de competencias entre la Unión Europea y los Estados miembros en materia de inversiones.

4. El Tribunal de Justicia de la Unión Europea, como institución judicial de la Unión Europea y de Euratom, es competente para conocer de cualquier cuestión relativa a la aplicación e interpretación de los Tratados constitutivos y actos adoptados en virtud de estos, entre ellos los Acuerdos internacionales celebrados por la Unión Europea y Euratom, que, en determinadas condiciones, podrán ser invocados ante el Tribunal de Justicia.

5. Todo recurso presentado ante el Tribunal de Justicia de la Unión Europea por un demandante de una parte contratante no perteneciente a la UE en aplicación de las posibilidades de acción estipuladas en los Tratados constitutivos de la Unión estar sujeto a lo dispuesto en el artículo 26, apartado 2, letra a) del Tratado sobre la Carta de la Energía ^(*). Puesto que el ordenamiento jurídico de la Unión establece los medios de entablar dicho recurso, ni la Unión Europea ni Euratom han dado su consentimiento incondicional al sometimiento de una controversia al arbitraje o a la conciliación internacional.

6. Por lo que respecta al arbitraje internacional, deberá hacerse constar que las disposiciones del Convenio del Centro Internacional de Arreglo de Diferencias relativas a Inversiones (CIADI) no permiten a la Unión Europea y a Euratom ser Parte en él. Las disposiciones del mecanismo adicional del CIADI tampoco permiten a la Unión Europea y a Euratom hacer uso de este. Cualquier laudo arbitral en contra de la Unión Europea y Euratom será ejecutado por las instituciones de la Unión, como es su obligación con arreglo a lo dispuesto en el apartado 8 del artículo 26 del Tratado sobre la Carta de la Energía.»

(*) El artículo 26, apartado 2, letra a) se aplica también en el caso de que pueda solicitarse al Tribunal de Justicia de la Unión Europea que examine la aplicación o la interpretación del Tratado sobre la Carta de la Energía sobre la base de una petición de decisión prejudicial presentada por un órgano jurisdiccional de un Estado miembro de conformidad con lo dispuesto en el artículo 267 del Tratado de Funcionamiento de la Unión Europea.

II

(Nelegislativní akty)

MEZINÁRODNÍ DOHODY

Prohlášení předložené sekretariátu Smlouvy o energetické chartě (ECT) podle čl. 26 odst. 3 písm. b) bodu ii) ECT, kterým se nahrazuje prohlášení učiněné dne 17. listopadu 1997 jménem Evropských společenství

Evropská unie, Evropské společenství pro atomovou energii (Euratom) a jejich členské státy vydávají toto prohlášení:

1. Evropská unie a Euratom jsou organizacemi pro regionální hospodářskou integraci ve smyslu Smlouvy o energetické chartě. Evropská unie a Euratom vykonávají pravomoci, které jim byly svěřeny členskými státy, prostřednictvím samostatného rozhodování a soudních orgánů.
2. Evropská unie, Euratom a jejich členské státy jsou na mezinárodní úrovni odpovědné za plnění povinností obsažených ve Smlouvě o energetické chartě podle svých příslušných pravomocí.
3. Dne 23. července 2014 bylo přijato nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 912/2014, (*) kterým se stanoví rámec pro řešení finanční odpovědnosti v souvislosti s rozhodčími soudy pro řešení sporů mezi investorem a státem zřízenými mezinárodními dohodami, jichž je Evropská unie stranou (dále jen „nařízení 912/2014“) (†). Toto nařízení se vztahuje na řešení sporů mezi investorem a státem zahájených žalobcem ze třetí země v souladu se Smlouvou o energetické chartě. Toto nařízení stanoví zejména:
 - A. Podle čl. 4 odst. 1 nařízení 912/2014 v případech sporů týkajících se zacházení ze strany orgánů, institucí a jiných subjektů Evropské unie, vystupuje jako žalovaná strana Evropská unie.
 - B. V případech sporů týkajících se zčásti či zcela zacházení ze strany členského státu, stanoví článek 8 nařízení 912/2014:
 1. Jestliže Komise obdrží oznámení, kterým žalobce oznamuje svůj úmysl zahájit v souladu s určitou dohodou rozhodčí řízení, neprodleně o tom vyrozumí dotčený členský stát. Jakmile žalobce oznámí úmysl zahájit rozhodčí řízení proti Unii nebo některému členskému státu, uvědomí Komise do patnácti dnů od obdržení tohoto oznámení Evropský parlament a Radu a sdělí jim jméno žalobce, ustanovení dohody, jejíž porušení je namítno, dotčené hospodářské odvětví, zacházení, jímž byla dohoda údajně porušena, a požadovanou výši odškodnění.
 2. Jestliže členský stát obdrží oznámení, kterým žalobce oznamuje svůj úmysl zahájit rozhodčí řízení, neprodleně o tom vyrozumí Komisi.

Článek 9 nařízení 912/2014 dále stanoví:

1. Dotčený členský stát vystupuje jako žalovavý, s výjimkou případů, kdy nastane některá z těchto situací:
 - a) Komise v návaznosti na konzultace podle článku 6 přijala do 45 dnů od obdržení oznámení či vyrozumění podle článku 8 rozhodnutí podle odstavce 2 nebo 3 tohoto článku; nebo

(*) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 912/2014 ze dne 23. července 2014, kterým se stanoví rámec pro řešení finanční odpovědnosti v souvislosti s rozhodčími soudy pro řešení sporů mezi investorem a státem zřízenými mezinárodními dohodami, jichž je Evropská unie stranou, Úř. věst. L 257, 28.8.2014, p. 121–134.

(†) Pro upřesnění je záměrem tohoto prohlášení řešit důsledky přijetí nařízení 912/2014 s ohledem na soudní spory zahájené žalobcem ze smluvní strany, která není členským státem EU, v souladu se Smlouvou o energetické chartě. Spory mezi investorem a členským státem a členskými státy podle Smlouvy o energetické chartě do oblasti působnosti prohlášení nespádají. EU a její členské státy mohou tuto záležitost řešit později.

- b) členský stát v návaznosti na konzultace podle článku 6 do 45 dní od obdržení oznámení nebo vyrozumění podle článku 8 Komisi písemně potvrdí, že nemá v úmyslu vystupovat jako žalovavý.
- Nastane-li některá ze situací uvedených v písm. a) nebo b), vystupuje jako žalovaná Unie.
2. Komise může prováděcími akty vycházejícími z úplné a vyvážené věcné analýzy a právního zdůvodnění, které poskytnou členskými státy, poradním postupem podle čl. 22 odst. 2 rozhodnout, že jako žalovavý má vystupovat Unie, nastane-li jedna či více z těchto okolností:
- a) Unie by nesla zcela nebo přinejmenším zčásti možnou finanční odpovědnost týkající se sporu v souladu s kritérii stanovenými v článku 3; nebo
- b) spor se týká zároveň i zacházení, které poskytly orgány, instituce nebo jiné subjekty Unie.
3. Komise může prováděcími akty vycházejícími z úplné a vyvážené věcné analýzy a právního zdůvodnění, které poskytnou členskými státy, přezkumným postupem podle čl. 22 odst. 3 rozhodnout, že jako žalovavý má vystupovat Unie, pokud je obdobné zacházení nepaženo v související žalobě proti Unii u WTO, pokud byla zřízena skupina odborníků a žaloba se týká stejné konkrétní právní otázky a pokud je nezbytné zajistit ve věci před WTO jednotnou argumentaci.
- [...]
5. Komise a dotčený členský stát neprodleně po obdržení oznámení nebo vyrozumění podle článku 8 zahájí v souladu s článkem 6 konzultace o řešení daného sporu podle tohoto článku. Komise a dotčený členský stát zajistí, aby byly dodrženy lhůty stanovené v dohodě.
- C. Po určení, kdo bude ve sporu vystupovat jako žalovavý v souladu s výše uvedenými ustanoveními nařízení 912/2014, Evropská unie bude informovat žalobce do 60 dnů od data, kdy žalobce oznámil svůj záměr zahájit spor. Tím není dotčeno rozdělení pravomocí mezi Evropskou unií a členskými státy v otázce investic.
4. Soudní dvůr Evropské unie coby soudní orgán Evropské unie a Euratomu je příslušný posoudit jakoukoli otázku týkající se použití a výkladu ustavujících smluv a aktů přijatých podle nich, a to včetně mezinárodních dohod uzavřených Evropskou unií a Euratomem, na něž se lze za určitých podmínek u Soudního dvora odvolat.
5. Jakákoli věc předložená Soudnímu dvoru Evropské unie žalobcem ze smluvní strany, která není členským státem EU, za použití druhů řízení stanovených ustavujícími smlouvami Unie spadá do oblasti působnosti čl. 26 odst. 2 písm. a) Smlouvy o energetické chartě. (*) Vzhledem k tomu, že právní systém Unie stanoví prostředky takového řízení, nedává ani Evropská unie, ani Euratom bezvýhradný souhlas k postoupení sporu mezinárodnímu arbitrážnímu či smířčímu orgánu.
6. Pokud jde o mezinárodní arbitráže, je třeba konstatovat, že ustanovení úmluvy ICSID neumožňují Evropské unii a Euratomu, aby se staly jejími smluvními stranami. Ustanovení dodatkových pravidel ICSID Evropské unii a Euratomu rovněž neumožňují jejich použití. Jakýkoli rozhodčí nález proti Evropské unii a Euratomu bude proveden prostřednictvím orgánů Unie v souladu s jejich povinnostmi podle čl. 26 odst. 8 Smlouvy o energetické chartě.*

(*) Článek 26 odst. 2) písm. a) se rovněž použije v případě, že je Soudní dvůr Evropské unie vyzván, aby posoudil použití nebo výklad Smlouvy o energetické chartě na základě žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce předložené soudem členského státu v souladu s článkem 267 Smlouvy o fungování Evropské unie.

II

(Ikke-lovgivningsmæssige retsakter)

INTERNATIONALE AFTALER

Erklæring forelagt for sekretariatet for energichartertraktaten i henhold til energichartertraktatens artikel 26, stk. 3, litra b), nr. ii), der erstatter den erklæring, som blev fremsat den 17. november 1997 på De Europæiske Fællesskabers vegne

Den Europæiske Union, Det Europæiske Atomenergifællesskab (Euratom) og deres medlemsstater fremsætter følgende erklæring:

1. Den Europæiske Union og Euratom er regionale organisationer for økonomisk integration som omhandlet i energichartertraktaten. Den Europæiske Union og Euratom udøver den kompetence, deres medlemsstater har tildelt dem, gennem selvstændig beslutningstagning og retlige institutioner.
 2. Den Europæiske Union, Euratom og deres medlemsstater er internationalt ansvarlige for opfyldelsen af de forpligtelser, der er fastlagt i energichartertraktaten, i overensstemmelse med deres respektive beføjelser.
 3. Den 23. juli 2014 blev Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 912/2014 ⁽¹⁾ om oprettelse af en ramme for forvaltningen af økonomisk ansvar ved tvistbilæggelse mellem investorer og stater for voldgiftsretter, der er oprettet ved internationale aftaler, som Den Europæiske Union er part i, vedtaget (forordning (EU) nr. 912/2014) ⁽²⁾. Forordningen gælder for tvister mellem investorer og stater, der er indledt af en klager fra et tredjeland i henhold til energichartertraktaten. Forordningen fastsætter navnlig:
 - A. I henhold til artikel 4, stk. 1, i forordning (EU) nr. 912/2014 optræder Den Europæiske Union som indklaget i tilfælde af tvister vedrørende en foranstaltning, der kan henregnes til Den Europæiske Unions institutioner, organer, kontorer eller agenturer.
 - B. I tilfælde af tvister vedrørende en foranstaltning, som helt eller delvis kan henregnes til en medlemsstat, fastlægger artikel 8 i forordning (EU) nr. 912/2014:
 1. Hvis Kommissionen modtager en meddelelse om, at en klager agter at indlede en voldgiftssag i henhold til en aftale, underretter den straks den pågældende medlemsstat. Når en klager erklærer at have til hensigt at indlede en voldgiftssag mod Unionen eller en medlemsstat, underretter Kommissionen senest 15 arbejdsdage efter modtagelse af meddelelsen Europa-Parlamentet og Rådet om navnet på klageren, bestemmelserne i den aftale, der angiveligt er blevet misligholdt, den berørte økonomiske sektor, foranstaltningen, der angiveligt er i strid med aftalen, og omfanget af den krævede erstatning.
 2. Hvis en medlemsstat modtager en meddelelse om, at en klager agter at indlede en voldgiftssag, underretter den straks Kommissionen.
- Artikel 9 i forordning (EU) nr. 912/2014 fastlægger endvidere:
1. Den pågældende medlemsstat optræder som indklaget, medmindre et af følgende forhold gør sig gældende:
 - a) Kommissionen har efter konsultationer i henhold til artikel 6 truffet en afgørelse i henhold til nærværende artikels stk. 2 eller 3 senest 45 dage efter modtagelsen af den i artikel 8 omhandlede meddelelse eller underretning, eller

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 912/2014 af 23. juli 2014 om oprettelse af en ramme for forvaltningen af økonomisk ansvar ved tvistbilæggelse mellem investorer og stater for voldgiftsretter, der er oprettet ved internationale aftaler, som Den Europæiske Union er part i (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 121-134).

⁽²⁾ Det skal præciseres, at denne erklæring har til formål at afhjælpe konsekvenserne af vedtagelsen af forordning (EU) nr. 912/2014 i forbindelse med sager, der er indledt af en klager fra en kontraherende part uden for EU i henhold til energichartertraktaten. Tvister mellem en investor fra en medlemsstat og en medlemsstat i henhold til energichartertraktaten falder ikke ind under denne erklærings anvendelsesområde. EU og dets medlemsstater kan behandle dette spørgsmål på et senere tidspunkt.

b) medlemsstaten har efter konsultationer i henhold til artikel 6 over for Kommissionen skriftligt bekræftet, at den ikke agter at optræde som indklaget, senest 45 dage efter modtagelsen af den i artikel 8 omhandlede meddelelse eller underretning.

Hvis et af de i litra a) eller b) nævnte forhold gør sig gældende, optræder Unionen som indklaget.

2. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter på grundlag af en fuldstændig og afbalanceret, faktisk analyse og juridisk begrundelse, der forelægges medlemsstaterne, efter rådgivningsproceduren i artikel 22, stk. 2, beslutte, at Unionen skal optræde som indklaget, hvis et eller flere af følgende forhold gør sig gældende:

a) Unionen vil bære hele eller i det mindste en del af det potentielle økonomiske ansvar i forbindelse med tvisten i overensstemmelse med de kriterier, der er fastsat i artikel 3, eller

b) tvisten vedrører også en foranstaltning, som kan henregnes til en af Unionens institutioner eller et af dens organer, kontorer eller agenturer.

3. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter på grundlag af en fuldstændig og afbalanceret, faktisk analyse og juridisk begrundelse, der forelægges medlemsstaterne, i overensstemmelse med undersøgelsesproceduren omhandlet i artikel 22, stk. 3, beslutte, at Unionen skal optræde som indklaget, hvis en tilsvarende foranstaltning bestrides i et relateret krav mod Unionen i WTO, hvis der er etableret en instans, og kravet vedrører samme konkrete juridiske spørgsmål, og hvis det er nødvendigt for at sikre en konsekvent argumentation i WTO-sagen.

[...]

5. Kommissionen og den pågældende medlemsstat indleder straks efter modtagelsen af meddelelsen eller underretningen som omhandlet i artikel 8 konsultationer i henhold til artikel 6 om forvaltningen af sagen i henhold til nærværende artikel. Kommissionen og den pågældende medlemsstat sikrer, at eventuelle frister i aftalen overholdes.

C. Efter at have fastslået, hvem der skal optræde som indklaget i en tvist i overensstemmelse med ovennævnte bestemmelser i forordning (EU) nr. 912/2014, underretter Den Europæiske Union klageren herom senest 60 dage fra den dato, hvor klageren har meddelt, at denne agter at indlede en tvist. Dette berører ikke kompetencefordelingen mellem Den Europæiske Union og medlemsstaterne, hvad angår investeringer.

4. Den Europæiske Unions Domstol har i sin egenskab af Den Europæiske Unions og Euratoms retlige institution kompetence til at behandle ethvert spørgsmål i forbindelse med anvendelsen og fortolkningen af de grundlæggende traktater og af retsakter udstedt i henhold til disse, herunder internationale aftaler, som Den Europæiske Union og Euratom har indgået, og som under visse betingelser kan gøres gældende for Domstolen.

5. Enhver sag, der indbringes for Den Europæiske Unions Domstol af en klager fra en anden kontraherende ikke-EU-part i medfør af de foranstaltninger, der er fastlagt i Unionens grundlæggende traktater, falder ind under energichartertraktatens artikel 26, stk. 2, litra a) ^(*). Eftersom Unionens retssystem giver mulighed for sådanne foranstaltninger, har hverken Den Europæiske Union eller Euratom givet sit ubetingede samtykke til, at en tvist henvises til international voldgift eller forligsmægling.

6. For så vidt angår international voldgift skal det fastslås, at bestemmelserne i ICSID-konventionen ikke tillader Den Europæiske Union og Euratom at blive part i den. Bestemmelserne for ICSID's supplerende mekanisme giver heller ikke Den Europæiske Union og Euratom mulighed for at anvende disse. Enhver voldgiftskendelse imod Den Europæiske Union og Euratom vil blive gennemført af Unionens institutioner i overensstemmelse med deres forpligtelse som fastsat i energichartertraktatens artikel 26, stk. 8.

^(*) Artikel 26, stk. 2, litra a), finder også anvendelse i det tilfælde, hvor Den Europæiske Unions Domstol bliver anmodet om at behandle anvendelsen eller fortolkningen af energichartertraktaten på grundlag af en anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt af en ret i en medlemsstat i overensstemmelse med artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

II

(Rechtsakte ohne Gesetzescharakter)

INTERNATIONALE ÜBEREINKÜNFTE

Mitteilung an das Sekretariat der Energiecharta gemäß Artikel 26 Absatz 3 Buchstabe b Ziffer ii des Vertrags über die Energiecharta zur Ersetzung der am 17. November 1997 im Namen der Europäischen Gemeinschaften vorgelegten Mitteilung

Die Europäische Union, die Europäische Atomgemeinschaft (Euratom) und ihre Mitgliedstaaten teilen Folgendes mit:

1. Die Europäische Union und Euratom sind Organisationen der regionalen Wirtschaftsintegration im Sinne des Vertrags über die Energiecharta. Die Europäische Union und Euratom üben die ihnen durch ihre Mitgliedstaaten übertragenen Befugnisse durch autonome Beschlussfassung und gerichtliche Instanzen aus.
 2. Die Europäische Union, Euratom und ihre Mitgliedstaaten sind gemäß ihren jeweiligen Befugnissen für die Einhaltung der Verpflichtungen des Vertrags über die Energiecharta international verantwortlich.
 3. Am 23. Juli 2014 wurde die Verordnung (EU) Nr. 912/2014 ⁽⁴⁾ des Europäischen Parlaments und des Rates zur Schaffung der Rahmenbedingungen für die Regelung der finanziellen Verantwortung bei Investor-Staat-Streitigkeiten vor Schiedsgerichten, welche durch internationale Übereinkünfte eingesetzt wurden, bei denen die Europäische Union Vertragspartei ist, (im Folgenden „Verordnung (EU) Nr. 912/2014“) ⁽⁵⁾ angenommen. Diese Verordnung gilt für Investor-Staat-Streitsachen, die von einem Schiedskläger aus einem Drittstaat im Rahmen des Vertrags über die Energiecharta eingeleitet werden. In dieser Verordnung ist insbesondere Folgendes vorgesehen:
 - A. Nach Artikel 4 Absatz 1 der Verordnung (EU) Nr. 912/2014 tritt die Europäische Union als Schiedsbeklagte auf, wenn der Fall eine Behandlung betrifft, die von einem Organ, einer Einrichtung oder einer sonstigen Stelle der Europäischen Union vorgenommen wurde.
 - B. Im Fall von Streitigkeiten, die eine Behandlung betreffen, die ganz oder teilweise von einem Mitgliedstaat vorgenommen wurde, ist in Artikel 8 der Verordnung (EU) Nr. 912/2014 Folgendes vorgesehen:
 - (1) Geht der Kommission die Mitteilung eines Schiedsklägers zu, in der dieser seine Absicht bekundet, ein Schiedsverfahren nach Maßgabe einer Übereinkunft einzuleiten, so unterrichtet sie unverzüglich den betroffenen Mitgliedstaat. Bekundet ein Schiedskläger seine Absicht, ein Schiedsverfahren gegen die Union oder einen Mitgliedstaat einzuleiten, so teilt die Kommission dem Europäischen Parlament und dem Rat binnen 15 Arbeitstagen nach Eingang der Mitteilung den Namen des Schiedsklägers, die Bestimmungen der Übereinkunft, deren Verletzung behauptet wird, den betroffenen Wirtschaftszweig, die Behandlung, von welcher behauptet wird, dass sie die Verletzung der Übereinkunft begründe, und die Höhe des geltend gemachten Schadens mit.
 - (2) Geht einem Mitgliedstaat die Mitteilung eines Schiedsklägers zu, in der dieser seine Absicht bekundet, ein Schiedsverfahren einzuleiten, so unterrichtet er unverzüglich die Kommission.
- In Artikel 9 der Verordnung (EU) Nr. 912/2014 ist darüber hinaus Folgendes vorgesehen:
- (1) Der betroffene Mitgliedstaat tritt als Schiedsbeklagter auf, es sei denn, einer der folgenden Fälle tritt ein:
 - a) Die Kommission hat nach Konsultationen gemäß Artikel 6 innerhalb von 45 Tagen nach Eingang der Mitteilung oder Unterrichtung gemäß Artikel 8 einen Beschluss nach den Absätzen 2 oder 3 des vorliegenden Artikels erlassen, oder

⁽⁴⁾ Verordnung (EU) Nr. 912/2014 des Europäischen Parlaments und des Rates vom 23. Juli 2014 zur Schaffung der Rahmenbedingungen für die Regelung der finanziellen Verantwortung bei Investor-Staat-Streitigkeiten vor Schiedsgerichten, welche durch internationale Übereinkünfte eingesetzt wurden, bei denen die Europäische Union Vertragspartei ist (ABl. L 257 vom 28.8.2014, S. 121).

⁽⁵⁾ Es sei präzisiert, dass diese Mitteilung dazu bestimmt ist, den Auswirkungen der Annahme der Verordnung (EU) Nr. 912/2014 in Bezug auf Klagen Rechnung zu tragen, die von einem Schiedskläger eines nicht der EU angehörenden Vertragsstaates im Rahmen des Vertrags über die Energiecharta eingeleitet werden. Streitigkeiten zwischen einem Investor aus einem Mitgliedstaat und einem Mitgliedstaat im Rahmen des Vertrags über die Energiecharta fallen nicht in den Geltungsbereich dieser Mitteilung. Die EU und ihre Mitgliedstaaten regeln diese Angelegenheit gegebenenfalls zu einem späteren Zeitpunkt.

f) der Mitgliedstaat hat der Kommission nach Konsultationen gemäß Artikel 6 innerhalb von 45 Tagen nach Eingang der Mitteilung oder Unterrichtung gemäß Artikel 8 schriftlich bestätigt, dass er nicht beabsichtigt, als Schiedsbeklagter aufzutreten.

Trifft einer der in Buchstabe a oder in Buchstabe b genannten Fälle ein, so tritt die Union als Schiedsbeklagte auf.

(2) Die Kommission kann im Wege von Durchführungsrechtsakten auf der Grundlage einer umfassenden und ausgewogenen Sachverhaltsanalyse und einer rechtlichen Begründung, die den Mitgliedstaaten zur Verfügung gestellt werden, gemäß dem in Artikel 22 Absatz 2 genannten Beratungsverfahren beschließen, dass die Union als Schiedsbeklagte auftritt, wenn mindestens einer der nachstehenden Fälle eintritt:

a) Der Union würde nach den Kriterien gemäß Artikel 3 die etwaige finanzielle Verantwortung im Zusammenhang mit der Streitigkeit ganz oder zumindest teilweise zufallen oder

b) die Streitigkeit betrifft auch eine Behandlung, die von einem Organ, einer Einrichtung oder einer sonstigen Stelle der Union vorgenommen wurde.

(3) Die Kommission kann im Wege von Durchführungsrechtsakten auf der Grundlage einer umfassenden und ausgewogenen Sachverhaltsanalyse und einer rechtlichen Begründung, die den Mitgliedstaaten zur Verfügung gestellt werden, gemäß dem in Artikel 22 Absatz 3 genannten Prüfverfahren beschließen, dass die Union als Schiedsbeklagte auftritt, wenn eine vergleichbare Behandlung in einem damit zusammenhängenden, gegen die Union geltend gemachten Anspruch im Rahmen der WTO angefochten wird, sofern ein WTO-Panel eingesetzt wurde und der Anspruch dieselbe spezifische Rechtsfrage betrifft und eine kohärente Argumentation in der WTO-Streitsache sichergestellt werden muss.

[...]

(5) Die Kommission und der betreffende Mitgliedstaat nehmen nach Eingang der Mitteilung oder Unterrichtung nach Artikel 8 unverzüglich Konsultationen gemäß Artikel 6 über die Abwicklung der Streitsache nach Maßgabe dieses Artikels auf. Die Kommission und der betreffende Mitgliedstaat gewährleisten die Einhaltung etwaiger Fristen, die in der Übereinkunft festgelegt sind.

C Würde im Einklang mit den genannten Bestimmungen der Verordnung (EU) Nr. 912/2014 geklärt, wer als Schiedsbeklagter in einem Streitfall auftritt, so unterrichtet die Europäische Union den Schiedskläger hierüber innerhalb von 60 Tagen nach dem Tag, an dem der Schiedskläger seine Absicht bekundet hat, ein Schiedsverfahren einzuleiten. Die Aufteilung der Zuständigkeiten zwischen der Europäischen Union und den Mitgliedstaaten in Bezug auf Investitionen bleibt hiervon unberührt.

4. Der Gerichtshof der Europäischen Union ist als gerichtliche Instanz der Europäischen Union und der Europäischen Atomgemeinschaft dafür zuständig, Fragen betreffend die Anwendung und Auslegung der Gründungsverträge und der auf sie gestützten Rechtsakte zu prüfen; dies schließt von der Europäischen Union und der Europäischen Atomgemeinschaft geschlossene internationale Übereinkünfte ein, auf die unter bestimmten Voraussetzungen vor dem Gerichtshof Bezug genommen werden kann.
5. Jede Klage, die ein Schiedskläger eines anderen nicht der EU angehörenden Vertragsstaates unter Inanspruchnahme der in den Gründungsverträgen der Union vorgesehenen Formen der Klageerhebung vor dem Gerichtshof der Europäischen Union anstrengt, fällt unter Artikel 26 Absatz 2 Buchstabe a des Vertrags über die Energiecharta⁽³⁾. Da das Rechtssystem der Union derartige Mittel vorsieht, hat weder die Europäische Union noch die Europäische Atomgemeinschaft die uneingeschränkte Zustimmung erteilt, eine Streitigkeit einem internationalen Schieds- oder Vergleichsverfahren zu unterwerfen.
6. Im Falle internationaler Schiedsverfahren ist darauf hinzuweisen, dass die Bestimmungen des ICSID-Übereinkommens es der Europäischen Union und Euratom nicht ermöglichen, dem Übereinkommen beizutreten. Auch die Bestimmungen der 'Zusatzeinrichtung' zum ICSID-Übereinkommen lassen eine Anwendung durch die Europäische Union und Euratom nicht zu. Alle Schiedssprüche gegen die Europäische Union und Euratom werden durch die Organe der Union gemäß ihren Verpflichtungen nach Artikel 26 Absatz 8 des Vertrags über die Energiecharta durchgeführt werden.⁴

⁽³⁾ Artikel 26 Absatz 2 Buchstabe a gilt auch in Fällen, in denen der Gerichtshof der Europäischen Union gegebenenfalls angerufen wird, um die Anwendung oder Auslegung des Vertrags über die Energiecharta aufgrund eines Vorabentscheidungsersuchens seitens eines Gerichts eines Mitgliedstaats gemäß Artikel 267 des Vertrags über die Arbeitsweise der Europäischen Union zu prüfen.

II

(Muud kui seadusandlikud aktid)

RAHVUSVAHELISED LEPINGUD

Energiaharta lepingu artikli 26 lõike 3 punkti b alapunkti ii kohaselt energiaharta lepingu sekretariaadile esitatud avaldus, millega asendatakse 17. novembril 1997 Euroopa ühenduste nimel esitatud avaldus

Euroopa Liit, Euroopa Aatomenergiaühendus (Euratom) ja nende liikmesriigid teevad järgmise avalduse.

1. Euroopa Liit ja Euratom on piirkondliku majandusintegratsiooni organisatsioonid energiaharta lepingu tähenduses. Euroopa Liit ja Euratom kasutavad neile nende liikmesriikide poolt antud pädevusi sõltumatute otsuste tegemise ja õigusasutuste kaudu.
2. Euroopa Liit, Euratom ja nende liikmesriigid on rahvusvaheliselt vastutavad energiaharta lepingus sätestatud kohustuste täitmise eest nende vastava pädevuse kohaselt/vastavalt oma pädevusele.
3. 23. juulil 2014 võeti vastu Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrus (EL) nr 912/2014, (⁽⁴⁾) millega kehtestatakse rahalise vastutuse kindlaksmääramise raamistik investori ja riigi vaheliste vaidluste lahendamisel vahekohtutes, mis on loodud rahvusvaheliste lepingutega, mille osaline on Euroopa Liit (edaspidi „määrus (EL) nr 912/2014“) (⁽⁵⁾). Määrust kohaldatakse kolmanda riigi hageja poolt energiaharta lepingu alusel algatatud investori ja riigi vaheliste vaidluste suhtes. Kõnealuses määruses sätestatakse eelkõige järgmist.
 - A. Määruse (EL) nr 912/2014 artikli 4 lõike 1 kohaselt on Euroopa Liidu institutsioonide, organite või asutuste poolset kohtlemist käsitlevates vaidlustes kostjaks liit.
 - B. Vaidluste puhul, mis käsitlevad täielikult või osaliselt liikmesriigipoolset kohtlemist on määruse (EL) nr 912/2014 artiklis 8 sätestatud et:
 1. Kui komisjon saab hagejalt teate, milles hageja väljendab oma kavatsust algatada lepingu kohaselt vahekohtumenetlus, teatab ta sellest viivitamata asjaomasele liikmesriigile. Kui hageja teatab oma kavatsusest algatada vahekohtumenetlus liidu või liikmesriigi vastu, teatab komisjon Euroopa Parlamendile ja nõukogule 15 tööpäeva jooksul alates teate saamisest hageja nime, seda, milliseid lepingu sätteid on väidetavalt rifuud, millist majandussektorit nõue puudutab, milline on väidetavalt lepinguga vastuolus olev kohtlemine ja nõutava kahjuhuvitise summa.
 2. Kui liikmesriik saab hagejalt teate, milles see väljendab oma kavatsust algatada vahekohtumenetlus, teatab ta sellest viivitamata komisjonile.

Määruse (EL) nr 912/2014 artiklis 9 sätestatakse lisaks, et:

1. Asjaomane liikmesriik on koostaja, välja arvatud juhtudel, kui tekib üks järgmistest olukordadest:

- a) komisjon on pärast artikli 6 kohaselt peetud konsultatsioone teinud otsuse käesoleva artikli lõigete 2 või 3 kohaselt 45 päeva jooksul alates artiklis 8 osutatud teate saamisest või teavitamisest või

(⁽⁴⁾) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. juuli 2014. aasta määrus (EL) nr 912/2014, millega kehtestatakse rahalise vastutuse kindlaksmääramise raamistik investori ja riigi vaheliste vaidluste lahendamisel vahekohtutes, mis on loodud rahvusvaheliste lepingutega, mille osaline on Euroopa Liit (ELT L 257, 28.8.2014, lk 121–134).

(⁽⁵⁾) Suurema kindluse huvides tuleb märkida, et käesoleva avalduse eesmärk on käsitleda määruse (EL) nr 912/2014 vastuvõtmise tagajärgi seoses juhtumitega, mille on energiaharta lepingu alusel algatanud kolmandast riigist lepinguosalise hageja. Käesoleva avalduse kohaldamisalasse ei kuulu liikmesriigi investori ja liikmesriigi vahelised energiaharta lepingu alusel algatatud vaidlused. EL ja selle liikmesriigid võivad seda küsimust käsitleda hiljem.

- b) liikmesriik on pärast artikli 6 kohaselt peetud konsultatsioone kinnitanud komisjonile 45 päeva jooksul alates artiklis 8 osutatud teate saamisest või teavitamisest kirjalikult, et ta ei kavatse olla koostja.

Kui tekib ükskõik kumb punktides a või b osutatud olukord, on koostja liit.

2. Komisjon võib rakendusaktidega otsustada liikmesriikidele esitatud täieliku ja tasakaalustatud faktipõhise analüüsi ning õigusliku põhjenduse alusel, artikli 22 lõikes 2 osutatud nõuandemenetluse kohaselt, et koostja on liit, kui tekib üks või mitu järgmistest olukordadest:

- a) liit kannab kogu või vähemalt osalist vaidlusest tulenevat võimalikku finantsvastutust artiklis 3 sätestatud kriteeriumide kohaselt või
- b) vaidlus käsitleb ka liidu institutsioonide, organite või asutustepoolset kohtlemist.

3. Komisjon võib rakendusaktidega otsustada liikmesriikidele esitatud täieliku ja tasakaalustatud faktipõhise analüüsi ning õigusliku põhjenduse alusel artikli 22 lõikes 3 osutatud kontrollimenetluse kohaselt, et koostja on liit, kui sarnane kohtlemine on vaidlustatud WTOs liidu vastu esitatud seotud nõudes, kui on loodud toimikond ja nõue käsitleb sama konkreetset õiguskuumist ning on vaja tagada järjepidevad argumendid WTO vaidluse puhul.

[...]

5. Komisjon ja asjaomane liikmesriik alustavad pärast artiklis 8 osutatud teate saamist või teavitamist viivitamata artikli 6 kohaselt konsultatsioonide pidamist juhtumi käsitlemiseks käesoleva artikli kohaselt. Komisjon ja asjaomane liikmesriik tagavad, et kpingus sätestatud tähtaegadest peetakse kinni.

- C. Kui määruse (EL) nr 912/2014 eespool nimetatud sätete kohaselt on määratud kindlaks, kes on vaidluses koostja, teatab Euroopa Liit sellest hagejale 60 päeva jooksul alates kuupäevast, mil hageja teatas oma kavatsusest algatada vaidlus. See ei piira Euroopa Liidu ja liikmesriikide pädevuste jaotust investeeringute puhul.

4. Euroopa Liidu Kohus on Euroopa Liidu ja Euratomis kchtuasutusena pädev uurima kõiki küsimusi, mis on seotud asutamislepingute ja nende alusel vastu võetud aktide, sealhulgas Euroopa Liidu ja Euratomis sõlmitud rahvusvaheliste lepingute kohaldamise ja tõlgendamisega, ning millele võib teataval tingimustel Euroopa Kchtu tugineda.
5. Kõik kohtuasjad, mille on Euroopa Liidu Kohtule esitanud mõni teine kolmandast riigist lepinguosalise hageja liidu asutamislepingutega ette nähtud meetmete kohaldamisel, kuuluvad energiaharta lepingu artikli 26 lõike 2 punkti a kohaldamisalasse (*). Võttes arvesse, et liidu õigussüsteem näeb ette vahendid sellisteks meetmeteks, ei ole ei Euroopa Liit ega Euratom andnud tingimusteta rõusolekut esitada vaidlusi rahvusvahelise vahekchtu- või lepitusmenetluse algatamiseks.
6. Rahvusvahelise vahekchtu menetlusega seonduvalt tuleks märkida, et ICSIDi konventsiooni sätteid ei võrinalda Euroopa Liidul ja Euratomil konventsiooniga ühineda. Samuti ei võrinalda ICSIDi lisavõimaluste sätteid Euroopa Liidul ja Euratomil neid kasutada. Vastavalt energiaharta lepingu artikli 26 lõikes 8 sätestatud kohustusele rakendavad liidu institutsioonid kõik Euroopa Liidu ja Euratomis vastu tehtud vahekchtu otsused.“

(*) Artikli 26 lõike 2 punkti a kohaldatakse ka juhul, kui Euroopa Liidu Kohtult võidakse paluda uurida energiaharta lepingu kohaldamist või tõlgendamist liikmesriigi kohtu poolt Euroopa Liidu taimesuse lepingu artikli 267 kohaselt esitatud eelotsusetaotuse alusel.

II

(Μη νομοθετικές πράξεις)

ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΣΥΜΦΩΝΙΕΣ

Δήλωση που υποβλήθηκε στη γραμματεία της Συνθήκης για το Χάρτη Εξέγερσης (ΣΧΕ) σύμφωνα με το άρθρο 26 παράγραφος 3 στοιχείο β) σημείο β) της ΣΧΕ που αντικαθιστά τη δήλωση της 17ης Νοεμβρίου 1997 εξ ονόματος των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Η Ευρωπαϊκή Ένωση, η Ευρωπαϊκή Κοινότητα Ατομικής Εξέγερσης (Ευρατόμ) και τα κράτη μέλη τους προβαίνουν στην ακόλουθη δήλωση:

1. Η Ευρωπαϊκή Ένωση και η Ευρατόμ είναι οργανισμοί περιφερειακής οικονομικής ολοκλήρωσης κατά την έννοια της Συνθήκης για τον Χάρτη Εξέγερσης. Η Ευρωπαϊκή Ένωση και η Ευρατόμ ασκούν τις αρμοδιότητες που τους ανατίθενται από τα κράτη μέλη μέσω αυτόνομων οργάνων λήψης αποφάσεων και δικαστικών οργάνων.
 2. Η Ευρωπαϊκή Ένωση, η Ευρατόμ και τα κράτη μέλη τους είναι διεθνώς υπεύθυνοι για την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που απορρέουν από τη Συνθήκη για τον Χάρτη Εξέγερσης, σύμφωνα με τις αντίστοιχες αρμοδιότητές τους.
 3. Στις 23 Ιουλίου 2014, εκδόθηκε ο κανονισμός (ΕΕ) αριθ. 912/2014 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (*) για τη θέσπιση πλαισίου διαχείρισης της χρηματοδοτικής ευθύνης σε σχέση με δικαστήρια επίλυσης διαφορών μεταξύ επενδυτή και κράτους που συστήνονται βάσει διεθνών συμφωνιών στις οποίες η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι συμβαλλόμενο μέρος ("κανονισμός (ΕΕ) αριθ. 912/2014"). (†) Ο κανονισμός εφαρμόζεται σε διαφορές μεταξύ επενδυτών και κρατους που εγείρονται από ενάγοντα από τρίτη χώρα δυνάμει της Συνθήκης για τον Χάρτη Εξέγερσης. Ειδικότερα, ο κανονισμός αυτός προβλέπει:
 - A. Σύμφωνα με το άρθρο 4 παράγραφος 1 του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 912/2014, σε περίπτωση διαφορών που αφορούν μεταχείριση προερχόμενη από τα θεσμικά και λοιπά όργανα ή οργανισμούς της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η Ευρωπαϊκή Ένωση ενεργεί ως εναγόμενος.
 - B. Στην περίπτωση διαφορών σχετικών με μεταχείριση που παρέχεται, εν όλω ή εν μέρει, από ένα κράτος μέλος, το άρθρο 8 του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 912/2014 προβλέπει ότι
 1. Όταν κοινοποιείται στην Επιτροπή η πρόθεση ενάγοντος να υποβάλει αίτηση υπαγωγής σε διατησία σύμφωνα με μια συμφωνία, η Επιτροπή ενημερώνει αμέσως το οικείο κράτος μέλος. Όταν ένας ενάγων κοινοποιεί την πρόθεσή του να υποβάλει αίτηση υπαγωγής σε διατησία κατά της Ένωσης ή κράτους μέλους, η Επιτροπή, εντός 15 εργάσιμων ημερών από τη λήψη της κοινοποίησης, ενημερώνει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο σχετικά με το όνομα του ενάγοντος, τις διατάξεις της συμφωνίας που ο ενάγων ισχυρίζεται ότι έχουν παραβιαστεί, τον σχετικό οικονομικό τομέα, τη μεταχείριση που, κατά τον ενάγοντα, παραβιάζει τη συμφωνία και το ύψος της αποζημίωσης που αξιώνεται από τον ενάγοντα.
 2. Όταν κοινοποιείται σε κράτος μέλος η πρόθεση ενάγοντος να υποβάλει αίτηση υπαγωγής σε διατησία, το κράτος μέλος ενημερώνει αμέσως την Επιτροπή.
- Το άρθρο 9 του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 912/2014 προβλέπει περαιτέρω ότι:
1. Το οικείο κράτος μέλος ενεργεί ως εναγόμενος, εκτός από οποιαδήποτε από τις ακόλουθες περιπτώσεις:
 - α) η Επιτροπή, κατόπιν διαβουλεύσεων δυνάμει του άρθρου 6, έχει λάβει απόφαση δυνάμει των παραγράφων 2 ή 3 του παρόντος άρθρου εντός 45 ημερών από τη λήψη της ενημέρωσης ή της κοινοποίησης που προβλέπεται στο άρθρο 8, ή

(*) Κανονισμός (ΕΕ) αριθ. 912/2014 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 23ης Ιουλίου 2014 για τη θέσπιση πλαισίου διαχείρισης της χρηματοδοτικής ευθύνης σε σχέση με δικαστήρια επίλυσης διαφορών μεταξύ επενδυτή και κράτους που συστήνονται βάσει διεθνών συμφωνιών στις οποίες η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι συμβαλλόμενο μέρος (ΕΕ L 257 της 28.8.2014, σ. 121).

(†) Προς αποφυγή τυχόν αμφιβολιών, διευκρινίζεται ότι η παρούσα δήλωση αποσκοπεί στην αντιμετώπιση των συνεπειών της έκδοσης του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 912/2014 σε σχέση με τις υποθέσεις που κινήθηκαν από ενάγοντα από μη ενωσιακό συμβαλλόμενο μέρος βάσει της Συνθήκης για τον Χάρτη Εξέγερσης. Οι διαφορές μεταξύ επενδυτή από κράτος μέλος και κράτους μέλους δυνάμει της Συνθήκης για τον Χάρτη Εξέγερσης δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της παρούσας δήλωσης. Η ΕΕ και τα κράτη μέλη της μπορούν να αντιμετωπίσουν το ζήτημα αυτό σε μεταγενέστερο στάδιο.

β) το κράτος μέλος, κατόπιν διαβουλεύσεων δυνάμει του άρθρου 6, έχει επιβεβαιώσει στην Επιτροπή εγγράφως ότι δεν προτίθεται να ενεργήσει ως εναγόμενος εντός 45 ημερών από τη λήψη της ενημέρωσης ή της κοινοποίησης που αναφέρεται στο άρθρο 8.

Σε οποιαδήποτε από τις περιπτώσεις των στοιχείων α) ή β), η Ένωση ενεργεί ως εναγόμενος.

2. Η Επιτροπή μπορεί να αποφασίσει, μέσω εκτελεστικών πράξεων, επί τη βάση πλήρους, ισόρροπης και εμπειροστατωμένης ανάλυσης και νομικής αιτιολόγησης προς τα κράτη μέλη, σύμφωνα με τη συμβουλευτική διαδικασία στην οποία παραπέμπει το άρθρο 22 παράγραφος 2, ότι η Ένωση πρόκειται να ενεργήσει ως εναγόμενος, αν πληρούνται μία ή περισσότερες από τις ακόλουθες προϋποθέσεις:

α) η Ένωση θα επιβαρυνθεί με το σύνολο ή έστω με ένα μέρος της δυναμικής χρηματοδοτικής ευθύνης που απορρέει από τη διαφορά, σύμφωνα με τα κριτήρια που προβλέπονται στο άρθρο 3, ή

β) η διαφορά έχει σχέση και με μεταχείριση που προέρχεται από τα θεσμικά ή λοιπά όργανα ή οργανισμούς της Ένωσης.

3. Η Επιτροπή μπορεί να αποφασίσει, μέσω εκτελεστικών πράξεων, επί τη βάση πλήρους, ισόρροπης και εμπειροστατωμένης ανάλυσης και νομικής αιτιολόγησης προς τα κράτη μέλη, σύμφωνα με τη διαδικασία εξέτασης στην οποία παραπέμπει το άρθρο 22 παράγραφος 3, ότι η Ένωση πρόκειται να ενεργήσει ως εναγόμενος, εάν βρίσκεται ήδη σε εξέλιξη σχετική προσφυγή κατά της Ένωσης στον ΠΟΕ σχετικά με ανάλογη μεταχείριση, εφόσον έχει ήδη συγκροτηθεί επιτροπή και η σχετική αξιολογία αφορά το ίδιο ακριβώς νομικό ζήτημα και εφόσον είναι αναγκαίο να διασφαλιστεί η συνοχή της επιχειρηματολογίας στην υπόθεση ενώπιον του ΠΟΕ.

[...]

5. Αμέσως μετά τη λήψη της ενημέρωσης ή της κοινοποίησης που προβλέπονται στο άρθρο 8, η Επιτροπή και το οικείο κράτος μέλος διεξάγουν διαβουλεύσεις σύμφωνα με το άρθρο 6 σχετικά με τη διαχείριση της υπόθεσης σύμφωνα με το παρόν άρθρο. Η Επιτροπή και το οικείο κράτος μέλος εξασφαλίζουν την τήρηση τυχόν προθεσμών που προβλέπονται από τη συμφωνία.

Γ. Έχοντας καθορίσει ποιος ενεργεί ως εναγόμενος σε διαφορά σύμφωνα με τις ανωτέρω διατάξεις του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 912/2014, η Ευρωπαϊκή Ένωση θα ενημερώσει τον ενάγοντα εντός 60 ημερών από την ημερομηνία κατά την οποία ο ενάγων γνωστοποίησε την πρόθεσή του να κινήσει τη διαδικασία. Αυτό ισχύει με την επιφύλαξη της κατανομής των αρμοδιοτήτων μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των κρατών μελών για τις επανύψεις.

4. Το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ως η δικαστική αρχή της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Ευρατόμ, είναι αρμόδιο να εξετάζει κάθε θέμα σχετικό με την εφαρμογή και την ερμηνεία των ιδρυτικών Συνθηκών και των πράξεων που εκδίδονται δυνάμει αυτών, συμπεριλαμβανομένων των διεθνών συμφωνιών που έχει συνάψει η Ευρωπαϊκή Ένωση και η Ευρατόμ, οι οποίες μπορούν, υπό ορισμένους όρους, να τις επικαλεστούν ενώπιον του Δικαστηρίου.

5. Κάθε υπόθεση που φέρεται ενώπιον του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης από ενάγοντα άλλου μη ενωσιακού συμβαλλόμενου μέρους, κατ' εφαρμογή των μορφών δράσης που προβλέπονται από τις ιδρυτικές Συνθήκες της Ένωσης, εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 26 παράγραφος 2 στοιχείο α) της Συνθήκης για τον Χάρτη Ενέργειας^(*). Δεδομένου ότι το νομικό σύστημα της Ένωσης προβλέπει μέσα τέτοιας δράσης, ούτε η Ευρωπαϊκή Ένωση ούτε η Ευρατόμ έχουν δώσει την άνευ όρων συγκατάθεσή τους για την υποβολή διαφοράς σε διεθνή διαιτησία ή ανάλυση.

6. Όσον αφορά τη διεθνή διαιτησία, πρέπει να αναφερθεί ότι οι διατάξεις της σύμβασης ICSID δεν επιτρέπουν στην Ευρωπαϊκή Ένωση και την Ευρατόμ να καταστούν συμβαλλόμενα μέρη της. Οι διατάξεις της πρόσθετης διευκλίνουσας ICSID δεν επιτρέπουν επίσης στην Ευρωπαϊκή Ένωση και την Ευρατόμ να τις χρησιμοποιούν. Οποιαδήποτε διαιτητική απόφαση κατά της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Ευρατόμ θα εφαρμόζεται από τα θεσμικά όργανα της Ένωσης, σύμφωνα με την υποχρέωσή τους δυνάμει του άρθρου 26 παράγραφος 8 της Συνθήκης για τον Χάρτη Ενέργειας.^o

(*) Το άρθρο 26 παράγραφος 2 στοιχείο α) εφαρμόζεται επίσης στην περίπτωση που το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης μπορεί να κληθεί να εξετάσει την εφαρμογή ή την ερμηνεία της Συνθήκης για το Χάρτη Ενέργειας κατόπιν αιτήσεως εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως που υποβάλλεται από δικαστήριο κράτους μέλους σύμφωνα με το άρθρο 267 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

II

(Actes non législatifs)

ACCORDS INTERNATIONAUX

Déclaration communiquée au Secrétariat de la Charte de l'énergie en application de l'article 26, paragraphe 3, point b) ii), du TCE, remplaçant la déclaration faite le 17 novembre 1997 au nom des Communautés européennes

L'Union européenne, la Communauté européenne de l'énergie atomique (Euratom) et leurs États membres font la déclaration suivante:

1. L'Union européenne et Euratom sont des organisations d'intégration économique régionale au sens du traité sur la Charte de l'énergie. L'Union européenne et Euratom exercent les compétences qui leur sont transférées par leurs États membres par l'intermédiaire d'institutions autonomes dotées d'un pouvoir de décision et d'un pouvoir judiciaire.
2. L'Union européenne, Euratom et leurs États membres doivent répondre au niveau international de l'exécution des obligations qui figurent dans le traité sur la Charte de l'énergie, selon leurs compétences respectives.
3. Le 23 juillet 2014, le règlement (UE) n° 912/2014 ⁽¹⁾ du Parlement européen et du Conseil établissant un cadre pour la gestion de la responsabilité financière liée aux tribunaux de règlement des différends entre investisseurs et États mis en place par les accords internationaux auxquels l'Union européenne est partie (ci-après dénommé le "règlement 912/2014") a été adopté ⁽²⁾. Ce règlement s'applique aux procédures de règlement des différends entre investisseurs et États engagées par un demandeur d'un pays tiers dans le cadre du traité sur la Charte de l'énergie. Ce règlement prévoit notamment ce qui suit:
 - A. Conformément à l'article 4, paragraphe 1, du règlement (UE) n° 912/2014, en cas de différends portant sur un traitement accordé par les institutions, organes ou organismes de l'Union européenne, l'Union européenne agit en qualité de partie défenderesse.
 - B. Dans le cas de différends portant sur un traitement accordé en tout ou partie par un État membre, l'article 8 du règlement (UE) n° 912/2014 prévoit ce qui suit:
 1. Lorsque la Commission reçoit l'avis par lequel un demandeur fait part de son intention d'engager une procédure d'arbitrage conformément à un accord, elle le notifie immédiatement à l'État membre concerné. Lorsqu'un demandeur fait part de son intention d'ouvrir une procédure d'arbitrage à l'encontre de l'Union ou d'un État membre, la Commission informe le Parlement européen et le Conseil, dans les quinze jours ouvrables suivant la réception de l'avis, du nom du demandeur, des dispositions de l'accord dont la violation est alléguée, du secteur économique concerné, du traitement prétendument contraire à l'accord et du montant des dommages et intérêts réclamés.
 2. Lorsqu'un État membre reçoit l'avis par lequel un demandeur fait part de son intention d'engager une procédure d'arbitrage, il le notifie immédiatement à la Commission.

L'article 9 du règlement (UE) n° 912/2014 prévoit par ailleurs ce qui suit:

1. L'État membre concerné agit en qualité de partie défenderesse, sauf dans le cas où l'une des situations suivantes se présente:
 - a) la Commission a pris, à la suite des consultations en application de l'article 6, une décision en application du paragraphe 2 ou 3 du présent article dans un délai de quarante-cinq jours à compter de la réception de l'avis ou de la notification visés à l'article 8; ou

⁽¹⁾ Règlement (UE) n° 912/2014 du Parlement européen et du Conseil du 23 juillet 2014 établissant un cadre pour la gestion de la responsabilité financière liée aux tribunaux de règlement des différends entre investisseurs et États mis en place par les accords internationaux auxquels l'Union européenne est partie (JO L 257 du 28.8.2014, p. 121).

⁽²⁾ Afin d'assurer une plus grande sécurité, la présente déclaration vise à répondre aux conséquences de l'adoption du règlement (UE) n° 912/2014 à l'égard des procédures engagées par un demandeur d'une partie contractante non membre de l'Union européenne dans le cadre du traité sur la Charte de l'énergie. Les différends entre un investisseur d'un État membre et un État membre dans le cadre du traité sur la Charte de l'énergie ne relèvent pas du champ d'application de la présente déclaration. L'Union européenne et ses États membres pourraient aborder cette question à un stade ultérieur.

b) l'État membre a confirmé par écrit à la Commission, à la suite des consultations en application de l'article 6, dans un délai de quarante-cinq jours à compter de la réception de l'avis ou de la notification visés à l'article 8, son intention de ne pas agir en qualité de partie défenderesse.

Si l'une des situations mentionnées au point a) ou b) se présente, l'Union agit en qualité de partie défenderesse.

2. La Commission peut décider au moyen d'actes d'exécution, sur la base d'une analyse factuelle complète et équilibrée et d'une argumentation juridique communiquées aux États membres, conformément à la procédure consultative visée à l'article 22, paragraphe 2, que l'Union doit agir en qualité de partie défenderesse, dans une ou plusieurs des circonstances suivantes:

a) l'Union supporterait la totalité ou au moins une partie de la responsabilité financière potentielle liée au différend en application des critères énoncés à l'article 3; ou

b) le différend porte également sur un traitement accordé par les institutions, organes ou organismes de l'Union.

3. La Commission peut décider au moyen d'actes d'exécution, sur la base d'une analyse factuelle complète et équilibrée et d'une argumentation juridique communiquées aux États membres, conformément à la procédure d'examen visée à l'article 22, paragraphe 3, que l'Union doit agir en qualité de partie défenderesse lorsqu'un traitement semblable est mis en cause dans une plainte connexe introduite à l'encontre de l'Union auprès de l'OMC, lorsqu'un panel arbitral a été constitué et que la plainte concerne le même point de droit spécifique et lorsqu'il est nécessaire d'assurer une argumentation cohérente dans la faire portée devant l'OMC.

[...]

5. Immédiatement après la réception de l'avis ou de la notification visés à l'article 8, la Commission et l'État membre concerné procèdent à des consultations en application de l'article 6 sur la gestion de l'affaire conformément au présent article. La Commission et l'État membre concerné veillent à ce que les délais fixés dans l'accord soient respectés.

C. Après avoir déterminé qui agit en qualité de partie défenderesse dans le cadre d'un différend en vertu des dispositions précitées du règlement (UE) n° 912/2014, l'Union européenne en informera le demandeur dans un délai de soixante jours à compter de la date à laquelle le demandeur a fait part de son intention d'engager une procédure. Cela s'entend sans préjudice de la répartition des compétences entre l'Union européenne et les États membres en matière d'investissement.

4. La Cour de justice de l'Union européenne, en tant qu'organe judiciaire de l'Union européenne et d'Euratom, est compétente pour connaître de toute question liée à l'application et à l'interprétation des traités fondateurs et des actes adoptés en application de ceux-ci, y compris des accords internationaux conclus par l'Union européenne et Euratom, qui peuvent être invoqués devant elle sous certaines conditions.

5. Toute affaire soumise à la Cour de justice de l'Union européenne par un demandeur d'une autre partie contractante non membre de l'Union européenne conformément aux possibilités de recours prévues par les traités fondateurs de l'Union européenne relève de l'article 26, paragraphe 2, point a), du traité sur la Charte de l'énergie^(*). Étant donné que le système juridique de l'Union prévoit la procédure applicable à une telle action, ni l'Union européenne ni Euratom n'ont donné leur accord inconditionnel à la soumission d'un différend à une procédure d'arbitrage ou de conciliation internationale.

6. En ce qui concerne l'arbitrage international, il y a lieu d'indiquer que les dispositions de la convention CIRDI n'autorisent pas l'Union européenne ni Euratom à en être parties. Les dispositions du mécanisme supplémentaire de la CIRDI n'autorisent pas non plus l'Union européenne ni Euratom à s'en prévaloir. Toute sentence arbitrale défavorable à l'Union européenne et à Euratom sera exécutée par les institutions de l'Union conformément à l'obligation qui leur incombe en vertu de l'article 26, paragraphe 8, du traité sur la Charte de l'énergie.

(*) L'article 26, paragraphe 2, point a), est également applicable lorsque la Cour de justice de l'Union européenne peut être appelée à examiner l'application ou l'interprétation du traité sur la Charte de l'énergie sur la base d'une demande de décision préjudicielle introduite par une juridiction d'un État membre conformément à l'article 267 du traité sur le fonctionnement de l'Union européenne.

II.

(Nezakonodavni akti)

MEĐUNARODNI SPORAZUMI

Izjava podnesena Tajništvu Ugovora o energetskej povelji (ECT) u skladu s člankom 26. stavkom 3. točkom (b) podtočkom ii. ECT-a kojom se zamjenjuje izjava u ime Europskih zajednica od 17. studenoga 1997.

Europska unija, Europska zajednica za atomsku energiju (Euratom) i njihove države članice daju sljedeću izjavu:

1. Europska unija i Euratom regionalne su organizacije za gospodarsku integraciju u smislu Ugovora o Energetskoj povelji. Europska unija i Euratom izvršavaju nadležnosti koje su im njihove države članice dodijelile s pomoću samostalnog donošenja odluka i pravosudnih institucija.
2. Europska unija, Euratom i njihove države članice međunarodno su odgovorni za ispunjavanje obveza iz Ugovora o Energetskoj povelji u skladu sa svojim nadležnostima.
3. Uredba (EU) br. 912/2014⁽⁴⁾ Europskog parlamenta i Vijeća o uspostavi okvira za upravljanje financijskom odgovornošću povezanom sa sudovima za rješavanje sporova između ulagatelja i države osnovanima međunarodnim sporazumima kojih je Europska unija stranka donesena je 23. srpnja 2014. (Uredba 912/2014⁽⁴⁾ (5)). Uredba se primjenjuje na sporove između ulagača i države koje pokreće tužitelj iz treće zemlje u skladu s Ugovorom o energetskej povelji. Ovom se Uredbom posebno utvrđuje sljedeće:
 - A. U skladu s člankom 4. stavkom 1. Uredbe 912/2014, u slučaju sporova o postupanju institucija, tijela, uređa ili agencija Europske unije, Europska unija nastupa kao tuženik.
 - B. U slučaju sporova o postupanju, u cijelosti ili djelomično, države članice, člankom 8. Uredbe 912/2014 predviđa se sljedeće:
 1. Kada Komisija zaprimi obavijest kojom tužitelj pricipčava svoju namjeru pokretanja arbitražnog postupka u skladu sa sporazumom, ona o tome odmah obavješćuje predmetnu državu članicu. Kada tužitelj pricipči svoju namjeru pokretanja arbitražnog postupka protiv Unije ili države članice, Komisija u roku od 15 radnih dana od dana primitka obavijesti obavješćuje Europski parlament i Vijeće o imenu ili nazivu tužitelja, sadržajima sporazuma koje su navodno prekršene, uključenom gospodarskom sektoru, tretmanu kojim se navodno krši sporazum i iznosu naknade štete koji se potražuje.
 2. Kada država članica zaprimi obavijest kojom tužitelj pricipčava svoju namjeru pokretanja arbitražnog postupka, ona o tome odmah obavješćuje Komisiju.

Člankom 9. Uredbe 912/2014 dodatno se predviđa sljedeće:

1. Predmetna država članica nastupa kao tuženik osim ako nastupi neka od sljedećih situacija:
 - (a) Komisija je sljedom savjetovanja u skladu s člankom 6. u roku od 45 dana od primitka obavijesti ili službene obavijesti iz članka 8., donijela odluku u skladu sa stavkom 2. ili stavkom 3. ovog članka; ili

(4) Uredba (EU) br. 912/2014 Europskog parlamenta i Vijeća od 23. srpnja 2014. o uspostavi okvira za upravljanje financijskom odgovornošću povezanom sa sudovima za rješavanje sporova između ulagatelja i države osnovanima međunarodnim sporazumima kojih je Europska unija stranka, SL L 257, 28.8.2014., str. 121.-134.

(5) Radi veće sigurnosti, ova je izjava namijenjena rješavanju posljedica prihvatanja Uredbe 912/2014 u odnosu na predmete koje pokreće tužitelj iz ugovorne stranke koja nije članica EU-a na temelju Ugovora o Energetskoj povelji. Sporovi između ulagatelja države članice i države članice na temelju Ugovora o Energetskoj povelji ne ulaze u područje primjene ove izjave. EU i njegove države članice mogu pristupiti rješavanju tog pitanja u kasnijoj fazi.

(b) država članica je sljedećom zavjetovanju u skladu s člankom 6., u roku od 45 dana od primitka obavijesti ili službene obavijesti iz članka 8., Komisiji u pisanom obliku potvrdila da ne namjerava nastupiti kao tuženik.

Ako dođe do bilo koje od situacija iz točaka (a) ili (b), Unija nastupa kao tuženik.

2. Komisija može, na temelju cjelovite i uravnotežene analize činjenica te pravne argumentacije koje su stavljene na raspolaganje državama članicama u skladu s postupkom iz članka 22. stavka 2., odlučiti putem provedbenih akata da Unija treba nastupiti kao tuženik ako dođe do jedne ili više sljedećih okolnosti:

(a) Unija bi u skladu s kriterijima utvrđenima u članku 3. snosila svu ili barem dio moguće financijske odgovornosti koja proizlazi iz spora; ili

(b) spor se također odnosi na tretman koji pružaju institucije, tijela, uredi ili agencije Unije.

3. Komisija može, na temelju cjelovite i uravnotežene analize činjenica te pravne argumentacije koje su stavljene na raspolaganje državama članicama u skladu s postupkom ispitivanja iz članka 22. stavka 3., odlučiti putem provedbenih akata da Unija treba nastupiti kao tuženik kada se sličan tretman osporava u povezanoj žalbi protiv Unije u okviru WTO-a, kada je uspostavljeno vijeće i kada se zahtjev odnosi na isto specifično pravno pitanje te kada je potrebno osigurati dosljednu argumentaciju u slučaju u okviru WTO-a.

[...]

5. Čim zaprima obavijest ili službenu obavijest iz članka 8., Komisija i predmetna država članica započinju sa savjetovanjima u skladu s člankom 6. o upravljanju predmetom u skladu s ovim člankom. Komisija i predmetna država članica osiguravaju poštovanje bilo kakvih rokova utvrđenih u sporazumu.

C. Nakon što se utvrdi tko će djelovati kao tuženik u sporu u skladu s prethodno navedenim odredbama Uredbe 912/2014, Europska unija obavijestit će podnositelja zahtjeva u roku od 60 dana od dana na koji tužitelj dostavi obavijest o svojoj namjeri pokretanja spora. Time se ne dovodi u pitanje podjela nadležnosti između Europske unije i država članica u pogledu ulaganja.

4. Sud Europske unije, kao pravosuđna institucija Europske unije i Euratoma, nadležan je za razmatranje svih pitanja povezanih s primjenom i tumačenjem osnivačkih ugovora i akata donesenih na temelju njih, uključujući međunarodne sporazume koje su sklopili Europska unija i Euratom, na koje se pod određenim uvjetima može pozvati pred Sudom.

5. Svaki predmet koji pred Sudom Europske unije pokrene tužitelj iz druge ugovorne stranke koja nije članica EU-a u skladu s oblicima djelovanja predviđenima osnivačkim ugovorima Unije, obuhvaćen je područjem primjene članka 26. stavka 2. točke (a) Ugovora o Energetskoj povelji^(*). S obzirom na to da je pravnim sustavom Unije predviđeno takvo djelovanje, ni Europska unija ni Euratom ne daju bezuvjetnu suglasnost za podnošenje spora međunarodnoj arbitraži ili mirenju.

6. Kad je riječ o međunarodnoj arbitraži, trebalo bi naglasiti da u skladu s odredbama Konvencije o rješavanju ulagačkih sporova između država i državljana drugih država (Konvencija ICSID) Europskoj uniji i Euratomu nije omogućeno da postanu njezine stranke. Odredbama o dodatnim mogućnostima ICSID-a Europskoj uniji i Euratomu također nije omogućeno da se njima koriste. Sve arbitražne odluke protiv Europske unije i Euratoma provodit će institucije Unije u skladu sa svojom obvezom iz članka 26. stavka 8. Ugovora o energetskoj povelji.*

(*) Članak 26. stavak 2. točka (a) primjenjuje se i ako se Sud Europske unije može pozvati da razmotri primjenu ili tumačenje Ugovora o energetskoj povelji na temelju zahtjeva odlučivanje o prethodnim pitanjima koji je podnio sud države članice u skladu s člankom 267. Ugovora o funkcioniranju Europske unije.

II

(Atti non legislativi)

ACCORDI INTERNAZIONALI

Comunicazione presentata al segretariato del trattato sulla Carta dell'energia (TCE) conformemente all'articolo 26, paragrafo 3, lettera b), punto ii), del TCE e che sostituisce la comunicazione resa il 17 novembre 1997 a nome delle Comunità europee

L'Unione europea, la Comunità europea dell'energia atomica (Euratom) e i loro Stati membri presentano la seguente comunicazione:

1. L'Unione europea e l'Euratom sono organizzazioni regionali di integrazione economica ai sensi del trattato sulla Carta dell'energia. L'Unione europea e l'Euratom esercitano le competenze ad esse conferite dai loro Stati membri attraverso istituzioni decisionali e giudiziarie autonome.
2. L'Unione europea, l'Euratom e i loro Stati membri sono responsabili a livello internazionale dell'adempimento degli obblighi contenuti nel trattato sulla Carta dell'energia, conformemente alle competenze rispettive.
3. Il 23 luglio 2014 è stato adottato il regolamento (UE) n. 912/2014 ⁽¹⁾ del Parlamento europeo e del Consiglio che istituisce un quadro per la gestione della responsabilità finanziaria connessa ai tribunali per la risoluzione delle controversie investitore-Stato istituiti da accordi internazionali di cui l'Unione europea è parte (regolamento 912/2014) ⁽²⁾. Il regolamento si applica alle controversie investitore-Stato promosse da un ricorrente di un paese terzo ai sensi del trattato sulla Carta dell'energia. Il regolamento dispone, in particolare, quanto segue:
 - A. In conformità dell'articolo 4, paragrafo 1, del regolamento 912/2014, nel caso di controversie riguardanti un trattamento messo in atto dalle istituzioni, dagli organi, uffici o dalle agenzie dell'Unione, l'Unione europea agisce in qualità di parte convenuta.
 - B. Nel caso di controversie riguardanti un trattamento messo in atto, in tutto o in parte, da uno Stato membro, l'articolo 8 del regolamento 912/2014 dispone che:
 1. Se riceve notifica dell'intenzione di un ricorrente di aprire un procedimento arbitrale in conformità di un accordo, la Commissione lo comunica immediatamente allo Stato membro interessato. Quando un ricorrente dichiara di voler aprire un procedimento arbitrale contro l'Unione o contro uno Stato membro, la Commissione comunica al Parlamento europeo e al Consiglio, entro 15 giorni lavorativi dal ricevimento della notifica, il nome del ricorrente, le disposizioni dell'accordo presumibilmente violate, il settore economico interessato, il trattamento che si suppone abbia violato l'accordo e l'importo del risarcimento richiesto.
 2. Se uno Stato membro riceve notifica dell'intenzione di un ricorrente di aprire un procedimento arbitrale lo comunica immediatamente alla Commissione.Inoltre, l'articolo 9 del regolamento 912/2014 dispone che:
 1. Lo Stato membro interessato agisce in qualità di parte convenuta, eccetto nelle situazioni seguenti:
 - a) la Commissione, in seguito alle consultazioni ai sensi dell'articolo 6, ha adottato una decisione ai sensi dei paragrafi 2 o 3 del presente articolo entro 45 giorni dalla data di ricezione della notifica o della comunicazione di cui all'articolo 8; oppure

⁽¹⁾ Regolamento (UE) n. 912/2014 del Parlamento europeo e del Consiglio, del 23 luglio 2014, che istituisce un quadro per la gestione della responsabilità finanziaria connessa ai tribunali per la risoluzione delle controversie investitore-Stato istituiti da accordi internazionali di cui l'Unione europea è parte, GU L 257 del 28.8.2014, pag. 121-134.

⁽²⁾ Si precisa che la presente comunicazione è intesa ad affrontare le conseguenze dell'adozione del regolamento 912/2014 in relazione ai procedimenti avviati da un ricorrente di una parte contraente che non appartiene all'UE ai sensi del trattato sulla Carta dell'energia. Le controversie tra un investitore di uno Stato membro e uno Stato membro ai sensi del trattato sulla Carta dell'energia non sono oggetto della presente comunicazione. L'UE e i suoi Stati membri possono affrontare tale questione in un secondo tempo.

b) lo Stato membro in seguito alle consultazioni ai sensi dell'articolo 6 ha confermato per iscritto alla Commissione che non intende agire in qualità di parte convenuta entro 45 giorni dalla data di ricezione della notifica o della comunicazione di cui all'articolo 8.

Se si presenta una delle situazioni di cui alle lettere a) o b), l'Unione agisce in qualità di parte convenuta.

2. La Commissione, sulla base di un'analisi fattuale completa e bilanciata nonché di una motivazione giuridica fornita agli Stati membri, ai sensi della procedura consultiva di cui all'articolo 22, paragrafo 2, può decidere mediante atti di esecuzione che l'Unione agisca in qualità di parte convenuta se si danno una o più delle seguenti circostanze:

a) l'Unione assume in toto, o almeno in parte, la potenziale responsabilità finanziaria risultante dalla controversia secondo i criteri di cui all'articolo 3; o

b) la controversia riguarda anche un trattamento messo in atto dalle istituzioni, dagli organi, dagli uffici o dalle agenzie dell'Unione.

3. La Commissione può decidere mediante atti di esecuzione, sulla base di un'analisi fattuale completa e bilanciata, nonché di una motivazione giuridica fornita agli Stati membri, ai sensi della procedura di esame di cui all'articolo 22, paragrafo 3, che l'Unione debba agire in qualità di parte convenuta se un trattamento analogo è contestato in un'azione correlata intentata contro l'Unione in sede di OMC, se è stata costituita una commissione (panel) e l'azione riguarda la medesima specifica questione giuridica e se è necessario per assicurare un'argomentazione coerente del caso in sede di OMC.

[...]

5. Non appena ricevono la notifica o la comunicazione di cui all'articolo 8, la Commissione e lo Stato membro interessato si consultano, a norma dell'articolo 6, su come gestire il caso in conformità del presente articolo. La Commissione e lo Stato membro interessato provvedono a che siano rispettate le scadenze fissate nell'accordo.

C. Dopo aver deciso chi deve agire in qualità di parte convenuta in una controversia conformemente alle suddette disposizioni del regolamento 912/2014, l'Unione europea informerà il ricorrente entro 60 giorni dalla data in cui quest'ultimo ha notificato la propria intenzione di promuovere una controversia. Ciò non pregiudica la ripartizione di competenze tra l'Unione europea e gli Stati membri in materia di investimenti.

4. La Corte di giustizia dell'Unione europea, in quanto istituzione giudiziaria dell'Unione europea e dell'Euratom, è competente ad esaminare ogni questione relativa all'applicazione e all'interpretazione dei trattati istitutivi e degli atti adottati in virtù degli stessi, compresi gli accordi internazionali conclusi dall'Unione europea e dall'Euratom, che a determinate condizioni possono essere invocati dinanzi alla Corte di giustizia.

5. Ogni causa sottoposta alla Corte di giustizia dell'Unione europea da un ricorrente di un'altra parte contraente che non appartiene all'UE in applicazione delle forme d'azione offerte dai trattati istitutivi dell'Unione rientra nel campo di applicazione dell'articolo 26, paragrafo 2, lettera a), del trattato sulla Carta dell'energia^(*). Poiché il sistema giuridico dell'Unione prevede i mezzi per tale azione, né l'Unione europea né l'Euratom hanno prestato il loro consenso incondizionato a sottoporre una controversia all'arbitrato o alla conciliazione internazionale.

6. Per quanto riguarda l'arbitrato internazionale, va precisato che la convenzione per la risoluzione delle controversie relative agli investimenti (ICSID) non consente all'Unione europea e all'Euratom di divenirne parte. Anche le disposizioni di regolamento del servizio aggiuntivo dell'ICSID non permettono all'Unione europea e all'Euratom di avvalersi di tali disposizioni. Ogni lodo arbitrale contro l'Unione europea e l'Euratom sarà eseguito dalle istituzioni dell'Unione, conformemente agli obblighi che ad esse incombono in forza dell'articolo 26, paragrafo 8, del trattato sulla Carta dell'energia.^o

(*) L'articolo 26, paragrafo 2, lettera a), è applicabile anche nel caso in cui la Corte di giustizia dell'Unione europea può essere chiamata ad esaminare l'applicazione o l'interpretazione del trattato sulla Carta dell'energia in base ad una domanda di pronuncia pregiudiziale presentata da una giurisdizione di uno Stato membro conformemente all'articolo 267 del trattato sul funzionamento dell'Unione europea.

II

(Nelegislatīvi akti)

STARPTAUTISKI NOLĪGUMI

Paziņojums, kas iesniegts Enerģētikas hartas nolīguma (ECT) sekretariātam, ievērojot ECT 26. panta 3. punkta b) apakšpunkta ii) punktu, un ar ko aizstāj 1997. gada 17. novembrī Eiropas Kopienā vārdā sniegto paziņojumu

Eiropas Savienība, Eiropas Atomenerģijas kopiena (Euratom) un to dalībvalstis sniedz šādu paziņojumu:

1. Eiropas Savienība un Euratom ir reģionālas ekonomiskās integrācijas organizācijas Enerģētikas hartas nolīguma nozīmē. Eiropas Savienība un Euratom īsteno kompetences, ko tām piešķirušas to dalībvalstis, ar autonomu lēmumu pieņemšanas un tiesu iestāžu starpniecību.
 2. Eiropas Savienība, Euratom un to dalībvalstis ir starptautiski atbildīgas par Enerģētikas hartas nolīgumā ietverto saistību izpildi saskaņā ar to attiecīgajām kompetencēm.
 3. 2014. gada 23. jūlijā tika pieņemta Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 912/2014⁽⁴⁾, ar ko izveido sistēmu tādas finansiālas atbildības noregulējumam, kura saistīta ar ieguldītāja un valsts strīdu izšķiršanas šķīrējtiesām, kas izveidotas ar starptautiskiem nolīgumiem, kuros Eiropas Savienība ir puse ("Regula 912/2014")⁽⁵⁾. Regulu piemēro ieguldītāja un valsts strīdiem, ko saskaņā ar Enerģētikas hartas nolīgumu ir ierosinājis prasītājs no trešās valsts. Šī regula jo īpaši paredz:
 - A. Saskaņā ar Regulas 912/2014 4. panta 1. punktu gadījumos, kad strīdi attiecas uz Eiropas Savienības iestāžu vai struktūru piejautu attieksmi, atbildētāja ir Eiropas Savienība.
 - B. Gadījumos, kad strīdi ir saistīti ar dalībvalsts pilnībā vai daļēji piejautu attieksmi, Regulas 912/2014 8. pants paredz, ka:
 1. Ja Komisija ir saņēmusi paziņojumu, kurā prasītājs norāda savu nolūku uzsākt šķīrējtiesas procesu saskaņā ar nolīgumu, tā nekavējoties ir formā attiecīgo dalībvalsti. Ja prasītājs norāda savu nolūku uzsākt šķīrējtiesas procesu pret Savienību vai dalībvalsti, Komisija 15 darbdienu laikā pēc paziņojuma saņemšanas ir formā Eiropas Parlamentu un Padomi par prasītāja nosaukumu vai vārdu, nolīguma noteikumiem, par kuriem tiek apgalvots, ka tie tiek pārkāpti, iesaistīto ekonomikas nozari, attieksmi, par kuru tiek apgalvots, ka tā neapbilst nolīgumam, un norādīto zaudējumu apjomu.
 2. Ja kāda dalībvalsts ir saņēmusi paziņojumu, kurā prasītājs norāda savu nolūku uzsākt šķīrējtiesas procesu, tā nekavējoties ir formā Komisiju.
- Regulas 912/2014 9. pants tālāk paredz, ka:
1. Attiecīgā dalībvalsts rīkojas kā atbildētāja, izņemot šādās situācijās:
 - a) Komisija pēc apspriešanās, ievērojot 6. pantu, 45 dienu laikā pēc 8. pantā minētā paziņojuma saņemšanas ir pieņēmusi lēmumu saskaņā ar šā panta 2. vai 3. punktu; vai

⁽⁴⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 912/2014 (2014. gada 23. jūlijā), ar ko izveido sistēmu tādas finansiālas atbildības noregulējumam, kura saistīta ar ieguldītāja un valsts strīdu izšķiršanas šķīrējtiesām, kas izveidotas ar starptautiskiem nolīgumiem, kuros Eiropas Savienība ir puse (OVL 257, 28.8.2014., 121.lpp).

⁽⁵⁾ Ielācībai noteiktībai – šis paziņojums ir paredzēts, lai pievērstos Regulas 912/2014 pieņemšanas sekām attiecībā uz lietām, ko saskaņā ar Enerģētikas hartas nolīgumu ir ierosinājis prasītājs no ārpus Savienības ģeogrāfiskās puses. Šā paziņojuma darbības jomā neietilpst strīdi starp dalībvalsti ieguldītāju un dalībvalsti saskaņā ar Enerģētikas hartas nolīgumu. ES un tās dalībvalstis šim jautājumam var pievērsties vēlākā posmā.

- b) dalībvalsts pēc apspriešanās, ievērojot 6. pantu, 45 dienu laikā pēc 8. pantā minētā paziņojuma saņemšanas Komisijai ir rakstiski apstiprinājusi, ka tā nav nodoma rīkoties kā atbildētājai.

Ja izveidojas kāda no a) vai b) apakšpunktā minētajām situācijām, atbildētāja ir Savienība.

2. Komisija ar īstenošanas aktiem, balstoties uz pilnīgu, izvērtētu un ar faktiem pamatotu analīzi un juridisko argumentāciju, kas sniegta dalībvalstīm, saskaņā ar 2.2. panta 2. punktā minēto konsultēšanās procedūru var pieņemt lēmumu, ka Savienībai jārīkojas kā atbildētājai, ja rodas viens vai vairāki no šādiem apstākļiem:

- a) Savienībai saskaņā ar 3. pantā noteiktajiem kritērijiem būtu jāuzņemas visa vai vismaz daļa no iespējamās finansiālās atbildības, kas izriet no strīda; vai
- b) strīds ir arī saistīts ar Savienības iestāžu vai struktūru pieļauto attiecsmi.

3. Komisija ar īstenošanas aktiem, balstoties uz pilnīgu, izvērtētu un ar faktiem pamatotu analīzi un juridisko argumentāciju, kas sniegta dalībvalstīm, saskaņā ar 2.2. panta 3. punktā minēto pārbaudes procedūru, var pieņemt lēmumu, ka Savienībai jārīkojas kā atbildētājai, kad līdzīga attiecsmē tiek apstrīdēta saistītā prasījumā pret Savienību *FTO*, kad ir izveidota komisija un prasījums attiecas uz to pašu konkrēto tiesību jautājumu un kad *FTO* lietā ir nepieciešams nodrošināt saskaņotu argumentāciju.

(...)

5. Pēc 8. pantā minētā paziņojuma saņemšanas vai paziņošanas Komisija un attiecīgā dalībvalsts nekavējoties, ievērojot 6. pantu, sāk apspriešanās par lietas noregulējumu, ievērojot šo pantu. Komisija un attiecīgā dalībvalsts nodrošina, lai tiktu ievēroti visi nolīgumā minētie termiņi.

- C. Noteikusi, kas ir atbildētājs strīdā saskaņā ar iepriekšminētajiem Regulas 912/2014 noteikumiem, Eiropas Savienība informēs prasītāju 60 dienu laikā no dienas, kad prasītājs ir paziņojis par savu nodomu ierosināt strīdu. Tas neskar kompetenču sadalījumu starp Eiropas Savienību un dalībvalstīm attiecībā uz ieguldījumiem.

4. Eiropas Savienības Tiesa kā Eiropas Savienības un Eūratom tiesu iestāde ir kompetenta izskatīt jebkuru jautājumu, kas attiecas uz dibināšanas līgumu un saskaņā ar tiem pieņemto aktu piemērošanu un interpretāciju, ieskaitot Eiropas Savienības un Eūratom noslēgtos starptautiskos nolīgumus, uz kuriem saskaņā ar konkrētiem nosacījumiem var atsaukties Tiesā.
5. Jebkura lieta, ko Eiropas Savienības Tiesā ierosinājis citas ārpus Savienības līgumslēdzējas puses prasītājs atbilstoši prasības veidiem, kas paredzēti Savienības dibināšanas līgumos, īpaši Enerģētikas hartas nolīguma 26. panta 2. punkta a) apakšpunkta darbības jomā^(*). Ņemot vērā to, ka Savienības tiesību sistēma paredz šādas prasības celšanas līdzekļus, ne Eiropas Savienībā, ne Eūratom nav devusi savu bezmosacījuma piekrišanu strīda iesniegšanai izskatīšanai starptautiskas šķīrējtiesas vai samierināšanas procedūrā.
6. Ciktāl runa ir par starptautisku šķīrējtiesu, jānorāda, ka Konvencijas par ieguldījumu strīdu izšķiršanu starp valstīm un citu valstu pilsoņiem (*ICSID*) noteikumi neļauj Eiropas Savienībai un Eūratom kļūt par *ICSID* pusēm. *ICSID* papildu mehānisma noteikumi arī neļauj Eiropas Savienībai un Eūratom tos izmantot. Jebkuru šķīrējtiesas nolēmumu pret Eiropas Savienību un Eūratom īsteno Savienības iestādes saskaņā ar to saistībām atbilstoši Enerģētikas hartas nolīguma 26. panta 8. punktam."

(*) 26. panta 2. punkta a) apakšpunkts ir piemērojams arī gadījumos, kad Eiropas Savienības Tiesa var tikt aicināta izskatīt Enerģētikas hartas nolīguma piemērošanu vai interpretāciju, pamatojoties uz kādas dalībvalsts tiesas iesniegtu lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu saskaņā ar līguma par Eiropas Savienības darbību 267. pantu.

II

(Ne teisėtinos procedūra priimami aktai)

TARPTAUTINIAI SUSITARIMAI

Pareiškimas, pateiktas Energetikos chartijos sutarties (ECS) sekretoriui pagal ECT 26 straipsnio 3 dalies b punkto ii papunktį, kuriuo pakeičiamas Europos Bendrijų vardu 1997 m. lapkričio 17 d. pateiktas pareiškimas

Europos Sąjunga, Europos atominės energijos bendrija (Euratomas) ir jų valstybės narės daro tokį pareiškimą:

1. Europos Sąjunga ir Euratomas yra regioninės ekonominės integracijos organizacijos, kaip apibrėžta Energetikos chartijos sutartyje. Europos Sąjunga ir Euratomas naudojami joms valstybių narių suteikta kompetencija per savarankiškas sprendimus priimančias ir teismines institucijas.
 2. Europos Sąjunga, Euratomas ir jų valstybės narės yra tarptautiniu mastu atsakingi už Energetikos chartijos sutartyje nustatytą įsipareigojimų vykdymą, atsižvelgiant į jų atitinkamą kompetenciją.
 3. 2014 m. liepos 23 d. buvo priimtas Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 912/2014 ⁽⁴⁾, kuriuo nustatoma finansinės atsakomybės, susijusios su investuotojų ir valstybės ginčų sprendimu teismuose, įsteigtuose tarptautiniais susitarimais, kurių šalis yra Europos Sąjunga, paskirstymo tvarka (Reglamentas 912/2014) ⁽⁵⁾. Šis reglamentas taikomas investuotojų ir valstybės ginčams, kuriuos inicijavo trečiosios valstybės ieškovas pagal Energetikos chartijos sutartį. Šiame reglamente visų pirma numatoma:
 - A. Pagal Reglamento (ES) Nr. 912/2014 4 straipsnio 1 dalį ginčų, susijusių su Europos Sąjungos institucijų, įstaigų, tarnybų ar agentūrų taikomu režimu, atveju atsakovė yra Europos Sąjunga.
 - B. Ginčų dėl valstybės narės visiškai ar iš dalies taikomo režimo atveju Reglamento (ES) Nr. 912/2014 8 straipsnyje numatoma, kad:
 1. Komisija, gavusi pranešimą, kuriame ieškovas nurodo savo ketinimą inicijuoti arbitražo procesą pagal susitarimą, nedelsdama ir formuoja atitinkamą valstybę narę. Kai ieškovas pareiškia savo ketinimą inicijuoti arbitražo procesą Sąjungos ar valstybės narės atžvilgiu, per 15 darbo dienų nuo tokio pranešimo gavimo Komisija ir formuoja Europos Parlamentą ir Tarybą apie tai, kas yra ieškovas, kokios susitarimo nuostatos esą yra pažeistos, nurodo susijusį ekonomikos sektorių, režimą, kuriuo tariamai pažeidžiamas susitarimas, ir reikalaujamos atlyginti žalos sumą.
 2. Valstybė narė, gavusi pranešimą, kuriame ieškovas nurodo apie savo ketinimą inicijuoti arbitražo procesą, nedelsdama ir formuoja Komisiją.
- Reglamento 912/2014 9 straipsnyje dar numatoma, kad:
1. Atitinkama valstybė narė yra atsakovė, išskyrus atvejus, kai egzistuoja bet kuri iš šių aplinkybių:
 - a) Komisija, pasikonsultavusi pagal 6 straipsnį, per 45 dienas nuo 8 straipsnyje nuroyto pranešimo gavimo priėmė sprendimą pagal šio straipsnio 2 arba 3 dalį, arba

⁽⁴⁾ 2014 m. liepos 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 912/2014, kuriuo nustatoma finansinės atsakomybės, susijusios su investuotojų ir valstybės ginčų sprendimu teismuose, įsteigtuose tarptautiniais susitarimais, kurių šalis yra Europos Sąjunga, paskirstymo tvarka (OL L 257, 2014 8 28, p. 121).

⁽⁵⁾ Didelio tikrumo sumetimais šis pareiškimas skirtas Reglamento 912/2014 priėmimo pasekmėms švelninti, kai tai susiję su bylomis, kurias pagal Energetikos chartijos sutartį inicijavo ES nepriklausančios Susitariančiosios šalies ieškovas. Šis pareiškimas nesutęs su valstybės narės investuotojo ir valstybės narės ginčais pagal Energetikos chartijos sutartį. ES ir jos valstybės narės ši klausimą gali nagrinėti vėliau.

- b) valstybė narė, pasikonsultavusi pagal 6 straipsnį, per 45 dienas nuo 8 straipsnyje nurodyto pranešimo gavimo Komisijai raštu pavirtino neketinanti būti atsakove.

Esant bet kuriai iš a arba b punkte nurodytų aplinkybių, atsakovė yra Sąjunga.

2. Remdamasi išsamia ir subalansuota faktų analize ir valstybėms narėms nurodytais teisiniais argumentais, laikydama 22 straipsnio 2 dalyje nurodytas patariamąsias procedūras, Komisija įgyvendinimo aktais gali nuopreستی, kad Sąjunga turi būti atsakove, kai egzistuoja viena ar daugiau toliau išvardytų aplinkybių:

- a) Sąjunga prisitūmė visą arba bent dalį galimos finansinės atsakomybės, lydančios iš ginčo, pagal 3 straipsnyje išdėytus kriterijus, arba
- b) ginčas taip pat susijęs su Sąjungos institucijų, įstaigų, tarnybų ar agentūrų taikomu režimu.

3. Remdamasi išsamia ir subalansuota faktų analize ir valstybėms narėms nurodytais teisiniais argumentais, laikydama 22 straipsnio 3 dalyje nurodytas nagrinėjimo procedūras, Komisija įgyvendinimo aktais gali nuopreستی, kad Sąjunga turi būti atsakove tais atvejais, kai panašus režimas yra ginčijamas prieš Sąjungą PFO pareikštame susijusime ieškinyje, kai sudaryta kolegija ir ieškinyje yra susijęs su tuo pačiu konkrečiu teisiniu klausimu ir kai tai būtina argumentacijos nuoseklumui PFO byloje užtikrinti.

[...]

5. Po 8 straipsnyje nurodyto pranešimo gavimo Komisija ir atitinkama valstybė narė nedelsdamos pradeda konsultacijas pagal 6 straipsnį dėl bylos valdymo pagal šį straipsnį. Komisija ir atitinkama valstybė narė užtikrina, kad būtų laikomasi susitarime nustatytų terminų.

- C. Nustačiusi, kas bus atsakovas ginče pagal pirmiau minėtas Reglamento (ES) Nr. 912/2014 nuostatas, Europos Sąjunga apie tai praneša ieškovui per 60 dienų nuo pranešimo, kuriame ieškovas nurodo savo ketinimą inicijuoti ginčą, pateikimo dienos. Tuo nedaromas poveikis kompetencijos padalijimui tarp Sąjungos ir valstybių narių investicijų srityje.

4. Europos Sąjungos Teisingumo Teismas, kaip Europos Sąjungos ir Euratomo teisminė institucija, turi kompetenciją išnagrinėti bet koki klausimą, susijusį su steigimo sutarčių ir pagal jas priimtų aktų, įskaitant Europos Sąjungos ir Euratomo sudarytus tarptautinius susitarimus, kuriais tam tikromis sąlygomis gali būti remiamasi Teisingumo Teisme, taikymu ir aiškinimu.
5. Bet kokia kitos ES nepriklausančios Susitariančiosios Šalies ieškovo Europos Sąjungos Teisingumo Teisme iškelta byla, taikant Sąjungos steigimo sutartyse numatytų formų veiksmus, priklauso Energetikos chartijos sutarties 26 straipsnio 2 dalies a punkto (*) taikymo sričiai. Atsižvelgiant į tai, kad Sąjungos teisės sistemoje numatytos tokiems veiksmams vykdyti reikalingos priemonės, nei Europos Sąjunga, nei Euratomas nėra davęs besąlygiško sutikimo pateikti ginčą tarptautinio arbitražo ar taikinimo instancijai.
6. Kalbant apie tarptautinį arbitražą, reikėtų pažymėti, kad Konvencijos dėl valstybių ir kitų valstybių fizinių bei juridinių asmenų investicinių ginčų sprendimo (ICSID konvencijos) nuostatomis Europos Sąjungai ir Euratomui neleidžiama tapti tos konvencijos šalimis. ICSID papildomų sąlygų nuostatomis taip pat neleidžiama Europos Sąjungai ir Euratomui, įgyvendins Sąjungos institucijos, laikydamosi savo įsipareigojimo pagal Energetikos chartijos sutarties 26 straipsnio 8 dalį.*

(*) 26 straipsnio 2 dalies a punktas taip pat taikomas tuo atveju, kai Europos Sąjungos Teisingumo Teismo gali būti paprašyta išnagrinėti Energetikos chartijos sutarties taikymą ar aiškinimą, remiantis prašymu priimti prejudicinį sprendimą, kurį valstybės narės teismas arba tribunolas pateikė pagal Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 267 straipsnį.

II

(Nem foglalkozási aktusok)

NEMZETKÖZI MEGÁLLAPODÁSOK

Az Európai Közösségek nevében 1997. november 17-én tett nyilatkozat helyébe lépő, az Energia Charta Egyezmény 26. cikke (3) bekezdése b) pontjának ii. alpontja alapján az Energia Charta Titkárságának benyújtandó nyilatkozat

Az Európai Unió, az Európai Atomenergia-közösség (Euratom) és tagállamai a következő nyilatkozatot teszik:

1. Az Európai Unió és az Euratom az Energia Charta Egyezmény értelmében vett regionális gazdasági integrációs szervezetek. Az Európai Unió és az Euratom autonóm döntéshozatali és igazságügyi intézményeken keresztül gyakorolják a tagállamok által rájuk ruházott hatásköröket.
2. Az Európai Unió, az Euratom és a tagállamok nemzetközi szinten felelősek az Energia Charta Egyezményben foglalt kötelezettségeiknek a saját hatáskörükön belüli teljesítéséért.
3. Az Európai Parlament és a Tanács 2014. július 23-án elfogadta az Európai Unió által megkötött nemzetközi megállapodások által létrehozott, a beruházók és az államok közötti vitarendezést végző választott bíróságokkal kapcsolatos pénzügyi felelősség meghatározására vonatkozó keret létrehozásáról szóló 912/2014/EU rendeletet ⁽¹⁾ (912/2014/EU rendelet) ⁽²⁾. A rendeletet alkalmazni kell a beruházók és államok közötti, az Energia Charta Egyezmény szerinti, harmadik országbeli félperesek által kezdeményezett vitákra. A rendelet konkrétan a következőkről rendelkezik:
 - A. A 912/2014/EU rendelet 4. cikkének (1) bekezdésével összhangban az európai uniós intézmények, szervek és hivatalok által alkalmazott elbánással kapcsolatos viták esetében az Európai Unió jár el alperesi minőségben.
 - B. A részben vagy teljes mértékben valamely tagállam által alkalmazott elbánással kapcsolatos viták esetében a 912/2014/EU rendelet 8. cikke előírja, hogy

(1) Amennyiben a Bizottság olyan értesítést kap, amelyben egy félperes jelzi, hogy valamely megállapodással összhangban választott bírósági eljárást kíván kezdeményezni, a Bizottság haladéktalanul tájékoztatja arról az érintett tagállamot. Amennyiben egy félperes jelzi, hogy választott bírósági eljárást kíván kezdeményezni az Unióval vagy egy tagállammal szemben, a Bizottság az értesítés kézhezvételétől számított 15 munkanapon belül tájékoztatja az Európai Parlamentet és a Tanácsot a félperes nevééről, a megállapodás állítólagosan megsértett rendelkezéseiről, az érintett gazdasági ágazatról, a megállapodást állítólagosan sértő elbánásról, valamint a kártérítési igény összegéről.

(2) Amennyiben egy tagállam olyan értesítést kap, amelyben egy félperes jelzi, hogy választott bírósági eljárást kíván kezdeményezni, haladéktalanul tájékoztatja arról a Bizottságot.

Ezen túlmenően a 912/2014/EU rendelet 9. cikkének értelmében:

(1) Az érintett tagállam jár el alperesi minőségben, kivéve, ha a következő helyzetek bármelyike fennáll:

- a) a Bizottság a 6. cikk szerinti konzultációt követően, e cikk (2) vagy (3) bekezdése alapján határozatot fogadott el a 8. cikkben említett értesítés vagy tájékoztatás kézhezvételétől számított 45 napon belül;

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 912/2014/EU rendelete (2014. július 23.) az Európai Unió által megkötött nemzetközi megállapodások által létrehozott, a beruházók és az államok közötti vitarendezést végző választott bíróságokkal kapcsolatos pénzügyi felelősség meghatározására vonatkozó keret létrehozásáról (HL L 257, 2014.8.28., 121-134. o.).

⁽²⁾ A nagyobb jogbiztonság érdekében e nyilatkozat célja a 912/2014/EU rendelet elfogadása következményeinek kezelése az olyan országokból származó félperesek által kezdeményezett ügyekkel kapcsolatban, amelyek az Energia Charta Szerződés nem uniós szerződő felelő minőségben. Ez a nyilatkozat nem terjed ki a valamely tagállamból származó beruházók és az Energia Charta Szerződés értelmében vett tagállamok közötti vitákra. Az EU és tagállamai egy későbbi szakaszban foglalkozhatnak e kérdéssel.

b) a tagállam a 6. cikk szerinti konzultációt követően, a 8. cikkben említett értesítés vagy tájékoztatás kézhezvételétől számított 45 napon belül írásban megértesítette a Bizottság számára, hogy nem kíván alperesi minőségben eljárni.

Amenyiben az a) vagy b) pontban említett helyzetek bármelyike fennáll, az Unió jár el alperesi minőségben.

(2) A Bizottság végrehajtási jogi aktusok révén, a tagállamok rendelkezésére bocsátott teljeskörű és kiegészítő, törvényen alapuló elemzés, valamint jogi indokolás alapján a 22. cikk (2) bekezdésében említett tanácsadó bizottsági eljárásnak megfelelően úgy dönthet, hogy az Unió járjon el alperesi minőségben, amennyiben a következők egy vagy több körülmény fennáll:

a) a 3. cikkben foglalt kritériumoknak megfelelően egészében vagy legalább részben az Uniót terhelne a vitából eredő esetleges pénzügyi felelősség;

b) a vita az Unió intézményei, szervei vagy hivatalai által alkalmazott elbánással is kapcsolatos.

(3) A Bizottság végrehajtási jogi aktusok révén, a tagállamok rendelkezésére bocsátott teljeskörű és kiegészítő, törvényen alapuló elemzés, valamint jogi indoklás alapján a 22. cikk (3) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárásnak megfelelően úgy dönthet, hogy az Unió járjon el alperesi minőségben, amennyiben hasonló elbánás miatt egy kapcsolódó kereset alapján a WTO keretében eljárás folyik az Unió ellen, feltéve, hogy létrehoztak egy bizottságot, a kereset tárgyára a konkrét jogi problémára vonatkozik, és a WTO keretében folytatott eljárásban való következetes érvelés érdekében ez szükséges.

[...]

(5) A Bizottság és az érintett tagállam a 8. cikkben említett értesítés vagy tájékoztatás kézhezvételét követően a 6. cikk szerint haladéktalanul konzultációt kezd az ügy e cikknek megfelelő folytatásával kapcsolatban. A Bizottság és az érintett tagállam gondoskodik arról, hogy a megállapodásban előírt határidőket betartsák.

C. Az Európai Unió – azt követően, hogy meghatározta, hogy valamely vita során ki járjon el alperesként a 912/2014/EU rendelet említett rendelkezéseivel összhangban – az azon napot követő 60 napon belül tájékoztatja a felperest, amelyen az értesítést küldött arról, hogy vitát készül kezdeményezni. Ez nem érinti az Európai Unió és a tagállamok között a beruházások tekintetében érvényes hatáskörmegosztást.

4. Az Európai Unió Bírósága az Európai Unió és az Euratom igazságszolgáltatási intézményeként illetékes az alapító szerződések és az azok keretében elfogadott jogi aktusok alkalmazásával és értelmezésével kapcsolatos valamennyi kérdés megvizsgálására, ideértve az Európai Unió és az Euratom által kötött nemzetközi megállapodásokat is, amelyekre bizonyos feltételek mellett hivatkozni lehet a Bíróságon.
5. Az olyan ügyek, amelyeket egy másik, nem uniós Szerződő Fél felperese az Unió alapító szerződés szerinti valamely keresetípust alkalmazva az Európai Unió Bírósága elé visz, az Energia Charta Szerződés 26. cikke (2) bekezdése a) pontjának hatálya alá tartoznak⁽¹⁾. Mivel az Unió jogrendszere lehetőséget biztosít ilyen jellegű keresetek benyújtására, sem az Európai Unió, sem az Euratom nem adta feltétel nélküli beleegyezését ahhoz, hogy a viták nemzetközi békeltető vagy döntőbíró elé kerüljenek.
6. A nemzetközi választottbíráskodást illetően le kell szögezni, hogy az ICSID-egyezmény nem teszi lehetővé, hogy az Európai Unió és az Euratom annak részes feleivé váljanak. Az ICSID kiegészítő intézkedéseinek rendelkezései szintén nem teszik lehetővé, hogy az Európai Unió és az Euratom alkalmazza őket. Az Európai Unióval és az Euratommal szemben hozott választott bírósági határozatokat az uniós intézmények hajtják végre az Energia Charta Szerződés 26. cikkének (8) bekezdése szerinti kötelezettségükkel összhangban.“

⁽¹⁾ A 26. cikk (2) bekezdésének a) pontja alkalmazandó akkor is, ha az Európai Unió Bírósága – a valamely tagállam bírósága vagy törvényszéke által az Európai Unió működéséről szóló szerződés 267. cikke alapján benyújtott, előzetes döntésre irányuló kérelem formájában – esetlegesen felkérést kap az Energia Charta Szerződés alkalmazásának vagy értelmezésének vizsgálatára.

II

(Att mhux legiżlattiv)

FTEHIMIET INTERNAZZJONALI

Dikjarazzjoni ppreżentata lis-Segretarjat għat-Trattat tal-Karta tal-Energija (ECT) skont l-Artikolu 26(3)(b)(ii) tal-ECT li tissostitwixxi d-dikjarazzjoni magħmula fis-17 ta' Novembru 1997 fisem il-Komunitajiet Ewropej

L-Unjoni Ewropea, il-Komunità Ewropea tal-Energija Atomika (Euratom) u l-Istati Membri tagħhom jagħmlu d-dikjarazzjoni li ġejja:

- *1. L-Unjoni Ewropea u l-Euratom huma organizzazzjonijiet reġjonali għall-integrazzjoni ekonomika fis-sens tat-Trattat tal-Karta tal-Energija. L-Unjoni Ewropea u l-Euratom jeżerċitaw il-kompetenzi mogħtija lilhom mill-Istati Membri tagħhom permezz ta' teħid ta' deċiżjonijiet b'mod awtonomu u istituzzjonijiet ġudizzjarji.
2. L-Unjoni Ewropea, l-Euratom u l-Istati Membri tagħhom huma responsabbli internazzjonalment għat-twettiq tal-obbligi li jinsabu fit-Trattat tal-Karta tal-Energija, skont il-kompetenzi rispettivi tagħhom.
3. Fit-23 ta' Lulju 2014 ir-Regolament (UE) Nru 912/2014 (*) tal-Parlament Ewropew u tal-Kunsill li jstabbilixxi qafas għall-ġestjoni tar-responsabbiltà finanzjarja marbuta mat-tribunali għas-soluzzjoni tat-tilwim bejn l-investitur u l-istat stabbiliti permezz ta' ftehimiet internazzjonali li għalihom l-Unjoni Ewropea hija Parti ġie adottat (Regolament (UE) Nru 912/2014) (*). Ir-Regolament japplika għal tilwim bejn l-investitur u l-istat mibdi minn rikorrent minn pajjiż terz skont it-Trattat tal-Karta tal-Energija. Dan ir-Regolament jipprovd, b'mod partikolari:
 - A. Skont l-Artikolu 4(1) tar-Regolament (UE) Nru 912/2014, fil-każ ta' tilwim rigward trattament mogħti mill-istituzzjonijiet, mill-korpi, mill-uffiċċji jew mill-aġenziji tal-Unjoni Ewropea, l-Unjoni Ewropea għandha taġixxi bħala korvenut.
 - B. Fil-każ ta' tilwim rigward trattament mogħti, kompletament jew parzjalment, minn Stat Membru, l-Artikolu 8 tar-Regolament (UE) Nru 912/2014 jipprevedi li
 1. Fejn il-Kummissjoni tirċievi avviż li permezz tiegħu r-rikorrent jiddikjara l-intenzjoni tiegħu li jibda proċediment ta' arbitraġġ, skont ftehim, dan għandha tinnofska minni fih lill-Istat Membru konċernat. Meta rikorrent jiddikjara l-intenzjoni tiegħu li jibda proċediment ta' arbitraġġ kontra l-Unjoni jew Stat Membru, il-Kummissjoni għandha tirforma lill-Parlament Ewropew u lill-Kunsill, fi żmien 15-il gurnata ta' xogħol minn meta tirċievi l-avviż, bi-lsien tar-rikorrent, id-dispożizzjonijiet tal-ftehim li tagħhom kien allegat il-ksur, is-settur ekonomiku involut, it-trattament li allegatament kiser il-ftehim u l-ammont ta' kumpens għad-danni mitlub.
 2. Fejn Stat Membru jirċievi avviż li permezz tiegħu rikorrent jiddikjara l-intenzjoni tiegħu li jibda proċediment ta' arbitraġġ, dan għandu jinnofska minni fih lill-Kummissjoni.

Artikolu 9 tar-Regolament (UE) Nru 912/2014 jipprevedi wkoll li:

1. L-Istat Membru konċernat għandu jgħixxi bħala l-intimat kull fejn tirriżulta kwalunkwe sitwazzjoni minn dawn li ġejjin:
 - (a) il-Kummissjoni, wara konsultazzjonijiet skont l-Artikolu 6 tkun f'adett deċiżjoni skont il-paragrafu 2 jew il-paragrafu 3 ta' dan l-Artikolu fi żmien 45 gurnata minn meta tirċievi l-avviż jew in-notifika msemmija fl-Artikolu 8; jew

(*) Ir-Regolament (UE) Nru 912/2014 tal-Parlament Ewropew u tal-Kunsill tat-23 ta' Lulju 2014 li jstabbilixxi qafas għall-ġestjoni tar-responsabbiltà finanzjarja marbuta mat-tribunali għas-soluzzjoni tat-tilwim bejn l-investitur u l-istat stabbiliti permezz ta' ftehimiet internazzjonali li għalihom l-Unjoni Ewropea hija Parti (G.U.L. 257, 28.8.2014, p. 121).

(†) Għal certezza akbar, dan id-dikjarazzjoni hija mahsuba biex tindirizza l-konsegwenzi tal-adazzjoni tar-Regolament (UE) Nru 912/2014 fir-rigward ta' kawżi mibdi minn rikorrent minn Parti Kontraenti li mhux il-UE skont it-Trattat tal-Karta tal-Energija. Tilwim bejn investitur ta' Stat Membru u Stat Membru taħt it-Trattat tal-Karta tal-Energija ma jaqax taħt il-kamp ta' applikazzjoni ta' dan id-dikjarazzjoni. L-UE u l-Istati Membri tagħha jistgħu jindirizzaw din il-kwistjoni fi stadju aktar tard.

(b) L-Istat Membru, wara konsultazzjonijiet skont l-Artikolu 6, ikun iktor forma lill-Kummissjoni bil-miktub li ma jkollux l-intenzjoni li jaġixxi bhala l-intimat fi żmien 45 jumata minn meta jirċievi l-avviż jew in-notifika msemmija fl-Artikolu 8.

Jekk tirriżulta kwalunkwe sitwazzjoni minn daww imsemmija fil-punt (a) jew (b), l-Unjoni għandha taġixxi bhala l-intimat.

2. Il-Kummissjoni tista' iddeċiedi permezz ta' atti ta' implimentazzjoni, abbażi ta' analiżi fattwali li tkun kompleta u bilanċjata, u regolamenti legali pprovduti lill-Istati Membri, f'korformità mal-proċedura ta' konsultazzjoni msemmija fl-Artikolu 22(2), li l-Unjoni għandha taġixxi bhala l-intimat fejn tirriżulta waħda jew aktar miċ-ċirkostanzi li ġejjin:

(a) l-Unjoni tassumi r-responsabbiltà finanzjarja potenzjali kollha jew tal-anqas parti minnha li tirriżulta mit-tliwim skont il-kriterji stabbiliti fl-Artikolu 3; jew

(b) it-tliwim ikun jikkonċerna wkoll trattament mġgħti mill-istituzzjonijiet, korpi, u ffricċi jew aġenzji tal-Unjoni.

3. Il-Kummissjoni tista' iddeċiedi, permezz ta' atti ta' implimentazzjoni, abbażi ta' analiżi fattwali kompleta u bilanċjata, u regolamenti legali pprovduti lill-Istati Membri, f'korformità mal-proċedura ta' eżami msemmija fl-Artikolu 22(3), li l-Unjoni għandha taġixxi bhala l-intimat meta jkun qed jiġi kkontestat trattament simili f'talba relatata kontra l-Unjoni fid-WTO, fejn ikun gie stabbilit bord u r-talba tkun tirr'gwarda l-istess kwistjoni legali speċifika, u fejn ikun meħtieġ li tiġi iġgurata aġumentazzjoni konsistenti fil-każ tad-WTO.

[...]

5. Il-Kummissjoni u l-Istat Membru konċernat għandhom, minn fih wara li jirċievu l-avviż jew in-notifika msemmija fl-Artikolu 8, jaħlu f'konsultazzjonijiet skont l-Artikolu 6 dwar il-ġestjoni tal-każ skont dan l-Artikolu. Il-Kummissjoni u l-Istat Membru konċernat għandhom jaġguraw li tiġi osservata kwalunkwe skadenza stabbilita fil-ftehim.

C. Wara li tkun iddeterminat min għandu jaġixxi bhala konvenut f'tulwima skont id-dispożizzjonijiet ta' hawn fuq tar-Regolament (UE) Nru 912/2014, l-Unjoni Ewropea tinforma lir-rikorrent fi żmien 60 jum mid-data li fiha r-rikorrent ikun imnotifika l-intenzjoni tiegħu li jibda tulwima. Dan huwa mingħajr preġudizzju għall-qsim tal-kompetenzi bejn l-Unjoni Ewropea u l-Istati Membri għall-investiment.

4. Il-Qorti tal-Gustizzja tal-Unjoni Ewropea, bhala l-istituzzjoni ġudizzjarja tal-Unjoni Ewropea u l-Euratom, hija kompetenti biex teżamina kull kwistjoni li għandha r'xaqşam mal-applikazzjoni u l-interpretazzjoni tat-trattati kstitwenti u l-atti adottati taħta, inkluż ftehim internazzjonali konkluz mill-Unjoni Ewropea u l-Euratom, li taht certi kondizzjonijiet jista' jiġi invokat quddiem il-Qorti tal-Gustizzja.

5. Kwalunkwe każ imressaq quddiem il-Qorti tal-Gustizzja tal-Unjoni Ewropea minn rikorrent ta' Parti Kontraenti li mhix fl-UE b'applikazzjoni tal-forom ta' azzjoni pprovduti mit-trattati kstitwenti tal-Unjoni jaq' taht l-Artikolu 26(2)(a) tat-Trattati tal-Karta tal-Energija (*). Peress li s-sistema legali tal-Unjoni tipprevedi mezzi għal tali approċċ, la l-Unjoni Ewropea u lanqas l-Euratom ma taw il-kunsens bla kondizzjonijiet tagħhom għas-sottomissjoni ta' tulwima għal arbitraġġ jew konċiljazzjoni internazzjonali.

6. F'dak li għandu r'xaqşam mal-arbitraġġ internazzjonali, għandu jingħad li d-dispożizzjonijiet tal-Konvenzjoni ICSID ma jippermettux lill-Unjoni Ewropea u lill-Euratom isiru Partijiet għaliha. Id-dispożizzjonijiet tal-Facilità Addizzjonali ICSID ma jippermettux ukoll lill-Unjoni Ewropea u lill-Euratom li jużawhom. Kwalunkwe deċiżjoni ta' arbitraġġ kontra l-Unjoni Ewropea u l-Euratom tiġi implimentata mill-istituzzjonijiet tal-Unjoni, skont l-obbligu tagħhom skont l-Artikolu 26(3) tat-Trattati tal-Karta tal-Energija."

(*) L-Artikolu 26(2)(a) huwa wkoll applikabbli fil-każ fejn il-Qorti tal-Gustizzja tal-Unjoni Ewropea tista' untalab teżamina l-applikazzjoni jew l-interpretazzjoni tat-Trattati tal-Karta tal-Energija abbażi ta' talba għal deċiżjoni preliminarjari mressqa minn qorti jew tribunal ta' Stat Membru skont l-Artikolu 267 tat-Trattati dwar il-Funzjonament tal-Unjoni Ewropea.

II

(Niet-wetgevingshandelingen)

INTERNATIONALE OVEREENKOMSTEN

Verklaring, ingediend bij het secretariaat van het Verdrag inzake het Energiehandvest (EHV) uit hoofde van artikel 26, lid 3, onder b), ii), EHV, ter vervanging van de verklaring van 17 november 1997 namens de Europese Gemeenschappen

De Europese Unie, de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie (Euratom) en hun lidstaten verklaren het volgende:

- *1. De Europese Unie en Euratom zijn regionale organisaties voor economische integratie in de zin van het Verdrag inzake het Energiehandvest. De Europese Unie en Euratom oefenen de bevoegdheden uit die hun lidstaten hen verlenen door middel van instellingen met autonome beslissingsbevoegdheid en gerechtelijke instanties.
2. De Europese Unie, Euratom en hun lidstaten zijn internationaal verantwoordelijk voor de nakoming van de verplichtingen die zijn vastgelegd in het Verdrag inzake het Energiehandvest, overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden.
3. Verordening (EU) nr. 912/2014 ⁽⁴⁾ van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van een kader voor het regelen van de financiële verantwoordelijkheid in verband met scheidsrechten voor de beslechting van geschillen tussen investeerders en staten die zijn ingesteld bij internationale overeenkomsten waarbij de Europese Unie partij is, werd op 23 juli 2014 vastgesteld ("Verordening (EU) nr. 912/2014") ⁽⁵⁾. De verordening is van toepassing op geschillen tussen investeerders en staten die in gang worden gezet door een eiser uit een derde land in het kader van het Verdrag inzake het Energiehandvest. Deze verordening bepaalt met name:
 - A. Overeenkomstig artikel 4, lid 1, van Verordening (EU) nr. 912/2014 treedt de Europese Unie als verweerder op indien het geschil betrekking heeft op een behandeling die is toegekend door de instellingen, organen of agentschappen van de Unie.
 - B. In geval van geschillen die betrekking hebben op een behandeling die, geheel of gedeeltelijk, is toegekend door een lidstaat, wordt in artikel 8 van Verordening (EU) nr. 912/2014 het volgende bepaald:
 1. Wanneer de Commissie een bericht ontvangt waarin een eiser zijn voornemen uit om, in overeenstemming met een overeenkomst, een arbitrageprocedure in te leiden, stelt zij de betrokken lidstaat hier onmiddellijk van in kennis. Wanneer een eiser te kennen geeft voornemens te zijn een arbitrageprocedure tegen de Unie of tegen een lidstaat in te leiden, stelt de Commissie het Europees Parlement en de Raad hiervan binnen 15 werkdagen na ontvangst van het desbetreffende bericht in kennis, alsmede van de naam van de eiser, de bepalingen van de overeenkomst die zouden zijn overtreden, de betrokken economische sector, de behandeling die in overtreding zou zijn met de overeenkomst en de hoogte van de gezette schadevergoeding.
 2. Wanneer een lidstaat een bericht ontvangt waarin een eiser zijn voornemen tot inleiding van een arbitrageprocedure uit, stelt hij de Commissie hiervan onverwijld in kennis.

In artikel 9 van Verordening (EU) nr. 912/2014 wordt voorts het volgende bepaald:

1. De betrokken lidstaat treedt op als de verweerder, behalve wanneer er sprake is van een van de volgende situaties:
 - a) de Commissie heeft, na overleg uit hoofde van artikel 6, binnen 45 dagen na ontvangst van het bericht of de kennisgeving bedoeld in artikel 8, een besluit vastgesteld uit hoofde van lid 2 of lid 3 van dit artikel, of

⁽⁴⁾ Verordening (EU) nr. 912/2014 van het Europees Parlement en de Raad van 23 juli 2014 tot vaststelling van een kader voor het regelen van de financiële verantwoordelijkheid in verband met scheidsrechten voor de beslechting van geschillen tussen investeerders en staten die zijn ingesteld bij internationale overeenkomsten waarbij de Europese Unie partij is (PB L257 van 28.8.2014, blz. 121-134).

⁽⁵⁾ Voor alle duidelijkheid zij opgemerkt dat deze verklaring gericht is op het aanpakken van de gevolgen van de vaststelling van Verordening (EU) nr. 912/2014 in verband met zaken die in het kader van het Verdrag inzake het Energiehandvest in gang worden gezet door een eiser van een vrandagsluitende partij die geen EU-lidstaat is. Geschillen tussen een investeerder van een lidstaat en een lidstaat in het kader van het Verdrag inzake het Energiehandvest vallen niet onder deze verklaring. De EU en haar lidstaten kunnen deze zaak op een later moment aanpakken.

b) de lidstaat heeft, na overleg uit hoofde van artikel 6, de Commissie binnen 45 dagen na ontvangst van het bericht *cf* de kennisgeving bedoeld in artikel 8 schriftelijk bevestigd dat hij niet voornemens is op te treden als verweerder.

Indien zich een van de in de punten a) *cf* b) bedoelde situaties voordoet, treedt de Unie op als de verweerder.

2. Op basis van een volledige, evenwichtige en feitelijke analyse en een juridische onderbouwing, die aan de lidstaten worden voorgelegd, kan de Commissie door middel van uitvoeringshandelingen, in overeenstemming met de raadplegingsprocedure bedoeld in artikel 22, lid 2, besluiten dat de Unie dient op te treden als de verweerder, wanneer er sprake is van een van de volgende situaties:

a) de Unie zal de gehele *cf* gedeeltelijke potentiële financiële verantwoordelijkheid die voortvloeit uit het geschil dragen overeenkomstig de criteria in artikel 3, *cf*

b) het geschil heeft ook betrekking op een behandeling die door instellingen, organen *cf* agentschappen van de Unie is toegekend.

3. Op basis van een volledige, evenwichtige en feitelijke analyse en een juridische onderbouwing, die aan de lidstaten worden voorgelegd, kan de Commissie door middel van uitvoeringshandelingen, in overeenstemming met de in artikel 22, lid 3, bedoelde onderzoeksprocedure besluiten dat de Unie dient op te treden als de verweerder indien een soortgelijke behandeling wordt aangevochten in een gerelateerde vordering tegen de Unie in de WTO, indien er een panel is samengesteld en de vordering betrekking heeft op hetzelfde specifieke juridische vraagstuk en er moet worden gezorgd voor een consistente argumentatie in de WTO-zaak.

[...]

5. De Commissie en de betrokken lidstaat treden onmiddellijk na ontvangst van het bericht *cf* de kennisgeving als bedoeld in artikel 8 in overleg uit hoofde van artikel 6, over hoe overeenkomstig dit artikel om te gaan met het geschil. De Commissie en de betrokken lidstaat waarborgen dat alle termijnen die in de overeenkomst zijn vastgelegd, in acht worden genomen.

C Na overeenkomstig bovenstaande bepalingen van Verordening (EU) nr. 912/2014 te hebben vastgesteld wie als verweerder in een geschil zal optreden, brengt de Europese Unie de eiser hiervan op de hoogte binnen 60 dagen vanaf de datum waarop de eiser zijn voornemen heeft geuit om een geschil in te leiden. Dit laat de verdeling van de bevoegdheden tussen de Europese Unie en de lidstaten op het gebied van investeringen onverlet.

4. Als rechterlijke instantie van de Europese Unie en Euratom is het Hof van Justitie van de Europese Unie bevoegd voor het behandelen van alle vraagstukken in verband met de toepassing en uitlegging van de oprichtingsverdragen en de op grond hiervan vastgestelde handelingen, met inbegrip van door de Europese Unie en Euratom gesloten internationale overeenkomsten, die onder bepaalde omstandigheden voor het Hof van Justitie kunnen worden ingeroepen.

5. Alle zaken die onder aanwending van de actiemiddelen waarin de oprichtingsverdragen van de Unie voorzien, voor het Hof van Justitie van de Europese Unie aanhangig worden gemaakt door een eiser van een verdragssluitende partij die geen EU-lidstaat is, vallen onder artikel 26, lid 2, onder a), van het Verdrag inzake het Energiehandvest⁽⁷⁾. Aangezien het rechtstelsel van de Unie in dergelijke actiemiddelen voorziet, hebben de Europese Unie noch Euratom hun onvoorwaardelijke toestemming gegeven om een geschil aan internationale arbitrage of bemiddeling te onderwerpen.

6. Wat internationale arbitrage betreft, dient te worden opgemerkt dat de Europese Unie en Euratom volgens de bepalingen van het Verdrag inzake de beslechting van geschillen met betrekking tot investeringen tussen staten en onderdanen van andere staten (ICSID-verdrag), geen partij mogen worden bij dit verdrag. De bepalingen van de Aanvullende Faciliteit bij het ICSID-verdrag staan de Europese Unie en Euratom evenmin toe ervan gebruik te maken. Elk arbitraal vonnis tegen de Europese Unie en Euratom wordt door de instellingen van de Unie uitgevoerd overeenkomstig hun verplichting uit hoofde van artikel 26, lid 8, van het Verdrag inzake het Energiehandvest."

⁽⁷⁾ Artikel 26, lid 2, onder a), is ook van toepassing indien het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt verzocht de toepassing of uitlegging van het Verdrag inzake het Energiehandvest te bestuderen in het kader van een verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door een rechterlijke instantie van een lidstaat overeenkomstig artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

Oświadczenie przedkładane sekretariatowi Traktatu karty energetycznej zgodnie z art. 26 ust. 3 lit. b) ppkt ii) TKE, zastępujące oświadczenie złożone 17 listopada 1997 r. w imieniu Wspólnot Europejskich

Unia Europejska, Europejska Wspólnota Energii Atomowej (Euratom) i ich państwa członkowskie składają następujące oświadczenie:

1. Unia Europejska i Euratom są regionalnymi organizacjami integracji gospodarczej w rozumieniu Traktatu karty energetycznej. Unia Europejska i Euratom wykonują powierzone im przez ich państwa członkowskie kompetencje za pośrednictwem autonomicznych instytucji decyzyjnych i sądowniczych.
2. Unia Europejska, Euratom i ich państwa członkowskie są na planie międzynarodowym odpowiedzialne za wywiązanie się z zobowiązań zawartych w Traktacie karty energetycznej, zgodnie ze swoimi odpowiednimi kompetencjami.
3. 23 lipca 2014 r. przyjęte zostało rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 912/2014⁽¹⁾ ustanawiające ramy zarządzania odpowiedzialnością finansową związaną z trybunałami do spraw rozstrzygania sporów między inwestorem a państwem, utworzonymi na mocy umów międzynarodowych, których stroną jest Unia Europejska (zwane dalej rozporządzeniem nr 912/2014)⁽²⁾. Rozporządzenie ma zastosowanie do sporów między inwestorem a państwem wszczętych przez skarżącego z państwa trzeciego na mocy Traktatu karty energetycznej. Rozporządzenie to przewiduje w szczególności:
 - A. Zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 912/2014 Unia Europejska występuje jako pozwany, gdy spór dotyczy traktowania przyznanego przez instytucje, organy lub jednostki organizacyjne Unii Europejskiej.
 - B. W przypadku sporów dotyczących, w pełni lub częściowo, traktowania przyznanego przez państwo członkowskie, art. 8 rozporządzenia nr 912/2014 stanowi:
 1. W przypadku gdy Komisja otrzyma zawiadomienie, w którym skarżący deklaruje swój zamiar wszczęcia postępowania arbitrażowego zgodnie z umową, niezwłocznie powiadamia o tym zainteresowane państwo członkowskie. W przypadku gdy skarżący deklaruje zamiar wszczęcia postępowania arbitrażowego przeciwko Unii lub państwu członkowskiemu, Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w terminie 15 dni roboczych od otrzymania tego zawiadomienia informacje o nazwisku lub nazwie skarżącego, postanowieniach umowy, co do których twierdzi się, że zostały naruszone, sektorze gospodarczym, którego dotyczy spawa, traktowaniu, co do którego twierdzi się, że stanowi naruszenie umowy, oraz wysokości roszczonego odszkodowania.
 2. W przypadku gdy państwo członkowskie otrzyma zawiadomienie, w którym skarżący deklaruje swój zamiar wszczęcia postępowania arbitrażowego, niezwłocznie powiadamia o tym Komisję.

Artykuł 9 rozporządzenia nr 912/2014 stanowi ponadto, że:

1. Zainteresowane państwo członkowskie występuje jako pozwany, chyba że zachodzi jedna z następujących sytuacji:
 - a) Komisja po konsultacjach przeprowadzonych na mocy art. 6 podejmuje decyzję zgodnie z ust. 2 lub 3 niniejszego artykułu w terminie 45 dni od otrzymania zawiadomienia lub powiadomienia, o których mowa w art. 8; lub

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 912/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. ustanawiające ramy zarządzania odpowiedzialnością finansową związaną z trybunałami do spraw rozstrzygania sporów między inwestorem a państwem, utworzonymi na mocy umów międzynarodowych, których stroną jest Unia Europejska (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 121-134).

⁽²⁾ Należy zauważyć w imię większej jasności, że niniejsze rozporządzenie odnosi się do skutków przyjęcia rozporządzenia 912/2014 dla spraw wniesionych przez skarżącego z państwa będącego umawiającą się stroną spoza UE na mocy Traktatu karty energetycznej. Niniejsze oświadczenie nie dotyczy sporów między inwestorem z państwa członkowskiego a państwem członkowskim wszczynanych na mocy Traktatu karty energetycznej. UE i jej państwa członkowskie mogą się zająć tą kwestią na późniejszym etapie.

- b) państwo członkowskie po konsultacjach przeprowadzonych na mocy art. 6 potwierdziło Komisji na piśmie w terminie 45 dni od otrzymania zawiadomienia lub powiadomienia, o których mowa w art. 8, że nie zamierza występować jako pozwany.

W przypadku zaistnienia którejkolwiek z sytuacji, o których mowa w lit. a) lub b), Unia występuje jako pozwany.

2. Komisja może, w drodze aktów wykonawczych, podjąć decyzję, cpieniąc się na pełnej i ryważonej analizie stanu faktycznego oraz uzasadnieniu prawnym dostarczonych państwom członkowskim, zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 22 ust. 2, o występowaniu Unii jako pozwanego, jeżeli zachodzi jedna lub więcej z następujących okoliczności:

a) Unia ponosiłaby całość lub przynajmniej część potencjalnej odpowiedzialności finansowej powstałej wskutek sporu zgodnie z kryteriami określonymi w art. 3; lub

b) spór dotyczy również traktowania przyznanego przez instytucje, organy lub jednostki organizacyjne Unii.

3. Komisja może podjąć decyzję, w drodze aktów wykonawczych, cpieniąc się na pełnej i ryważonej analizie stanu faktycznego oraz uzasadnieniu prawnym dostarczonych państwom członkowskim, zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22 ust. 3, o występowaniu Unii jako pozwanego, jeżeli podobne traktowanie zostało zakwestionowane w powiązanych roszczeniu przeciwko Unii skierowanym do WTO, gdzie ustanowiono zespół orzekający, a roszczenie to dotyczy tej samej konkretnej kwestii prawnej i jeżeli niezbędne jest zapewnienie spójnej argumentacji w sprawie na forum WTO.

[...]

5. Niezwłocznie po otrzymaniu zawiadomienia lub powiadomienia, o których mowa w art. 8, Komisja i zainteresowane państwo członkowskie podejmują konsultacje zgodnie z art. 6 dotyczące kierowania sprawą zgodnie z niniejszym artykułem. Komisja i zainteresowane państwo członkowskie zapewniają przestrzeganie wszelkich terminów określonych w umowie.

- C. Po ustaleniu, kto będzie występował jako pozwany w sporze zgodnie z powyższymi przepisami rozporządzenia nr 912/2014, Unia Europejska poinformuje o tym skarżącego w terminie 60 dni od dnia, w którym skarżący zawiadomił o zamiarze wszczęcia sporu. Powyższe pozostaje bez uszczerbku dla podziału kompetencji między Unią Europejską a jej państwami członkowskimi w odniesieniu do inwestycji.

4. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jako instytucja sędziowska Unii Europejskiej i Euratomu jest właściwy do rozpatrywania wszelkich kwestii dotyczących stosowania i wykładni traktatów założycielskich i aktów przyjętych na ich podstawie, w tym umów międzynarodowych zawartych przez Unię Europejską i Euratom, na które pod pewnymi warunkami można się powoływać przed Trybunałem Sprawiedliwości.

5. Każda sprawa wniesiona do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej przez skarżącego z państwa będącego umawiającą się stroną spoza UE w zastosowaniu form działania przewidzianych przez traktaty założycielskie Unii podlega postanowieniom art. 26 ust. 2 lit. a) Traktatu karty energetycznej^(*). Z uwagi na to, że system prawny Unii przewiduje sposoby takiego działania, ani Unia Europejska ani Euratom nie wyraziły bezwarunkowej zgody na przedłożenie sporu do arbitrażu międzynarodowego czy postępowania pojednawczego.

6. Co się tyczy arbitrażu międzynarodowego, należy stwierdzić, że postanowienia konwencji ICSID nie zezwalają Unii Europejskiej ani Euratomowi na przystąpienie do niej. Postanowienia mechanizmu dodatkowego ICSID także nie zezwalają Unii Europejskiej ani Euratomowi na skrzyżowanie z nich. Orzeczenia arbitrażowe wobec Unii Europejskiej i Euratomu zostaną wykonane przez instytucje unijne zgodnie z ich zobowiązaniem na mocy art. 26 ust. 8 Traktatu karty energetycznej."

(*) Artykuł 26 ust. 2 lit. a) ma też zastosowanie w przypadku, gdy Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej może zostać wezwany do rozpatrzenia wniosku lub przedstawienia wykładni Traktatu karty energetycznej na podstawie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożonego przez sąd państwa członkowskiego zgodnie z art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

II

(Atos não legislativos)

ACORDOS INTERNACIONAIS

Declaração apresentada ao Secretariado da Carta da Energia nos termos do artigo 26.º, n.º 3, alínea b), subalínea ii), do TCE e que substitui a declaração apresentada em 17 de novembro de 1997 em nome das Comunidades Europeias

A União Europeia, a Comunidade Europeia da Energia Atómica (Euratom) e os seus Estados-Membros fazem a seguinte declaração:

1. A União Europeia e a Euratom são organizações regionais de integração económica na aceção do Tratado da Carta da Energia. A União Europeia e a Euratom exercem as competências que lhes foram conferidas pelos seus Estados-Membros através de instituições legislativas e judiciais autónomas.
2. A União Europeia, a Euratom e os seus Estados-Membros são internacionalmente responsáveis pelo cumprimento das obrigações contidas no Tratado da Carta da Energia, de acordo com as respetivas competências.
3. O Regulamento (UE) n.º 912/2014 do Parlamento Europeu e do Conselho ⁽¹⁾ que estabelece um regime de gestão da responsabilidade financeira relacionada com os órgãos jurisdicionais de resolução de litígios entre os investidores e o Estado, estabelecidos por acordos internacionais em que a União é parte, foi adotado em 23 de julho de 2014 ("Regulamento n.º 912/2014") ⁽²⁾. O Regulamento aplica-se a litígios entre os investidores e o Estado iniciados no âmbito do Tratado da Carta da Energia por um demandante de um país terceiro. Prevê, em especial:
 - A. Em conformidade com o artigo 4.º, n.º 1, do Regulamento (UE) n.º 912/2014, nos casos em que o litígio disser respeito ao tratamento concedido pelas instituições, órgãos, organismos ou agências da União Europeia, esta atua na qualidade de parte demandada.
 - B. Nos casos de litígios respeitantes, no todo ou em parte, ao tratamento concedido por um Estado-Membro, o artigo 8.º do Regulamento (UE) n.º 912/2014 prevê que:
 1. Se a Comissão for informada de que um demandante manifesta a intenção de dar início a um processo arbitral, nos termos de um acordo, notifica imediatamente desse facto o Estado-Membro em causa. Quando um demandante manifestar intenção de dar início a um processo arbitral contra a União ou contra um Estado-Membro, a Comissão informa o Parlamento Europeu e o Conselho, no prazo de 15 dias úteis a contar da receção da comunicação, do nome do demandante, das disposições do acordo que foram alegadamente violadas, do setor económico em causa, do tratamento que alegadamente viola o acordo e do montante da indemnização pedida.
 2. Se um Estado-Membro for informado de que um demandante manifesta a intenção de dar início a um processo arbitral, notifica imediatamente a Comissão desse facto.

O artigo 9.º do Regulamento (UE) n.º 912/2014 prevê também que:

1. O Estado-Membro em causa atua na qualidade de parte demandada, exceto se se verificar uma das seguintes situações:
 - a) Na sequência das consultas nos termos do artigo 6.º, a Comissão tomou uma decisão nos termos do n.º 2 ou do n.º 3 do presente artigo no prazo de 45 dias a contar da receção da informação ou da notificação a que se refere o artigo 8.º; ou

⁽¹⁾ Regulamento (UE) n.º 912/2014 do Parlamento Europeu e do Conselho, de 23 de julho de 2014, que estabelece um regime de gestão da responsabilidade financeira relacionada com os órgãos jurisdicionais de resolução de litígios entre os investidores e o Estado, estabelecidos por acordos internacionais em que a União é parte (JO L 257 de 28.8.2014, p. 121-134).

⁽²⁾ Para maior clareza, a presente declaração pretende abordar as consequências da adoção do Regulamento (UE) n.º 912/2014 no que diz respeito a processos iniciados no âmbito do Tratado da Carta da Energia por um demandante de uma Parte não pertencente à UE. Os litígios entre os investidores de um Estado-Membro e um Estado-Membro no âmbito do Tratado da Carta da Energia não são do âmbito da presente declaração. A UE e os seus Estados-Membros podem abordar esta questão numa fase posterior.

- b) Na sequência das consultas nos termos do artigo 6.º, o Estado-Membro confirmou por escrito à Comissão que não tenciona atuar na qualidade de parte demandada no prazo de 45 dias a contar da receção da informação ou da notificação a que se refere o artigo 8.º.

Se se verificar uma das situações a que se referem as alíneas a) ou b), a União atua na qualidade de parte demandada.

2. Com base numa análise exaustiva, equilibrada e factual e numa fundamentação jurídica fornecida aos Estados-Membros, a Comissão pode decidir por meio de atos de execução, de acordo com o procedimento de exame a que se refere o artigo 22.º, n.º 2, que a União atue na qualidade de parte demandada se se verificar uma ou mais das seguintes circunstâncias:

- a) A União assumirá a totalidade ou pelo menos uma parte da responsabilidade financeira potencial decorrente do litígio, de acordo com os critérios estabelecidos no artigo 3.º; ou
- b) O litígio diz igualmente respeito ao tratamento concedido pelas instituições, órgãos, organismos ou agências da União.

3. Com base numa análise exaustiva, equilibrada e factual e numa fundamentação jurídica fornecida aos Estados-Membros, a Comissão pode decidir por meio de atos de execução, de acordo com o procedimento de exame a que se refere o artigo 22.º, n.º 3, que a União atue na qualidade de parte demandada nos casos em que esteja a ser impugnado um tratamento similar numa ação intentada contra a União na OMC, em que tenha sido criado um painel e a ação diga respeito à mesma questão jurídica específica, e em que seja necessário assegurar uma argumentação coerente no processo da OMC.

[...]

5. Imediatamente após a receção da informação ou da notificação a que se refere o artigo 8.º, a Comissão e o Estado-Membro em causa procedem a consultas nos termos do artigo 6.º sobre a gestão do processo, nos termos do presente artigo. A Comissão e o Estado-Membro em causa asseguram o respeito dos prazos fixados no acordo.

- C Após determinar quem atuará como parte demandada num litígio em conformidade com as disposições acima referidas do Regulamento (UE) n.º 912/2014, a União Europeia informará o demandante no prazo de 60 dias a contar da data em que o demandante notificou a sua intenção de iniciar um litígio, sem prejuízo da repartição de competências entre a União Europeia e os seus Estados-Membros no que toca ao investimento.

4. O Tribunal de Justiça das Comunidades Europeias, enquanto instituição judicial da União Europeia e da Euratom, é competente para examinar qualquer questão relativa à aplicação e interpretação dos Tratados constituintes e dos atos adotados por força dos mesmos, incluindo os acordos internacionais concluídos pela União Europeia e pela Euratom, que poderão ser invocados, sob certas condições, perante o Tribunal de Justiça.
5. Qualquer processo movido no Tribunal de Justiça das Comunidades Europeias por um investidor de outra Parte Contratante não pertencente à UE em aplicação das formas de processo previstas nos Tratados que instituem a União recai no âmbito do artigo 26.º, n.º 2, alínea a), do Tratado da Carta da Energia^(*). Uma vez que o sistema jurídico da União prevê o recurso a essas vias, nem a União Europeia nem a Euratom deram o seu consentimento incondicional a que um litígio seja submetido a arbitragem ou conciliação internacional.
6. No que respeita à arbitragem internacional, regista-se que as disposições da ICSID não permitem que a União Europeia e a Euratom sejam partes nessa convenção. Também as disposições do Mecanismo Complementar ICSID não permitem que a União Europeia e a Euratom façam uso dessas disposições. Qualquer decisão arbitral contra a União Europeia e a Euratom será aplicada pelas instituições da União em conformidade com as suas obrigações decorrentes do artigo 26.º, n.º 8, do Tratado da Carta da Energia.

(*) O artigo 26.º, n.º 2, alínea a), também é aplicável no caso de o Tribunal de Justiça da União Europeia ser chamado a examinar a aplicação ou interpretação do Tratado da Carta da Energia com base num pedido de decisão prejudicial apresentado por um tribunal de um Estado-Membro em conformidade com o artigo 267.º do Tratado sobre o Funcionamento da União Europeia.

II

(Acte fără caracter legislativ)

ACORDURI INTERNAȚIONALE

Declarație transmisă Secretariatului Tratatului privind Carta energiei (TCE), în temeiul articolului 26 alineatul (3) litera (b) punctul (ii) din TCE, care înlocuiește declarația făcută la 17 noiembrie 1997 în numele Comunităților Europene

Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană a Energiei Atomice (Euratom) și statele membre ale acestora fac următoarea declarație:

1. Uniunea Europeană și Euratom sunt organizații de integrare economică regională în sensul Tratatului privind Carta energiei. Uniunea Europeană și Euratom își exercită competențele care le sunt atribuite de către statele lor membre prin intermediul instituțiilor decizionale și judiciare autonome.
2. Uniunea Europeană, Euratom și statele lor membre sunt responsabile pe plan internațional pentru îndeplinirea obligațiilor cuprinse în Tratatul privind Carta energiei, în conformitate cu competențele care le revin.
3. La 23 iulie 2014, a fost adoptat Regulamentul (UE) nr. 912/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾ de instituire a unui cadru pentru gestionarea răspunderii financiare legate de instanțele de soluționare a litigiilor între investitori și stat, stabilite prin acordurile internaționale la care Uniunea Europeană este parte (Regulamentul 912/2014) ⁽²⁾. Regulamentul se aplică în cazul litigiilor dintre investitori și stat inițiate de un reclamant dintr-o țară terță în temeiul Tratatului privind Carta energiei. Regulamentul prevede, în special:

A. În conformitate cu articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 912/2014, în cazul litigiilor privind tratamentul acordat de către instituții, organisme, oficii sau agenții ale Uniunii Europene, Uniunea Europeană acționează în calitate de părț.

B. În cazul litigiilor privind tratamentul acordat, în totalitate sau în parte, de către un stat membru, articolul 8 din Regulamentul nr. 912/2014 prevede următoarele:

(1) În cazul în care primește o înștiințare prin care un reclamant își declară intenția de a iniția o procedură de arbitraj, în conformitate cu un acord, Comisia notifică imediat statul membru în cauză. Atunci când un reclamant își declară intenția de a iniția o procedură de arbitraj împotriva Uniunii sau a unui stat membru, Comisia îl formează Parlamentul European și Consiliul în termen de 15 zile lucrătoare de la primirea înștiințării cu privire la numele reclamantului, prevederile din acord despre care se afirmă că ar fi fost încălcate, sectorul economic implicat, tratamentul despre care se afirmă că încalcă acordul și cuantumul despăgubirilor solicitate.

(2) În cazul în care un stat membru primește o înștiințare prin care un reclamant își declară intenția de a iniția o procedură de arbitraj, acesta notifică imediat Comisia.

Articolul 9 din Regulamentul nr. 912/2014 prevede, de asemenea, următoarele:

(1) Statul membru în cauză acționează în calitate de părț, cu excepția cazului în care intervine una dintre următoarele situații:

(a) în urma consultărilor în temeiul articolului 6, Comisia a adoptat o decizie în temeiul alineatului (2) sau (3) din prezentul articol în termen de 45 de zile de la primirea înștiințării sau notificării menționate la articolul 8; sau

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 912/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 de instituire a unui cadru pentru gestionarea răspunderii financiare legate de instanțele de soluționare a litigiilor între investitori și stat, stabilite prin acordurile internaționale la care Uniunea Europeană este parte (JO L 257, 28.8.2014, p. 121).

⁽²⁾ Pentru o mai mare claritate, această declarație este menită să abordeze consecințele adoptării Regulamentului nr. 912/2014 în ceea ce privește cazurile inițiate de un reclamant din o parte contractantă care nu este membră a UE în temeiul Tratatului privind Carta energiei. Litigiile dintre un investitor al unui stat membru și un stat membru în temeiul Tratatului privind Carta energiei nu intră în domeniul de aplicare al prezentei declarații. UE și statele sale membre pot aborda această chestiune într-o etapă ulterioară.

- (b) în urma consultărilor în temeiul articolului 6, statul membru a cărui firmă a fost înscrisă în scris că nu intenționează să acționeze în calitate de pârât în termen de 45 de zile de la primirea înștiințării sau notificării menționate la articolul 8.

În cazul în care intervine oricare dintre situațiile menționate la litera (a) sau (b), Uniunea acționează în calitate de pârât.

- (2) Comisia poate decide prin intermediul actelor de punere în aplicare, pe baza unei analize complete, echilibrate și bazate pe fapte și a unei motivări juridice prezentate statelor membre în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 22 alineatul (2), ca Uniunea să acționeze în calitate de pârât în cazul în care intervine una sau mai multe dintre următoarele situații:

(a) Uniunea ar suporta în întregime sau cel puțin o parte din răspunderea financiară potențială care rezultă din litigiul în conformitate cu criteriile enunțate la articolul 3; sau

(b) litigiul se referă, de asemenea, la un tratament acordat de instituțiile, organismele, oficiile sau agențiile Uniunii.

- (3) Comisia poate decide prin intermediul actelor de punere în aplicare, pe baza unei analize complete, echilibrate și bazate pe fapte și a unei motivări juridice prezentate statelor membre în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 22 alineatul (3), ca Uniunea să acționeze în calitate de pârât atunci când un tratament similar este contestat la OMC într-o acțiune conexă împotriva Uniunii, în cazul în care s-a instituit un comitet și acțiunea privește aceeași problemă juridică specifică și în cazul în care este necesar să se asigure o argumentație coerentă în cauza supusă OMC.

[...]

- (5) Îmmediately după primirea înștiințării sau notificării menționate la articolul 8, Comisia și statul membru în cauză inițiază consultări în temeiul articolului 6 cu privire la gestionarea cauzei în temeiul prezentului articol. Comisia și statul membru în cauză se asigură că toate termenele limită stabilite în acord sunt respectate.

C După ce a stabilit cine acționează în calitate de pârât într-un litigiu în conformitate cu dispozițiile de mai sus ale Regulamentului nr. 912/2014, Uniunea Europeană va informa reclamantul în termen de 60 de zile de la data la care reclamantul a notificat intenția sa de a iniția un litigiu. Acest lucru nu aduce atingere repartizării competențelor între Uniunea Europeană și statele membre în ceea ce privește investițiile.

4. Curtea de Justiție a Uniunii Europene, în calitate de instituție judiciară a Uniunii Europene și a Euratom, are competența de a examina orice chestiune legată de aplicarea și interpretarea tratatelor constitutive și a actelor adoptate în temeiul acestora, inclusiv a acordurilor internaționale încheiate de Uniunea Europeană și de Euratom, care, în anumite condiții, pot fi invocate în fața Curții de Justiție.
5. Orice cauză adusă în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene de către un reclamant al unei alte părți contractante care nu este membră a UE în aplicarea formelor de acțiune prevăzute de tratatele constitutive ale Uniunii intră sub incidența articolului 26 alineatul (2) litera (a) din Tratatul privind Carta energiei^(*). Având în vedere că sistemul juridic al Uniunii prevede mijloace pentru o astfel de acțiune, nici Uniunea Europeană, nici Euratom nu și-au dat consimțământul necondiționat pentru supunerea litigiului unei proceduri de arbitraj sau de conciliere internațională.
6. În ceea ce privește arbitrajul internațional, ar trebui să se precizeze că dispozițiile Convenției ICSID nu permit Uniunii Europene și Euratom să devină părți la aceasta. De asemenea, dispozițiile mecanismului suplimentar ICSID nu permit Uniunii Europene și Euratom să le utilizeze. Orice hotărâre arbitrală pronunțată împotriva Uniunii Europene și a Euratom va fi pusă în aplicare de instituțiile Uniunii, în conformitate cu obligațiile care le revin în temeiul articolului 26 alineatul (8) din Tratatul privind Carta energiei."

(*) Articolul 26 alineatul (2) litera (a) se aplică și în cazul în care Curtea de Justiție a Uniunii Europene poate fi chemată să examineze aplicarea sau interpretarea Tratatului privind Carta energiei pe baza unei cereri de decizie preliminară prezentată de o instanță judecătorească dintr-un stat membru, în conformitate cu articolul 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

II

(Nelegislatívne akty)

MEDZINÁRODNÉ DOHODY

Vyhľadanie predložené sekretariátu Zmluvy o energetickej charte (ECT) v súlade s článkom 26 ods. 3 písm. b) bodom ii) Zmluvy o energetickej charte, ktorým sa nahrádza vyhlásenie predložené 17. novembra 1997 v mene Európskych spoločenstiev

Európska únia, Európske spoločenstvo pre atómovú energiu (Euratom) a ich členské štáty vydávajú toto vyhlásenie:

1. Európska únia a Euratom sú organizácie regionálnej hospodárskej integrácie v zmysle Zmluvy o energetickej charte. Európska únia a Euratom vykonávajú právomoci, ktoré im zverili ich členské štáty, prostredníctvom autonómnych rozhodovacích a súdnych inštitúcií.
 2. Európska únia, Euratom a ich členské štáty nesú medzinárodnú zodpovednosť za plnenie povinností obsiahnutých v Zmluve o energetickej charte v súlade s ich príslušnými právomocami.
 3. 23. júla 2014 bolo prijaté nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 912/2014⁽¹⁾, ktorým sa stanovuje rámec na riešenie finančnej zodpovednosti spojenej so súdmi na urovnávanie sporov medzi investorom a štátom zriadenými na základe medzinárodných dohôd, ktorých zmluvnou stranou je Európska únia („nariadenie 912/2014“)⁽²⁾. Nariadenie sa vzťahuje na spory medzi investorom a štátom začaté navrhovateľom z tretej krajiny na základe Zmluvy o energetickej charte. V uvedenom nariadení sa ustanovuje najmä:
 - A. V súlade s článkom 4 ods. 1 nariadenia č. 912/2014 vystupuje Európska únia v prípade sporov, ktoré sa týkajú zaobchádzania zo strany jej inštitúcií, orgánov, úradov alebo agentúr, ako odporca.
 - B. V prípade sporov, ktoré sa úplne alebo sčasti týkajú zaobchádzania zo strany členského štátu, sa v článku 8 nariadenia č. 912/2014 stanovuje, že:
 1. Ak Komisia dostane oznámenie, v ktorom navrhovateľ uvádza svoj úmysel podať návrh na začatie rozhodcovského konania v súlade s dohodou, bezodkladne o tom upovedomí dotknutý členský štát. Ak navrhovateľ oznámi svoj úmysel podať návrh na začatie rozhodcovského konania proti Únii alebo členskému štátu, Komisia informuje Európsky parlament a Radu do 15 pracovných dní od doručenia oznámenia, pričom uvedie meno navrhovateľa, ustanovenia dohody, ktoré boli údajne porušené, dotknutý hospodársky sektor, zaobchádzanie, ktorým malo dôjsť k porušeniu dohody, a sumu požadovanej náhrady škody.
 2. Ak členský štát dostane oznámenie, v ktorom navrhovateľ uvádza svoj úmysel podať návrh na začatie rozhodcovského konania, bezodkladne o tom upovedomí Komisiu.
- V článku 9 nariadenia č. 912/2014 sa ďalej stanovuje, že:
1. Dotknutý členský štát vystupuje ako odporca s výnimkou prípadu, keď nastane jedna z týchto situácií:
 - a) Komisia v nadväznosti na konzultácie podľa článku 6 prijala rozhodnutie podľa odseku 2 alebo 3 tohto článku do 45 dní od doručenia oznámenia alebo upovedomenia uvedeného v článku 8; alebo

⁽¹⁾ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 912/2014 z 23. júla 2014, ktorým sa stanovuje rámec na riešenie finančnej zodpovednosti spojenej so súdmi na urovnávanie sporov medzi investorom a štátom zriadenými na základe medzinárodných dohôd, ktorých zmluvnou stranou je Európska únia, Ú. v. EÚ L 257, 28.8.2014, s. 121–134.

⁽²⁾ V záujme väčšej istoty je potrebné uviesť, že toto vyhlásenie je určené na riešenie dôsledkov prijatia nariadenia č. 912/2014 v súvislosti s prípadmi, ktoré na základe Zmluvy o energetickej charte začal navrhovateľ zo zmluvnej strany, ktorá nie je členom EÚ. Spory medzi investorom z členského štátu a členskými štátmi podľa Zmluvy o energetickej charte nepatria do rozsahu pôsobnosti tohto vyhlásenia. EÚ a jej členské štáty sa môžu touto záležitosťou zaoberať neskôr.

- b) členský štát v nadväznosti na konzultácie podľa článku 6 Komisií do 45 dní od doručenia oznámenia alebo vopredomenia uvedeného v článku 8, písomne potvrdí, že nemá v úmysle vystupovať ako odporca.

Ak nastane jedna zo situácií uvedených v písmene a) alebo b), vystupuje ako odporca Únia.

2. Komisia môže prostredníctvom vykonávacích aktov na základe komplexného a vyváženého posúdenia skutkového stavu a právneho odôvodnenia, ktoré poskytla členský štátom, v súlade s konzultačným postupom uvedeným v článku 22 ods. 2 rozhodnúť, že Únia má vystupovať ako odporca, ak nastane jedna alebo viacero z týchto okolností:

- a) Únia (y nieša všetku alebo aspoň časť prípadnej finančnej zodpovednosti vyplývajúcej zo sporu v súlade s kritériami stanovenými v článku 3; alebo

- b) spor sa týka aj zaobchádzania zo strany inštitúcií, orgánov, úradov alebo agentúr Únie.

3. Komisia môže prostredníctvom vykonávacích aktov na základe komplexného a vyváženého posúdenia skutkového stavu a právneho odôvodnenia, ktoré poskytla členský štátom, v súlade s postupom preskúmania uvedeným v článku 22 ods. 3 rozhodnúť, že Únia má vystupovať ako odporca, ak je podobné zaobchádzanie predmetom súvisiaceho nároku voči Únii v rámci WTO, keď sa ustanovila porota a nárok sa týka tej istej konkrétnej právnej otázky a keď je nalyhnutné zabezpečiť vo veci v rámci WTO konzistentnú argumentáciu.

[...]

5. Komisia a dotknutý členský štát začnú bezodkladne po tom, ako im bolo doručené oznámenie alebo vopredomenie uvedené v článku 8, konzultácie podľa článku 6 o riešení danej veci podľa tohto článku. Komisia a dotknutý členský štát zabezpečia, aby boli dodržané všetky lehoty stanovené v dohode.

- C. Po určení toho, kto bude konať ako odporca v spore v súlade s uvedenými ustanoveniami nariadenia č. 912/2014, bude Európska únia informovať navrhovateľa do 60 dní odo dňa, keď navrhovateľ oznámil svoj úmysel začať spor. Tým nie je dotknuté rozdelenie právomocí medzi Európskou úniou a členskými štátmi v oblasti investícií.

4. Súdny dvor Európskej únie ako súdna inštitúcia Európskej únie a Euratomu je príslušný preskúmať akúkoľvek otázku týkajúcu sa uplatňovania a výkladu zakladajúcich zmlúv a aktov prijatých na ich základe vrátane medzinárodných dohôd, ktoré uzavrela Európska únia a Euratom, na ktoré sa za určitých podmienok možno odvolávať na Súdnom dvore.

5. Na každé konanie začaté na Súdnom dvore Európskej únie navrhovateľom inej zmluvnej strany, ktorá nie je členom EÚ, návrhom vo forme ustanovenej v zakladajúcich zmluvách Únie sa vzťahuje článok 26 ods. 2 písm. a) Zmluvy o energetickej charte^(*). Vzhľadom na to, že právny systém Únie umožňuje podávanie takýchto žalôb, Európska únia ani Euratom neudelia svoj bezpodmienečný súhlas s predkladáním sporov medzinárodným rozhodcovským alebo zmierovacím orgánom.

6. Pokiaľ ide o medzinárodné rozhodcovské konanie, malo by sa uviesť, že ustanovenia Dohovoru o riešení sporov z investícií medzi štátmi a občanmi druhých štátov (ICSID) neumožňujú Európskej únii a Euratomu stať sa zmluvnými stranami tohto dohovoru. Ani ustanovenia doplnkového nástroja ICSID neumožňujú Európskej únii a Euratomu využívať ich. Každý rozhodcovský rozsudok proti Európskej únii a Euratomu budú vykonávať inštitúcie Únie v súlade s ich povinnosťou podľa článku 26 ods. 8 Zmluvy o energetickej charte.⁶

(*) Článok 26 ods. 2 písm. a) sa uplatňuje aj v prípade, keď môže byť Súdny dvor Európskej únie vyzvaný, aby preskúmal uplatňovanie alebo výklad Zmluvy o energetickej charte na základe návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal súd alebo tribunál členského štátu v súlade s článkom 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

II

(Nezakonodajni akti)

MEDNARODNI SPORAZUMI

Izjava, ki se predloži sekretariatu za Pogodbo o energetske listini v skladu s členom 26(3)(b)(iii) navedene pogodbe in ki nadomešča izjavo v imenu Evropskih skupnosti z dne 17. novembra 1997

Evropska unija, Evropska skupnost za atomsko energijo (Euratom) in njune države članice dajejo naslednjo izjavo:

1. Evropska unija in Euratom sta organizaciji za regionalno gospodarsko povezovanje v smislu Pogodbe o energetske listini. Izvajata pristojnosti, ki jima jih podeljujejo njune države članice v okviru avtonomnih institucij s pooblastili za sprejemanje odločitev in pravosodnimi pooblastili.
 2. Evropska unija, Euratom in njune države članice so mednarodno odgovorni za izpolnjevanje obveznosti iz Pogodbe o energetske listini v skladu z njihovimi pristojnostmi.
 3. Dne 23. julija 2014 je bila sprejeta Uredba (EU) št. 912/2014 Evropskega parlamenta in Sveta ^(*) o vzpostavitvi okvira za upravljanje finančnih odgovornosti, povezanih s sodišči za reševanje sporov med vlagatelji in državo, ustanovljenimi z mednarodnimi sporazumi, katerih pogodbenica je Evropska unija (v nadaljnjem besedilu: Uredba (EU) št. 912/2014) ^(†). Uporablja se za postopke reševanja sporov med vlagatelji in državo, ki jih sproži tožeča stranka iz tretje države na podlagi Pogodbe o energetske listini. V navedeni uredbi je med drugim določeno:
 - A. V skladu s členom 4(1) Uredbe (EU) št. 912/2014 v primeru sporov, ki zadevajo obravnavo, ki jo zagotovijo institucije, organi, uradi ali agencije Evropske unije, Unija deluje kot tožena stranka.
 - B. V primeru sporov, ki zadevajo obravnavo, ki jo v celoti in delno zagotovi država članica, je v členu 8 Uredbe (EU) št. 912/2014 določeno:
 1. Kadar Komisija prejme obvestilo, s katerim tožeča stranka izrazi namero o začetku arbitražnih postopkov v skladu s sporazumom, o tem nemudoma uradno obvesti zadevno državo članico. Ko tožeča stranka izrazi namero o začetku arbitražnih postopkov zoper Unijo ali državo članico, Komisija Evropski parlament in Svet v 15 delovnih dneh od prejema obvestila obvesti o imenu tožeče stranke, določbah sporazuma, ki naj bi bile kršene, zadevnem gospodarskem sektorju, obravnavi, ki naj bi kršila sporazum, in znesku zahtevane odškodnine.
 2. Kadar država članica prejme obvestilo, s katerim tožeča stranka izrazi namero o začetku arbitražnih postopkov, o tem nemudoma uradno obvesti Komisijo.
- Poleg tega člen 9 Uredbe (EU) št. 912/2014 določa:
1. Zadevna država članica deluje kot tožena stranka, razen v naslednjih primerih:
 - (a) Komisija po posvetovanjih v skladu s členom 6 v 45 dneh od prejema obvestila ali uradnega obvestila iz člena 8 sprejme odločitev v skladu z odstavkoma 2 ali 3 tega člena ali

^(*) Uredba (EU) št. 912/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. julija 2014 o vzpostavitvi okvira za upravljanje finančnih odgovornosti, povezanih s sodišči za reševanje sporov med vlagatelji in državo, ustanovljenimi z mednarodnimi sporazumi, katerih pogodbenica je Evropska unija (UL L 257, 28.8.2014, str. 121-134).

^(†) Pojasniti je treba, da naj bi se s to izjavo obravnavale posledice sprejetja Uredbe (EU) št. 912/2014 v zvezi s primeri, ki jih sproži tožeča stranka iz pogodbenice, ki ni država članica EU, na podlagi Pogodbe o energetske listini. Spori med vlagateljem iz države članice in državo članico na podlagi Pogodbe o energetske listini ne spadajo na področje uporabe te izjave. EU in njene države članice lahko to vprašanje obravnavajo v poznejši fazi.

(b) država članica po posvetovanjih v skladu s členom 6 Komisiji v 45 dneh od prejema obvestila ali uradnega obvestila iz člena 8 pisno potrdi, da ne namerava delovati kot tožena stranka.

V katerem koli od primerov iz točk (a) ali (b) Unija deluje kot tožena stranka.

2. Komisija lahko z izvedbenimi akti na podlagi celovite in uravnotežene analize dejanskega stanja ter pravne razlage, ki ju posreduje državam članicam, v skladu s svetovalnim postopkom iz člena 22(2) odloči, da Unija deluje kot tožena stranka, kadar nastopi ena ali več naslednjih okoliščin:

(a) Unija prevzame celoto ali vsaj del morebitne finančne odgovornosti, ki izhaja iz spora v skladu z merili iz člena 3, ali

(b) spor se nanaša tudi na obravnavo, ki jo zagotovijo institucije, organi ali agencije Unije.

3. Komisija lahko z izvedbenimi akti na podlagi celovite in uravnotežene analize dejanskega stanja ter pravne razlage, ki ju posreduje državam članicam, v skladu s postopkom pregleda iz člena 22(3) odloči, da Unija deluje kot tožena stranka, kadar se podobna obravnavo izpodbija v povezani tožbi zoper Unijo v okviru STO, kadar je bilo ustanovljeno razsodišče in se tožba nanaša na isto posebno pravno vprašanje ter kadar je treba zagotoviti dosledno uveljavitev v zadevi v okviru STO.

[...]

5. Komisija in zadevna država članica nemudoma po prejemu obvestila ali uradnega obvestila iz člena 8 začneta posvetovanja v skladu s členom 6 o rešenju zadeve v skladu s tem členom. Komisija in zadevna država članica zagotovita, da se spoštujeta vsi roki iz sporazuma.⁴

C. Potem ko Evropska unija določi, kdo bo deloval kot tožena stranka v sporu, v skladu z navedenimi določbami Uredbe (EU) št. 912/2014, tožečo stranko obvesti v 60 dneh od datuma, ko je ta predložila obvestilo o nameri za začetek postopka reševanja spora. To ne posega v delitev pristojnosti med Evropsko unijo in državami članicami v zvezi z naložbami.

4. Sodišče Evropske unije je kot pravosodna institucija Evropske unije in Euratoma pristojno za preučevanje vseh vprašanj v zvezi z uporabo in razlago ustanovnih pogodb in aktov, sprejetih na njihovi podlagi, vključno z mednarodnimi sporazumi, ki sta jih sklenila Evropska unija in Euratom, ki jih je pod nekaterimi pogoji mogoče uveljavljati pred Sodiščem.

5. Vsak primer, ki ga Sodišču Evropske unije predloži tožeča stranka iz pogodbenice, ki ni država članica EU, na podlagi oblik ukrepanja, določenih v ustanovnih pogodbah Unije, spada na področje uporabe člena 26(2)(a) Pogodbe o energetski listini⁽³⁾. Ker pravni sistem Unije predvideva načine za takšno ukrepanje, niti Evropska unija niti Euratom ne dajeta brezpogojnega soglasja k predložitvi spora v mednarodno arbitražo ali spravni postopek.

6. Kar zadeva mednarodno arbitražo, je treba opozoriti, da določbe Konvencije ICSID Evropski uniji in Euratomu ne omogočajo, da bi postala pogodbenici. Tudi določbe dodatnega instrumenta ICSID Evropski uniji in Euratomu ne omogočata, da bi jih uporabljala. Vsakršno arbitražno odločbo proti Evropski uniji in Euratomu bodo izvajale institucije Unije v skladu z njihovo obveznostjo iz člena 26(8) Pogodbe o energetski listini.⁴

⁽³⁾ Člen 26(2)(a) se uporablja tudi v primeru, ko je lahko Sodišče Evropske unije pozvano, da preuči uporabo ali razlago Pogodbe o energetski listini na podlagi predloga za sprejete predhodne odločbe, ki ga predloži sodišče države članice v skladu s členom 267 Pogodbe o delovanju Evropske unije.

II

(Muut kuin lainsäätämislaitteita koskevat säädökset)

KANSAINVÄLISET SOPIMUKSET

Energiaperuskirjaa koskevan sopimuksen 26 artiklan 3 kohdan b alakohdan ii alakohdan nojalla energiaperuskirjaa koskevan sopimuksen sihteeristölle toimitettu lausuma, jolla korvataan Euroopan yhteisöjen puolesta 17 päivänä marraskuuta 1997 annettu lausuma

Euroopan unioni, Euroopan atomienergiayhteisö (Euratom) ja niiden jäsenvaltiot antavat seuraavan lausuman:

1. Euroopan unioni ja Euratom ovat energiaperuskirjaa koskevassa sopimuksessa tarkoitettuja alueellisia taloudellisen yhdentymisen järjestöjä. Euroopan unioni ja Euratom käyttävät jäsenvaltioidensa niille antamaa toimivaltaa itsenäisillä päätöksenteko- ja lankäyttöelimillä.
2. Euroopan unioni, Euratom ja niiden jäsenvaltiot ovat kansainvälisesti vastuussa energiaperuskirjaa koskevaan sopimukseen sisältyvien velvoitteiden täyttamisestä, kukin toimivaltansa mukaisesti.
3. Heinäkuun 23 päivänä 2014 annettiin Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 912/2014 ⁽¹⁾ kansainvälisillä sopimuksilla, joissa Euroopan unioni on osapuolena, sijoittajan ja valtion välisten riitojen ratkaisemista varten perustetuissa välimiesoikeuksissa käsiteltäviin asioihin liittyvän korvausvastuun hallinnointia koskevista puitteista (jäljempänä "asetus 912/2014") ⁽²⁾. Asetusta sovelletaan sijoittajan ja valtion väisiin riitoihin, jotka on pantu vireille kolmannen maan kantaja energiaperuskirjaa koskevan sopimuksen nojalla. Kyseisessä asetuksessa säädetään erityisesti seuraavaa:
 - A. Asetuksen 912/2014 4 artiklan 1 kohdan mukaisesti Euroopan unioni toimii vastaajana, jos riita koskee Euroopan unionin toimielinten, elinten tai laitosten tarjoamaa kohtelua.
 - B. Kun on kyse riidoista, jotka koskevat kokonaan tai osittain jonkin jäsenvaltion tarjoamaa kohtelua, asetuksen 912/2014 8 artiklassa säädetään, että
 1. Kun komissio vastaanottaa ilmoituksen, jolla kantaja toteaa aikovansa panna vireille välimiesmenettelyn sopimuksen mukaisesti, se ilmoittaa tästä välittömästi asianomaiselle jäsenvaltiolle. Kun kantaja toteaa aikovansa panna vireille välimiesmenettelyn unionia tai jäsenvaltiota vastaan, komissio ilmoittaa Euroopan parlamentille ja neuvostolle 15 yöpäivän kuluessa ilmoituksen vastaanottamisesta kantajan nimen, ne sopimuksen määntykset, joita väitetään rikonin, asianomaisen talouden alan, kohtelun, jonka väitetään olevan sopimuksen vastaista, sekä vaadittu vahingonkorvauksen määrän.
 2. Kun jäsenvaltio vastaanottaa ilmoituksen, jolla kantaja toteaa aikovansa panna vireille välimiesmenettelyn, sen on välittömästi ilmoitettava tästä komissiolle.

Asetuksen 912/2014 9 artiklassa säädetään lisäksi, että:

1. Asianomaisen jäsenvaltion on toimittava vastaajana paitsi jos (ny) jompikumpi seuraavista tilanteista:

- a) komissio on 6 artiklan mukaisen neuvottelujen jälkeen tehnyt tämän artiklan 2 tai 3 kohdan mukaisen päätöksen 45 päivän kuluessa 8 artiklassa tarkoitettua ilmoituksen tai tiedonannon vastaanottamisesta, tai

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 912/2014, annettu 23 päivänä heinäkuuta 2014, kansainvälisillä sopimuksilla, joissa Euroopan unioni on osapuolena, sijoittajan ja valtion välisten riitojen ratkaisemista varten perustetuissa välimiesoikeuksissa käsiteltäviin asioihin liittyvän korvausvastuun hallinnointia koskevista puitteista, EUVL L 257, 28.8.2014, s. 121–134.

⁽²⁾ Jotta voidaan lisätä varmuutta, tämän lausuman tarkoituksena on ottaa huomioon asetuksen 912/2014 antamisen seuraukset niiden asioiden suhteen, jotka EU:n ulkopuolisen sopimuspuolen kantaja panee vireille energiaperuskirjaa koskevan sopimuksen nojalla. Jäsenvaltion sijoittajan ja jäsenvaltion väiset energiaperuskirjaa koskevan sopimuksen piiriin kuuluvat riidat eivät kuulu tämän lausuman soveltamisalaan. EU ja sen jäsenvaltiot voivat käsitellä tätä asiaa myöhemmässä vaiheessa.

- b) jäsenvaltio on 6 artiklan mukaisten neuvottelujen jälkeen vahvistanut komissiolle kirjallisesti 45 päivän kuluessa 8 artiklassa tarkoitetun ilmoituksen tai tiedonannon vastaanottamisesta, että se ei aio toimia vastaajana.
- Jos jynyy joko a tai b alakohdassa tarkoitettu tilanne, unioni toimii vastaajana.
2. Jäsenvaltioille toimitetun tydellisen ja tasapainoisen toiseikkoihin perustuvan ana'ysin ja oikeudellisen harkinnan perusteella komissio voi päättää tytäntöönpanosäädöksillä 22 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua neuvonantavaa menettelyä noudattaen, että unioni toimii vastaajana, mikäli ilmenee yksi tai useampi seuraavista seikoista:
- a) unioni kantaisi riidasta aiheutuvan mahdollisen korvausvastuun kokonaan tai ainakin osittain 3 artiklassa säädettyjen perusteiden mukaisesti; tai
- b) riita koskee myös unionin toimielimen, elinten tai laitosten tarjoamaa asian käsittelyä.
3. Jäsenvaltioille toimitetun tydellisen ja tasapainoisen toiseikkoihin perustuvan ana'ysin ja oikeudellisen harkinnan perusteella komissio voi päättää tytäntöönpanosäädöksillä 22 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua tarkastelumennettelyä noudattaen, että unioni toimii vastaajana, jos vastaava kohtelu on riitautettu unionia vastaan nostetussa kantteessa WTO:ssa, jossa on asetettu paneeli, ja kanne koskee samaa oikeudellista erityislyymystä ja jos on tarpeen varmistaa johdonmukainen kantteeseen vastaaminen WTO:ssa käsiteltävässä asiassa.
- [...]
5. Komission ja asianomaisen jäsenvaltion on välittömästi 8 artiklassa tarkoitetun ilmoituksen tai tiedonannon vastaanotettuaan aloitettava 6 artiklan mukaisesti tämän artiklan mukaisen asian hallinnointia koskevat neuvottelut. Komission ja asianomaisen jäsenvaltion on varmistettava, että kaikkia sopimuksessa asetettuja määräaikoja noudatetaan.
- C Määritettyään, kuka toimii vastaajana riidassa asetuksen 912/2014 edellä esitettyjen säännösten mukaisesti, Euroopan unioni ilmoittaa siitä kantajalle 60 päivän kuluessa päivästä, jona kantaja ilmoitti aikomuksestaan panna vireille riita. Tämä ei rajoita Euroopan unionin ja jäsenvaltioiden välistä toimivallan jakoa investointien osalta.
4. Euroopan unionin tuomioistuimella on Euroopan unionin ja Euratomin lainkäyttöelimenä toimivalta käsitellä kaikkia perustamissopimusten ja niiden nojalla annettujen säädösten, myös Euroopan unionin ja Euratomin tekemien kansainvälisten sopimusten, soveltamiseen ja tulkintaan liittyviä kysymyksiä, jotka voidaan tietyn edellytyksin antaa Euroopan unionin tuomioistuimen käsiteltäväksi.
5. Kaikki sellaiset asiat, jotka toisen EL:n ulkopuolisen sopimuspuolen kantaja antaa Euroopan unionin tuomioistuimen käsiteltäväksi unionin perustamissopimuksissa määrättyjä menettelytapoja roudattaen, kuuluvat energiaperuskirjaa koskevan sopimuksen 26 artiklan 2 kohdan a alakohdan soveltamisalaan (*). Koska unionin oikeusjärjestyksessä säädetään tällaisesta mahdollisuudesta, Euroopan unioni eikä Euratom ei ole antanut ehdotonta suostumustaan riidan antamisesta kansainvälisen välitys- tai sovittelumenettelyn ratkaistavaksi.
6. Kansainvälisestä välitysmenettelystä olisi todettava, että ICSID-yleissopimuksen määräykset eivät salli Euroopan unionin ja Euratomin tulla sen osapuoliksi. ICSID-yleissopimuksen täydentävät säännöt eivät myöskään salli Euroopan unionin ja Euratomin soveltaa niitä. Unionin toimielimet panevat täytäntöön kaikki Euroopan unionia ja Euratomia koskevat välitystuomiot energiaperuskirjaa koskevan sopimuksen 26 artiklan 8 kohdassa niille määrätyn velvoitteen mukaisesti."

(* 26 artiklan 2 kohdan a alakohdtaa sovelletaan myös tapauksissa, joissa Euroopan unionin tuomioistuinta voidaan pyytää käsittelemään energiaperuskirjaa koskevan sopimuksen soveltamista tai tulkintaa jäsenvaltion tuomioistuimen esittämän ennakkoratkaisupyynnön perusteella Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 267 artiklan mukaisesti.

II

(Icke-lagstiftningsakter)

INTERNATIONELLA AVTAL

Förklaring som lämnas till energistadgesekretariatet i enlighet med artikel 26.3 b ii) i energistadgefördraget och som ersätter uttalandet av den 17 november 1997 på Europeiska gemenskapernas vägnar

Europeiska unionen, Europeiska atomenergigemenskapen (Euratom) och dess medlemsstater lämnar följande förklaring:

1. Europeiska unionen och Euratom är regionala organisationer för ekonomisk integration i energistadgefördragets mening. Europeiska unionen och Euratom utövar den behörighet som de har tilldelats av sina medlemsstater genom autonomt beslutsfattande och rättsliga institutioner.
2. Europeiska unionen, Euratom och dess medlemsstater är internationellt ansvariga för att fullgöra de åtaganden som energistadgefördraget innehåller, enligt sina respektive behörigheter.
3. Den 23 juli 2014 antogs Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 912/2014⁽¹⁾ om upprättande av en ram för hanteringen av det ekonomiska ansvaret i samband med tvistlösning mellan investerare och stat vid tvistlösningsorgan som föreskrivs i internationella avtal där Europeiska unionen är part (nedan kallad *förordning (EU) nr 912/2014*)⁽²⁾. Förordningen är tillämplig på tvister mellan investerare och stat som har inletts av en käreande från ett tredjeland i enlighet med energistadgefördraget. I denna förordning föreskrivs särskilt följande:
 - A. I enlighet med artikel 4.1 i förordning (EU) nr 912/2014 ska Europeiska unionen, när tvisten gäller behandling från Europeiska unionens institutioners, organs, kcotors eller byråers sida, vara svarande.
 - B. När det gäller tvister som helt eller delvis gäller behandling från en medlemsstats sida anges följande i artikel 8 i förordning (EU) nr 912/2014:
 1. Om kommissionen mottar ett tillkännagivande där en käreande uttrycker sin avsikt att inleda ett skiljeförfarande i enlighet med ett avtal, ska den omedelbart underrätta den berörda medlemsstaten. När en käreande uttrycker sin avsikt att inleda ett skiljeförfarande gentemot unionen eller en medlemsstat, ska kommissionen inom 15 arbetsdagar från mottagandet av tillkännagivandet underrätta Europaparlamentet och rådet om kärandens namn, de bestämmelser i avtalet som påstås ha kränkts, den berörda ekonomiska sektorn, den behandling som påstås strida mot avtalet och det ersättningsbelopp som krävs.
 2. Om en medlemsstat mottar ett tillkännagivande där en käreande uttrycker sin avsikt att inleda ett skiljeförfarande, ska den omedelbart underrätta kommissionen.

I artikel 9 i förordning (EU) nr 912/2014 anges även följande:

1. Den berörda medlemsstaten ska vara svarande, utom i något av följande fall:

- a) Kommissionen har efter samråd enligt artikel 6 fattat ett beslut i enlighet med punkt 2 eller 3 i den här artikeln inom 45 dagar efter att ha underrättats eller mottagit det tillkännagivande som avses i artikel 8.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 912/2014 av den 23 juli 2014 om upprättande av en ram för hanteringen av det ekonomiska ansvaret i samband med tvistlösning mellan investerare och stat vid tvistlösningsorgan som föreskrivs i internationella avtal där Europeiska unionen är part (EUTL 257, 28.8.2014, s. 121).

⁽²⁾ För tydlighetens skull påpekas att denna förklaring syftar till att bemöta följderna av antagandet av förordning (EU) nr 912/2014 vad gäller ärenden som har inletts av en käreande från en avtalslösningspart utanför EU, i enlighet med energistadgefördraget. Tvister mellan en investerare i en medlemsstat och en medlemsstat i enlighet med energistadgefördraget omfattas inte av denna förklaring. EU och dess medlemsstater får ta upp denna fråga i ett senare skede.

- b) Medlemsstaten har efter samråd enligt artikel 6 skriftligen bekräftat för kommissionen att den inte avser att vara svarande inom 45 dagar efter att ha underrättats eller mottagit det tillkännagivande som avses i artikel 8.

Om någon av de situationer som avses i led a eller b inträffar, ska unionen vara svarande.

2. Kommissionen får, på grundval av en fullständig, välvägd och saklig analys och ett rättsligt resonemang som tillhandahålls medlemsstaterna, genom genomförandeakter i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 22.2 besluta att unionen ska vara svarande, om någon eller några av följande omständigheter är tillämpliga:

- a) Unionen skulle bära hela eller åtminstone en del av det potentiella ekonomiska ansvaret till följd av tvisten i enlighet med kriterierna i artikel 3.

- b) Tvisten gäller även behandling från unionens institutioners, organs, kontors eller byråers sida.

3. Kommissionen får, på grundval av en fullständig, välvägd och saklig analys och ett rättsligt resonemang som tillhandahålls medlemsstaterna, genom genomförandeakter i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 22.3, besluta att unionen ska vara svarande, om en liknande behandling har tagits upp i en närbesläktad talan mot unionen i WTO, om det har inrättats en panel och talan avser samma specifika rättsfråga och om det är nödvändigt att säkerställa en enhetlig argumentation i WTO-fallet.

[...]

5. Kommissionen och den berörda medlemsstaten ska omedelbart efter att ha underrättats eller mottagit det tillkännagivande som avses i artikel 8 inleda samråd i enlighet med artikel 6 om hur målet ska hanteras i enlighet med den här artikeln. Kommissionen och den berörda medlemsstaten ska se till att eventuella tidsfrister i avtalet hålls.

- C. Efter att ha avgjort vem som ska vara svarande i en tvist i enlighet med de ovannämnda bestämmelserna i förordning (EU) nr 912/2014 ska Europeiska unionen underrätta den kärende inom 60 dagar från den dag då kärenden har anmält sin avsikt att inleda en tvist. Detta påverkar inte fördelningen av befogenheter mellan Europeiska unionen och medlemsstaterna vad gäller investeringar.

4. Europeiska unionens domstol är, i egenskap av Europeiska unionens och Euratoms dömande institution, behörig att granska alla frågor som hör samman med tillämpningen och tolkningen av de konstituerande fördragen och de rättsakter som är antagna enligt dem, inbegripet internationella avtal som Europeiska unionen och Euratom har ingått och som under vissa förhållanden kan överopas inför domstolen.

5. Varje mål vid Europeiska unionens domstol med en kärende från en avtalslutande part utanför EU med tillämpning av de former av talan som föreskrivs i unionens konstituerande fördrag omfattas av artikel 26.2 a i energistadgefördraget (*). Eftersom det i unionens rättssystem föreskrivs att det ska finnas möjlighet till en sådan talan, har varken unionen eller Euratom gett sitt ovillkorliga samtycke till att tvister får läggas fram för internationell skiljedom eller förlikning.

6. När det gäller internationell skiljedom, bör det anges att bestämmelserna i ICSID – konventionen inte medger att Europeiska unionen och Euratom blir parter i den. Bestämmelserna i ICSID:s kompletterande mekanism medger inte heller att Europeiska unionen och Euratom använder dem. Alla skiljedomsbeslut mot Europeiska unionen och Euratom kommer att genomföras av gemenskapernas institutioner, i enlighet med deras åliggande enligt artikel 26.8 i energistadgefördraget.*

(*) Artikel 26.2 a är också tillämplig i de fall när Europeiska unionens domstol kan uppmanas att granska tillämpningen eller tolkningen av energistadgefördraget på grundval av en begäran om förhandsavgörande som lämnats in av en medlemsstats nationella domstol enligt artikel 267 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.

9. Finland

**(Statement sent by Permanent Representation to the EU on 15.12.97
in English only)**

Local remedies before national courts of the first instance, courts of appeal and the Supreme Court are available to the Investor in accordance with the Finnish Code of Procedure.

Bilateral investment agreements concluded by Finland provide for several means of dispute settlement available to the Investor. These include local remedies, international arbitration and conciliation by the International Center for the Settlement of Investment Disputes (ICSID) or arbitration under the regulations of the ICSID Additional Facility for the Administration of Conciliation, Arbitration and Fact-Finding Proceedings, ad hoc arbitration tribunal in accordance with the Arbitration Rules of the United Nations Commission on International Trade Law (UNCITRAL). Arbitral awards shall be recognized and enforced by the Contracting Parties in accordance with the 1958 New York Convention on the Recognition and Enforcement of Foreign Arbitral Awards.

Finland is a party to several multilateral Conventions relevant to the peaceful settlement of disputes between Finland and an Investor, including the following:

- Convention for the Settlement of Disputes in respect of Investments occurring between the States and Nationals of other States of 18 March 1958;
- Convention on the Recognition and Enforcement of Foreign Arbitral Awards of 10 June 1958;
- Convention for the Execution of Foreign Arbitral Awards of 26 September 1927;
- Protocol on Arbitration Clauses of 24 September 1923.

10. Greece

**(Statement sent by Permanent Representation to the EU on 30.05.94
in English only)**

Under Article 903(5) of the Code of Civil Procedure a foreign or international court arbitral decision cannot be acknowledged and enforced if it contradicts a final decision of a national court, on the same case, between the same parties.

11. Hungary

**(Statement sent by Ministry of Trade, Industry and Tourism on 29.06.98
in English only)**

Under the rules of Article 26(3)(a), a Contracting Party gives its unconditional consent to the submission of a dispute to international arbitration or conciliation in accordance with the provisions of the Energy Charter Treaty. As a result, in the case of subparagraph (2)(b) the previously concluded agreement would be disregarded, that is to

say, the performance thereof would become impossible. Therefore, an individually negotiated contract would be overruled by a more general “agreement”, the part of which is the unconditional consent on the side of the Contracting Party (State) and the submission on the other side. On the contrary, it is a well established legal principle that the particular rule (originating from legislation or from contract) prevails over the general one. Consequently, it is the individually negotiated dispute settlement mechanism that must be applied preferably.

In addition, if the procedural alternatives may even be deemed equal, the choice of one of them fixes the forum, terminating the alternative character of the obligation, so it will be the only proceedings which must be considered to be agreed, and *pacta sunt servanda* applies.

The possibility of later alternation would give opportunity to the plaintiff for vexatious litigation. The Civil Procedure Act (1952. évi III. törvény a Polgári perrendtartásról, 160. §) stipulates that prior to the hearing of the lawsuit on its merits, the plaintiff may abandon his petition even without the consent of the defendant; but after the commencement of the hearing on the merits he may do so only if the defendant agrees with such abandonment. In either case the plaintiff shall reimburse the defendant for the costs incurred through the institution of the lawsuit. The consideration of this rule is to protect the defendant from improper litigation. The defendant who has a chance to win the case has to have also the opportunity to obtain *res iudicata* in favour of him by not allowing to discontinue the lawsuit before the court renders its judgment. This solution is capable of saving time and costs. For this reason the Hungarian law cannot accept a provision which allows the plaintiff (investor) to turn to the Energy Charter Treaty arbitration after the commencement of the proceedings mentioned under subparagraph (2)(a).

Finally, it should be mentioned that the Arbitration Act (1994. évi LXXI. törvény a választottbíráskodásról, 8. §) stipulates, as far as the relationship between arbitration and the procedure of court of law is concerned (in accordance with the UNCITRAL Model Law on the international commercial arbitration), that a court before which an action is brought in a matter which is the subject of an arbitration agreement shall, if a party so requests no later than when submitting its first statement on the substance of the dispute, refer the parties to arbitration. This means that the court will enforce the arbitration agreement by dismissing the case, but only until a hearing on the merits. After that point the parties are deemed to terminate tacitly the arbitration agreement. In this way bad faith litigation causing undue delay can be prevented, as well as abuse of court.

In summary, Hungarian law acknowledges the principle of *pacta sunt servanda*, the maxim of good faith, endeavours to ensure time and cost saving enforcement of rights which does not permit the possibility of transferring from one form of dispute settlement to another after the commencement of proceedings.

12. Ireland

(Statement sent by Department of Public Enterprise on 26.04.99)

The Washington and New York Conventions are part of the domestic law of Ireland pursuant to the Arbitration Act 1980.

Under Irish law, parties to a contract may agree by way of an arbitration agreement to submit a dispute, which would otherwise be dealt with by the courts, to arbitration. Where a party to an arbitration agreement commences court proceedings in relation to a matter covered by that agreement, any other party to the proceedings - the defendant or a third party - may seek an order from the court staying the proceedings (section 5 of the Arbitration Act 1980). The order staying the court proceedings allows the dispute to be referred to arbitration. Such an application to stay the court proceedings must be brought by that other party before taking any substantive step in the proceedings, i.e. any step other than entering an appearance. The party who commenced proceedings may not afterwards rely on the arbitration agreement to stay the court proceedings.

Where a party to an arbitration agreement commences court proceedings and the other party answers those court proceedings without seeking an order staying them such as described above (section 5 of the Arbitration Act 1980), the court will have seized of the dispute and the issue cannot then be referred to arbitration.

The parties may only submit a dispute to arbitration after final judgment by a court if they agree to set aside or not enforce that judgment and to start afresh by way of arbitration.

13. Italy

**(Statement sent by Italian Embassy in Lisbon on 17.12.97;
Translation provided by Embassy)**

In accordance with Article 26(3)(b)(ii), Italy declares that it does not allow for a dispute between an Investor and a Contracting Party to be submitted for international arbitration or conciliation, provided that an Investor has:

- a) already submitted the dispute Italian courts or administrative tribunals; or
- b) followed an applicable, previously agreed procedure for the settlement of disputes.

In this respect a distinction must be made between two options:

- 1) if a resolution of the dispute has not yet been made by internal judicial or conciliation bodies, the Investor may revoke his judicial action or arbitral procedure by procedural or lateral renouncement and apply to other forms of dispute settlement;
- 2) if a resolution or any formal or legal document of execution has already been made to settle the dispute, conciliation or international arbitration is no longer possible.

The above statements are based either on the principle of "*ne bis in idem*" (to avoid two judgments being awarded for the settlement of the same dispute: one by the arbitration and the other by the court of law), or on the principle of incontrovertibility of "*decisum*" which is binding on the parties in their substantial relations without giving them any possibility, during the procedure or after it, to use the normal means of appeal.

All'atto del deposito dello strumento di ratifica del Trattato sulla Carta Europea dell'Energia e ai sensi dell'art. 26, comma 3, lettera b, sub ii), l'Italia effettua la seguente dichiarazione:

"L'Italia, ai sensi dell'articolo 26, comma 3, lettera b, sub ii), dichiara di non prestare il consenso a sottoporre le controversie, sorte tra un investitore ed una Parte contraente, all'arbitrato o alla conciliazione internazionale, allorchè l'investitore stesso abbia già sottoposto la controversia:

- a) alle Corti o ai tribunali amministrativi italiani;
- b) o abbia esperito una procedura applicabile per la soluzione della controversia già concordata in precedenza.

A tal proposito occorre distinguere due ipotesi:

- 1) se il giudizio sulla controversia è ancora pendente davanti ad organi giurisdizionali o di conciliazione interni, l'investitore potrà abbandonare, con la rinuncia processuale od extraprocessuale, l'azione giurisdizionale o la procedura arbitrale, ricorrendo ad altre forme di ipotesi conciliativa;
- 2) se, sulla controversia, sia già intervenuto un giudicato o comunque un accertamento avente natura esecutiva non può più essere ammessa una conciliazione o arbitrato internazionale.

Le affermazioni sopra esposte trovano la loro ragione sia nel principio del "*ne bis in idem*" (evitandosi che sulla stessa istanza siano emessi due giudicati: lodo e sentenza), sia in quello della incontrovertibilità del *decisum*, che fa stato anche nei rapporti sostanziali tra le parti, salva la possibilità per le stesse, nell'ambito processuale ed in quello extraprocessuale, di esperire i normali mezzi di impugnativa".

"L'Italie, au sens de l'article 26, alinéa 3, lettre b, sub ii), déclare qu'elle ne donnera pas son consentement à ce que les différends surgis entre un investisseur et une Partie contractante soient soumis à arbitrage ou à la conciliation internationale, lorsque ledit investisseur a déjà saisi du différend:

- a) les Cours ou les tribunaux administratifs italiens; ou
- b) a mis en oeuvre une procédure applicable à la solution du différend déjà convenue précédemment.

A ce propos, il y a lieu de distinguer entre deux hypothèses:

1) si le jugement relatif au différend est encore pendant devant des organes juridictionnels ou de conciliation internes, l'investisseur pourra se dessaisir, par désistement au cours du procès ou en dehors du procès, de l'action juridictionnelle ou de la procédure d'arbitrage, en recourant à d'autres formes d'hypothèses de conciliation;

2) si un jugement, ou en tous les cas un constat de nature exécutive est déjà intervenu au sujet du différend, la conciliation ou l'arbitrage international ne son plus admis.

Les énonciations ci-dessus exposées trouvent leur fondement soit dans le principe du "ne bis in idem" (en vue d'éviter que pour la même instance deux jugements soient émis: la décision du collège arbitral et la sentence), soit dans celui de l'incontrovertibilité du "decisum" qui fait état également dans les relations substantielles entre les parties, sous réserve de la possibilité pour ces mêmes parties, dans le cadre du procès et en dehors du même, d'activer les moyens normaux d'opposition."

14. Japan

(Statement sent by Mission of Japan to the EU on 22.08.02 in English only)

The “Policies, Practices and Conditions” of Japan referred to in Article 26(3)(b)(i) and ANNEX ID of the Energy Charter Treaty are as follows:

1. With regard to any dispute which has been submitted to a domestic court in Japan in accordance with Article 26(2)(a) of the Energy Charter Treaty and for which the domestic court has already given a final judgment, the Government of Japan does not accept the submission of such dispute to international arbitration or conciliation by Investors.
2. With regard to any dispute which corresponds to either of the (1) to (3) below, the Government of Japan does not accept the submission of such dispute to international arbitration or conciliation without prior express consent in writing of the Government of Japan in each case.

As for the disputes referred to in (1) and (2) below, withdrawal of the Investor’s claim from the domestic court in Japan or from the dispute settlement procedure referred to in Article 26(2)(b) of the Energy Charter Treaty would be required in order to obtain the consent of the Government of Japan.

- (1) any dispute which has been submitted to a domestic court in Japan in accordance with Article 26(2)(a) of the Energy Charter Treaty and for which a final judgment has not yet been given
- (2) any dispute which has been submitted to a dispute settlement procedure referred to in Article 26(2)(b) of the Energy Charter Treaty and for which a final decision has not already been taken by the dispute settlement procedure
- (3) any dispute which has been submitted to a dispute settlement procedure referred to in Article 26(2)(b) of the Energy Charter Treaty and for which a final decision has already been taken by the dispute settlement procedure.

15. Kazakhstan

**(Statement sent by Ministry of Energy and Natural Resources on 06.08.97;
Unofficial translation)**

Kazakhstan does not allow the investor to re-submit the same dispute at a later stage to international arbitration, under Article 26 of the Treaty, since this contradicts the legal principles embodied in Kazakh legislation.

In accordance with the Civil Procedure Code of the Republic of Kazakhstan of 29 December 1963 (with later amendments and supplements), the judge shall deny the filing of an application on civil cases (Article 129, paragraph 3) as well as dismissing proceedings of the case (Article 216, paragraph 3) “if there is a judgment or ruling of the court, which was passed and entered into legal force with regard to the same dispute between the same parties and the same subject, on the acceptance of the plaintiff’s withdrawal of the action or on the statement of accord and satisfaction of the parties.”

The Law of the Republic of Kazakhstan on the Procedure of the Settlement of Economic Disputes by the Arbitration Courts of the Republic of Kazakhstan of 17 January 1992 (Articles 77 and 96) has a similar provision. At present, the state arbitration courts have been dissolved and incorporated in the system of the state common courts. However, until the new Civil Procedure Code is adopted, the Law on the Procedure of the Settlement of Economic Disputes is applicable.

Although the above rules refer to state courts, they are, by analogy, also applied to arbitration tribunals.

The Law of the Republic of Kazakhstan on Foreign Investments of 27 December 1994 (with amendments of 16 July 1997) stipulates procedures for the settlement of disputes between foreign investors and the Republic of Kazakhstan (Article 27) under which the investment dispute may, at the discretion of any party and subject to the foreign investor's consent, be submitted for settlement either to the juridical bodies of the Republic of Kazakhstan or to international arbitration.

As a consequence, if the dispute was already submitted to domestic juridical bodies and an award rendered, the enforcement of Article 27 of the Law on Foreign Investments providing for the right to submit the dispute to the domestic court or arbitration tribunal is not applicable, and no party to the investment dispute may submit the same dispute to international arbitration.

Казахстан не может допустить повторного представления в международный арбитраж инвестором того же спора на более поздней стадии по Статье 26 ДЭХ, так как это противоречит правовым принципам, закрепленным в законодательстве Казахстана.

В соответствии с Гражданско-процессуальным Кодексом Республики Казахстан от 29 декабря 1983 г. (с последующими изменениями и дополнениями) судья отказывает в принятии заявления по гражданским делам (пункт 3 Статьи 129), а также прекращает производство по делу (пункт 3 Статьи 216):

- "если имеется вступившее в законную силу вынесенное по спору между теми же сторонами, о том же предмете и по тем же основаниям решение суда или определение суда о принятии отказа истца от иска или об утверждении мирового соглашения сторон".

Аналогичное положение содержится в Законе Республики Казахстан от 17 января 1992 года "О порядке разрешения хозяйственных споров арбитражными судами Республики Казахстан" (Статьи 77 и 96). В настоящее время арбитражные государственные суды ликвидированы и включены в систему общих государственных, однако до принятия нового Гражданско-процессуального Кодекса Закон о порядке разрешения хозяйственных споров пока применяется.

Хотя изложенные выше правила касаются государственных судов, но по аналогии они применяются и к третейским судам.

Законом Республики Казахстан "Об иностранных инвестициях от 27 декабря 1994 года (с изменениями от 16 июля 1997 года) установлен порядок разрешения споров иностранных инвесторов с Республикой Казахстан (Статья 27), в соответствии с которым инвестиционный спор может по выбору любой из сторон, но с согласия иностранного инвестора, передаваться для разрешения или в судебные органы Республики Казахстан, или в международный арбитраж.

Из этого положения вытекает, что если спор был передан в судебные органы Республики Казахстан и разрешен ими, действие Статьи 27 Закона "Об иностранных инвестициях" на право обращения в суд или арбитраж прекращается, то сторона в инвестиционном споре уже не может обратиться по тому же спору в международный арбитраж.

16. Mongolia

(Statement sent by Mongolian Embassy in Brussels on 01.04.08 in English only)

According to Article 13.3 of the Law on the Civil procedure and Article 25 of the Foreign Investment Law of Mongolia parties to the dispute shall resolve their disputes in the Courts of Mongolia.

For example, the Courts of Mongolia shall settle all the disputes between parties if the latter have not specifically agreed in their contracts to settle the dispute in the arbitration or through Intergovernmental agreements (*Article 13.3 of the Law on the Civil procedure*).

Disputes between foreign investors and investors of Mongolia as well as between foreign investors and Mongolian legal or natural persons on the matters relating to foreign investment and the operations of the business entities with foreign investment and a branch of a foreign legal entity, shall be resolved in the courts of Mongolia unless provided otherwise by international treaties to which Mongolia is a party or by any contract between the parties to the dispute (*Article 25 of the Foreign Investment Law of Mongolia*).

Therefore, if parties have settled their dispute in the Supreme court, according to Art. 50.2 of the Constitution of Mongolia this judgment is final and as Art. 65.1.6, 65.1.7 of the Law on Civil procedure states judges cannot accept any claims on the disputes previously decided by the courts.

Disputes resolved by Courts of Mongolia can not be resubmitted to the International Courts as national courts have already given a final judgment and that will contradict the Constitution of Mongolia and has a risk of having two judgments on the same dispute.

Therefore, policies, practices and conditions of Mongolia do not allow an investor to resubmit the same dispute to International arbitration.

17. Norway

(not yet applicable)

18. Poland

**(Statement sent by Polish Embassy in Brussels on 06.03.01;
Translation provided by the Embassy)**

According to Article 26(3)(b)(ii) of the Energy Charter Treaty:

The Republic of Poland has opted to be included in Annex ID of the Treaty and thus not to allow unconditionally a dispute between a foreign investor and the Republic of Poland to be submitted to international arbitration or conciliation, if that dispute has already been submitted to a competent court or an administrative tribunal in Poland or to a previously agreed arbitration procedure for the settlement of the dispute.

The above position is based on the principle of avoiding two judgments being awarded for the settlement of the same dispute. In the light of the Polish Code of Civil Procedure (CCP), submission of the writ to the court of first instance excludes the possibility of searching legal protection in the other procedure/course. According to the Article 203 of the CCP, the writ can be withdrawn without defendant's permission before the commencement of the hearing unless withdrawal equals disclaimer of the claim. In that case withdrawal of the writ is possible till the delivery of the judgment. Article 711 of the CCP states that a judgment or a decision issued by the arbitration court has the same legal power as a judgment of the court after the court admits its enforceability. Such a decision of the arbitration court is definitive, which means that no means of appeal are allowed. Article 1105, paragraph 2 of the CCP envisages the possibility of excluding, on the basis of agreement, the jurisdiction of Polish courts, for the benefit of an acting abroad arbitration court. However, according to paragraph 3 of that Article, the Polish court shall consider such an agreement on a foreign arbitration court, only if the defendant submits a duly justified plea before entering into a dispute as to the essence of the matter.

Moreover, Poland is a party to the New York Convention on the Recognition and Enforcement of Foreign Arbitral Awards of 10 June 1958.

Zgodnie z Artykułem 26 ustęp 3 punkt (b)(ii) Traktatu Karty Energetycznej:

„Rzeczpospolita Polska wybrała opcję dołączenia się do Załącznika ID Traktatu i tym samym nie udziela bezwarunkowej zgody na przedłożenie sporu pomiędzy inwestorem zagranicznym a Rzeczpospolitą Polską do międzynarodowego arbitrażu lub concyliacji, gdy spór taki został już wniesiony do rozstrzygnięcia przez właściwy sąd lub trybunał administracyjny w Polsce albo zgodnie z wcześniej uzgodnioną procedurą rozstrzygania sporów.

Powyższe stanowisko jest oparte na zasadzie unikania wydawania dwóch orzeczeń dla rozstrzygnięcia tego samego sporu. W świetle polskiego Kodeksu postępowania cywilnego (kpc) wniesienie pozwu do sądu pierwszej instancji wyklucza możliwość poszukiwania ochrony prawnej na podstawie innej procedury/w innym trybie. Zgodnie z art. 203 k.p.c., pozew może być wycofany bez zgody pozwanego przed rozpoczęciem rozprawy sądowej, chyba że wycofanie się jest równoznaczne ze zrzeczeniem się roszczenia. W takim przypadku wycofanie pozwu jest możliwe do czasu doręczenia wyroku. Artykuł 711 k.p.c. stwierdza, iż orzeczenie lub decyzja wydana przez sąd polubowny ma taką samą moc prawną, jak wyrok sądowy po stwierdzeniu przez sąd jego wykonalności. Taka decyzja sądu polubownego jest ostateczna, co oznacza, że nie przysługuje od niej odwołanie. Artykuł 1105 ustęp 2 k.p.c. przewiduje możliwość wyłączenia, na podstawie umowy, jurysdykcji polskich sądów, na rzecz działającego za granicą sądu polubownego. Jednak zgodnie z ustępem 3 tego artykułu, sąd polski bierze pod uwagę taką umowę o zagraniczny sąd polubowny tylko wówczas, gdy strona zarzut taki podniesie i należycie go uzasadni przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy.

Ponadto Polska jest Stroną Konwencji o uznawaniu i wykonywaniu zagranicznych orzeczeń arbitrażowych, sporządzonej w Nowym Jorku, dnia 10 czerwca 1958 r."

19. Portugal

**(Statement sent by Permanent Representation to the EU on 18.11.98
in English only)**

Article 26(2) of Law 31/86 of 29 August 1986 provides that the award of an arbitral tribunal has the same value as a first instance tribunal award, which means that an arbitral tribunal cannot be used as a court of appeal. Being so, an investor may only submit a dispute to an arbitral tribunal if an award has not been rendered on the same dispute.

20. Romania

(Statement sent by Ministry of Industry and Trade on 27.05.99 in English only)

Article 21 of the 1991 Romanian Constitution states that “every person is entitled to go to court in order to defend his/her rights and legitimate interests” and that “no law shall restrict the execution of this right”.

Article 125(1) of the Constitution stipulates that “justice is made through the Supreme Court of Justice and other judicial bodies established by law”. The operation of the Supreme Court of Justice is regulated by Law No 56/1993.

Law No 92/1992 on Organization of Judicial Bodies stipulates that “the judicial power is separated from other powers in the state and has its own responsibilities to be delivered through courts and the Public Prosecutor’s Office provided for in the Constitution and other relevant legislation.

The Civil Code, in the eleven chapters of the 4th book entitled “Arbitration” as amended by Law No 59/1993, regulates the establishment and operation of arbitration courts as well as their relationship to judicial courts.

Pursuant to article 163 of the Civil Code relating to *litispendence*, nobody can be called, for the same reason, before the several Courts of Justice. The exception can be raised by any of the parties to the dispute or by the judge. Once the exception is accepted, the dispute shall be submitted to the first court or, in the case the courts are of different levels, to the higher-level court.

Since 1975 Romania is a party to the Convention for the settlement of Disputes in respect of investments occurring between the States and nationals of other States of 1965. In 1961 Romania became a party to the Convention on the recognition and enforcement of Foreign Arbitral Awards of 1958.

21. Russian Federation

(not yet applicable)

22. Slovenia

(Statement sent by State Secretary for Energy on 10.12.97 in English only)

There is no legislation in Slovenia which would prevent disputes between an Investor and a Contracting Party from being settled under the procedures of international arbitration or conciliation. Nevertheless, Slovenia's view is that a dispute submitted for resolution to the courts or administrative tribunals of the Contracting Party to the dispute should also be settled there and all existing legal remedies available with respect to the settlement of the given dispute be exploited. Settlement of a dispute by international arbitration or conciliation is expensive and, consequently, Slovenia is of the view that disputes should not be transferred to international institutions once they have been submitted to the courts or tribunals of a Contracting Party. Such a transfer should only be possible on the basis of an agreement between both parties to the dispute. However, Slovenia does not have sufficient relevant experience to be able to define the conditions enabling a subsequent transfer of dispute settlement to international arbitration.

Bilateral agreements on the promotion and protection of investments concluded by Slovenia to date envisage, in principle, that disputes may be settled by the International Centre for the Settlement of Investment Disputes (ICSID) or by ad hoc tribunals established in accordance with the Arbitration Rules of the United Nations Commission on International Trade Law (UNCITRAL).

23. Spain

(Statement sent by Ministry of Industry and Energy on 11.12.97; Unofficial translation provided by the Ministry)

Spain gives its consent to the submission of a dispute to international arbitration if the following condition is satisfied:

The concerned investor renounces to submit the same dispute to any other procedure of dispute settlement, and withdraws from any other previous procedure, before the responsible Authority issues a decision.

**COMUNICACION DE ESPAÑA EN APLICACIÓN DEL ART. 26, PARA.3 PUNTO B)
SUBPARA. II) DEL TRATADO DE LA CARTA DE LA ENERGÍA.**

"El consentimiento otorgado por España al sometimiento de la controversia a un procedimiento de arbitraje internacional se aplica con la condición de que el inversor renuncie a sus derechos a iniciar cualquier otro procedimiento de resolución de diferencias en relación con la misma disputa o controversia y desista de cualquier otro procedimiento iniciado antes de que el órgano competente dicte sentencia."

24. Sweden

(Statement sent by Ministry of Industry and Energy on 01.12.97 in English only)

Sweden does not give its consent to the submission of a dispute referred to in Article 26 of the Energy Charter Treaty to international arbitration or conciliation in accordance with Article 26, paragraph 3(a) of the Treaty, if the investor has submitted the same dispute for resolution to its national courts and a final judgment has been rendered on the matter at issue in the dispute.

25. Turkey

(Statement sent by Ministry of Energy and Natural Resources on 24.11.99 in English only)

According to the Decisions of the Constitutional Court, issued in 1995 within the framework of the provisions of article 155 of the Turkish Constitution, all energy contracts of concessionary nature undertaken between administration (the Ministry of Energy and Natural Resources, state / public enterprises) and private / foreign investors should be subject to approval of the Council of State which consequently raised a problem of constitutional nature in giving consent to international arbitration in case of disputes between investors and state / public enterprises. Accordingly, the Council of State should act as the sole judicial authority in settling disputes arising from the alleged breach of energy contracts of concessionary nature.

For the purpose of resolving this crucial problem, the new Government has taken a radical approach so as to amend the related provisions of the Constitution in the Parliament which was subject to three-thirds affirmative majority voting.

The related Act for amending certain provisions of the Constitution (Article 47, 125 and 155) has successfully been adopted at the General Assembly in August 1999 through more than three fourth majority voting which consequently paved the way for granting consent to international arbitration in case of disputes arising from the alleged

breach of obligations of the parties in energy contracts undertaken between private/foreign investors and state/public enterprises.

I am pleased to notify that the related national legislation for harmonization and adopting the provisions of the Law No. 4446 on “The Law on Amending Certain Provisions of the Constitution of the Turkish Republic” are under preparation.

It should however be pinpointed that though the recent amendment in the Constitution allows to granting consent to international arbitration, regarding the resubmission of the same dispute to international arbitration at a later stage under Article 26 of the ECT, according to the provisions of Article 237 of the Law No. 1086 (Act on Civil Procedures), if a court of law of the Republic of Turkey has adopted a decision on an issue, it has the force of final judgement on the principle of *res judicata pro veritate habetur* (no double jeopardy –to avoid that two judgements are issued to settle the same dispute).

Accordingly, it would not be possible for the national courts in Turkey to recognize and enforce the awards of arbitration by the virtue of the provision of the Law No. 2675 (Article 45 (b)) on “Act on Procedure Related to Private International Law” which regulates the recognition and enforcement of foreign arbitration awards in parallel with the provisions of the New York Convention (Convention on the Recognition and Enforcement of Foreign Arbitral Awards) which was ratified by Turkey in 1988 by the Law No. 3731.

During the course of debate at the sessions of the Special Committees of the Turkish Parliament (Industry, Trade, Energy and Natural Resources Committee), the importance of the Treaty in terms of motivating energy sector investments in the Turkish economy has clearly been underlined. Nevertheless, the question of not being listed in Annex ID of the Treaty has been raised as the sole concern.

In this regard, any decision by the Charter Conference for including Turkey to the Annex ID shall definitely have a positive impact on speeding ratification process of the ECT in the Turkish Parliament which at present is at the last stage, i.e. the final debate to be undertaken at the General Assembly Session.

It is worth mentioning that Turkey attached great importance to the concept of Energy Charter since its inception not least because Turkey is a long-standing associated member to the European Union and is situated at the cross-roads of major oil/gas fields in transmitting oil/gas to Europe.

Turkey therefore acknowledges the importance of the Treaty and the Protocol for creating an open and competitive energy market within the areas of the Charter’s constituency as well as their policy role as effective instruments for promoting the overall principles of the rule of law, transparency and market-orientated behaviour.

In this regard, considerable progress has been attained in liberalising oil and electricity markets.

As regards liberalisation of the electricity sector, in preparing the Draft Electricity Market Act, provisions of ECT and the EU Electricity Directive are fully taken into

account. It should be reiterated that aims and objectives enshrined in the Treaty are fully respected in Turkish national legislation and policy which are directed at the creation of an open and liberal investment regime in the energy sector and at fostering of a competitive and sustainable energy market. Therefore, the Treaty shall contribute substantially to the further development of Turkey's national energy policy objectives.

In recognition of the growing political and economic importance of transit issues within the Charter's constituency, Turkey assigns due consideration to developing a Transit Framework for establishing effective and stable transit rules for oil/gas transmission in the long run and in this context wishes to act as one of the major actors for the purpose of strengthening regional supply security as well as for creating long-term economic stability in the region.

I am pleased to notify you that the Treaty has provided an important platform for the development of Turkey's regional and bilateral co-operation on energy issues with other states, particularly with Central Asian and Caucasian Republics.

The provisions of the Turkish Constitution do not unfortunately allow for Turkey to apply the Treaty and Protocol on a provisional basis pending ratification. Turkey has therefore a keen intention to conclude the on-going ratification process in the Parliament in the very near future so as to be able to contribute actively to the Charter Process.

26. The former Yugoslav Republic of Macedonia

(Statement sent by Permanent representation to the EU on 20.04.98 in English only)

In Article 56 of the Procedural Law (Official Gazette of the SFRY No 4/77) and Articles 54 and 56 of the Law on Resolution of Conflicts of the Laws with Regulations of other Countries in Certain Relations (Official Gazette of the SFRY No 43/82) adopted as state regulations in accordance with Article 5 of the Law on Implementation of the Constitution of the Republic of Macedonia (Official Gazette of the Republic of Macedonia No 52/91), it is stipulated that the courts of the Republic have domestic jurisdiction in disputes over the right of use and disposal of immovable property, also in ownership and other immovable property rights disputes, in disputes regarding interference with ownership of immovable property, as well as in disputes concerning the lease and renting of immovable property, provided that the immovable property is in the territory of the Republic.

In disputes concerning property rights, the courts of the Republic have domestic jurisdiction if the property of the defendant, or the item being requested through the claim, is in the territory of the Republic. This jurisdiction covers also disputes concerning obligations incurred during the stay of the defendant in the Republic.